MARIUS IORGA

PRE-TEXTE

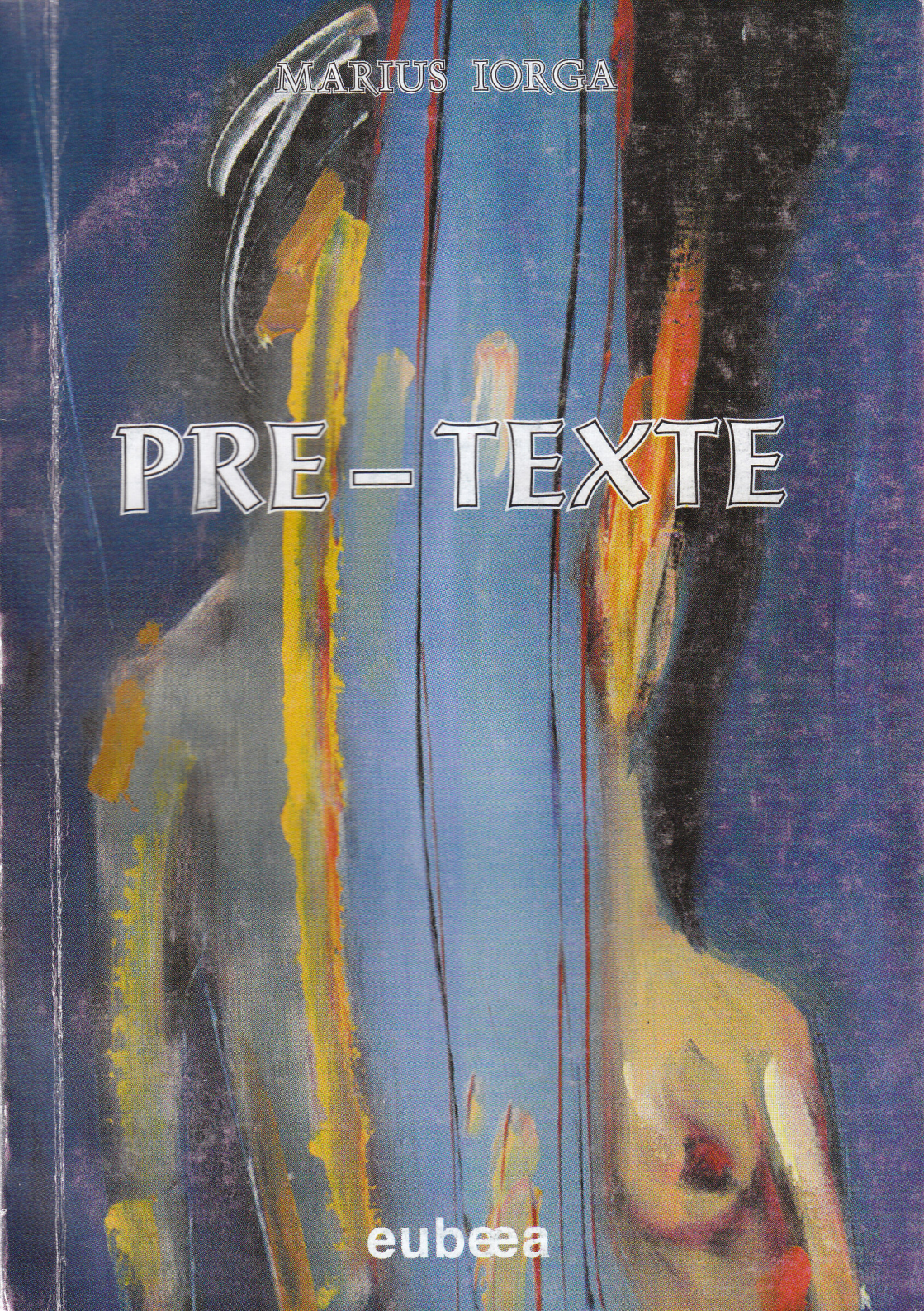

eubœa

În fața oglinzii...

... nu sunt eu, ci-s acei câțiva aleși care-au trecut prin mâna mea spre viață. Le-am răsturnat esențele și i-am adus aici, printre noi, pentru a-mi dovedi puterea și, de ce nu?, puterea lor de-a ne surprinde viața, de-a o sparge în bucăți și recompune după legi mai mult sau mai puțin relativiste. AM dorit să mă ard în alt fel decât cei mulți, într-un fel ce poate să le ofere lor bucuria unei experiențe faste, aceea a regăsirii sinelui. Personajele mele își caută sinele așa cum copiii caută mâna pe care să crească, iar eu le ajut sau le împiedic, după cum le urăsc sau le iubesc, ca să priceapă ce este viașa; pentru că numai așa existăm: luptându-ne, nu hibernând, strigând, nu cu capul plecat, dezgolindu-ne trupurile, nu adâncind mâinile în apa murdară. Iar faptul că am această șansă, de a putea constrânge cuvântul să se facă durere, e născătoare de bucurie și osândă deodată. Și cei ce-mi sunt alături, sau doar ajung să se bucure de roadele acestui chin, vor depune mărturie la marea judecată: că nu am omorât eu, omorând personajul, că nu am furat eu, furând personajul, că nu am râvnit femeia altuia, râvnind personajul. Și ce poate fi mai mulțumitor decât această cale, de-a trăi zeci de vieți într-una, unică, finită?

Un om, aşa cum nu este

Motto: *Să-ntind, să-ntind mâna drept în faţă, cu ochii închişi şi să dau de-o bucată de pânză. Să apuc, să strâng, să trag şi să se termine visul.*

Sunt în acest pat, bolnav după verticală. De zile, ani, decenii, mă mulţumesc cu tot ce-mi poate oferi cearşaful cu palmieri. Nu mai am pretenţii. Nu mai cer ceva femeii cu ochi albaştri care-mi pune pe piept tava cu mâncare, deşi ea mă-ntreabă de fiecare dată:

- Sunteţi sigur că asta vreţi să mâncaţi?

Îi zâmbesc, atât de dulce pe cât pot să-mi mişc buzele amorţite, şi dau din cap:

- Nu, e doar obişnuinţa. Obişnuinţa de-a nu refuza, de-a-i mulţumi continuu pe cei din jurul tău, am spus odată ca să mă explic.

Simţeam nevoia să le fiu recunoscător- stăteau tot timpul pe lângă mine, mă-nveleau când mi-era frig. Îmi schimbau plosca. Şi totuşi, uneori trebuia să mă amăgesc:

- Nu vă satisface că mă aveţi?

Evident, era o întrebare retorică. Femeia cu ochii albaştri nu mă aude, nu m-a auzit vreodată, nici nu are cum- aerul iese foarte greu printre dinţii mei încleştaţi, fără să dea naştere acelor rezonanţe cărora mama le spunea cuvinte. Îmi ajută numai la respirat. Iar cuvintelor le-am uitat înţelesul. E mult de când le-am învăţat rostirea. Uneori mă surprind cât de uşor pot să găsesc o altă însemnătate pentru un cuvânt. Alteori pur şi simplu le uit. Pe toate. În minte mi se face un gol imens. Atât de mare cât poate să cuprindă capul meu. Şi asta mă sperie. Fiindcă acolo e vid. E ceva ce nu pot să definesc pentru că nu am cuvinte. Nu am cu ce. Norocul meu este că asta nu durează mult, o secundă, două, poate o mie, nu contează, cert este faptul că dintr-o dată am mintea plină. Aşa cum mi s-a golit, aşa mi se şi

umple. Brusc. Şi amuzant este că mereu apare un cuvânt nou. Sau numai o silabă. O vocală. Un sunet. Nu-l mai auzisem. De fiecare dată sunt la fel de sigur. Nu-l mai auzisem. Are o rezonanţă nouă. Corzile mele vocale vibrează într-un mod unic. Prin asta devin eu unic. Prin tremurul individual al aerului în cerul meu palatin. De ce să nu încerc experienţa din nou? Îmi place, pentru că am posibilitatea să mă joc cu acest cuvânt. Îl plimb prin gură până-i prind toate dedesubturile pronunţiei. Îl mestec. Îl zdrobesc între molari. Îl împing cu limba printre dinţi.

Toate acestea îmi dau o mare satisfacţie. Şi-mi umplu timpul. Nu mai sunt nevoit să număr ticăitul ceasului din perete. Şi, uneori, nici răstălmăcirea cuvintelor nu-mi mai place. Indiferent cât aş încerca, pentru dragoste nu pot accepta alt înţeles. Iar a face dragoste mi-e la fel de străin ca şi mersul pe sârmă. Dar au prea puţină importanţă. Pe mine nu m-a întrebat nimeni dacă vreau să fac dragoste. Nici prietenul meu cel mai bun, băiatul acela blond care-mi pune întotdeauna mâna dreaptă pe umărul lui stâng. Zice că e un salut. Eu cred că de fapt face parte din acea promisiune de care-mi amintesc în nopţile ploioase- voi avea un umăr pentru tine. Nu ştiu cine a spus-o, nici nu sunt atât de sigur că a spus-o cineva. Poate nici băiatul blond. El uneori tace prea mult. Exact atunci când eu am mai mare nevoie de vorbărie. Atunci mă înspăimântă tăcerea care se aşterne dintr-o dată peste mine. Fără motiv, în cameră nu se mai aude nici-un zgomot, parcă s-a pus o perdea între sunete şi mine, nu mai ajung la mine, sau poate nu se mai propagă pe o direcţie rectilinie. Cred că atunci trec într-un univers curbat, dar, deşi încerc să mă obişnuiesc cu această situaţie, nu pot sta liniştit. Simt nevoia să vorbesc, să urlu, să strig, să populez bucăţica mea de univers cu ceva ce-mi aparţine, ce-mi este familiar. Nu pot să accept cotropirea acelei deformări.

Iar el tace. Dar îl primesc, chiar dacă ne cunoaştem de-atât de puţin timp. Mă gândesc că el nu înţelege prin ce trecem, poate pentru el nu se întâmplă nimic, toate sunt la locul lor, se dezvoltă aşa cum a fost obişnuit, iar eu îi par caraghios, cu gura căscată, ochii peste cap şi venele de la gât încordate.

Adevărul este că n-am fost niciodată atent la altceva decât la misiunea mea. Mi-am făcut din ea un stindard şi n-am avut curiozitatea de-a privi în lături. N-am crezut că este important. N-am văzut decât drumul înainte. E greşit?

Dacă stau să mă gândesc bine, prima oară l-am văzut când s-a hotărât să fiu adus aici, în această cameră. Înainte stătusem în altă parte, într-un cartier în care lătrau mereu câinii. Mama se supăra tot timpul din cauza asta şi se băga cu capul sub pernă. De-aceea a murit. N-a mai putut respira. Eu eram departe de ea, n-am reuşit s-o salvez. O priveam îngrozit cum se zbătea tot mai rar şi striga într-una- linişte! linişte!, mai încet, tot mai încet, până a devenit un horcăit, dar câinii lătrau, probabil încolţiseră o pisică sau numai îşi limitau teritoriile. Când au tăcut, nici mama mea nu mai mişca, iar perna parcă i se transformase în cap.

Doctorii au spus că i-a crăpat inima. Eu susţin că s-a sufocat, dar nu mă aude nimeni. Şi nici nu m-au întrebat ce ştiu despre moartea ei. Au trecut peste mine cu privirea ca peste orice obiect din sufragerie. Nu m-au văzut. Abia când le-a spus un vecin m-au luat şi m-au adus aici, pe o targă cu rotile care scârţâia la fiecare pas. Pe urmă mi-au pus firele. Şi tuburile. Iar mai apoi a început să vină băiatul blond. Asta s-a petrecut când mi-am imaginat pentru prima oară că nu mai sunt singur.

Era noaptea, cred că-n jurul orei două, poate trei. În toată clădirea liniştea spoia pereţii. Mă dureau urechile şi mă rugam să se nască un zgomot. Să spargă monotonia.

A venit. O uşă s-a deschis. Un pocnet. O buşitură. Ridicându-se de jos, în prag am văzut o claie de păr galben şi doi ochi albaştri. Nu ştiu cum i-am văzut. I-am dorit şi i-am avut. Mi-au fost oferiţi. Cineva mi-a ascultat rugăminţile. Numai că nu dădusem nimic în schimb.

- Tu eşti Armando?

- Da.

- Ştiu că nu poţi vorbi, am auzit asistentele povestind despre tine, dar nu te vorbeau de rău. Spuneau că eşti băiat bun... am vrut să te cunosc. Pe mine mă cheamă...

- Mă bucur, am spus, deşi nu-i auzisem numele. Tocmai în clipa aceea sunase o alarmă, cineva apăsase butonul roşu şi s-a pornit sirena. Acum aveam mai multă gălăgie decât îmi dorisem. Pe hol alergau femeile în halate albe. Le auzeam respiraţia greoaie.

Băiatul blond a intrat şi s-a aşezat pe patul meu. Era ca şi cum ne-am fi cunoscut de-o viaţă. Nu a dat pătura la o parte şi parcă nici nu a simţit că se sprijinea de piciorul meu drept. Familiaritatea lui m-a amuzat.

- O să auzi multe poveşti despre mine pe-aici, dar să ştii că nu-i niciuna

adevărată. Unii spun că sunt somnambul, alţii mă cred fără minte. Cu toţii însă sunt de acord că fără mine nopţile ar fi searbede. Şi fiecare mă înjură în felul său, dar mă cheamă. Nu ştiu să joc table, nici cărţi, n-am nici cea mai mică idee despre fotbal, şi totuşi mă cheamă. Uneori mă strigă mai mulţi în acelaşi timp şi reuşesc cu greutate să ajung pe la toţi. La tine o să vin când sunt mai liber. Tu nu mă poţi chema. E rău de tine aşa.

Pe urmă s-a ridicat şi-a plecat. Ca un fulger- a luminat... şi s-a dus. Ştiam că va mai veni? Mi se părea că-l cunosc. Ceva mă face şi-acum să cred că a mai fost pe la noi pe-acasă, dar n-am aflat niciodată dacă-i adevărat.

Aşa l-am întâlnit şi m-am obişnuit cu el, cu venirile lui neanunţate. Nu-l puteam chema fiindcă nu ştiam unde stă, nici dacă este pacientul spitalului, chiar dacă purta un halat alb. N-am auzit vreo asistentă să vorbească despre el. Un singur lucru mă deranjează- are de fiecare dată o brăţară la mâna stângă care începe să plângă şi pleacă. Dintr-o dată. Se întrerupe şi pleacă fără să-şi ia rămas bun. Ştiu că va mai veni şi-mi propun să-l întreb de ce fuge atât de brusc dar, când îl văd, renunţ. E-ntotdeauna vesel şi mă tem să nu-i stric buna dispoziţie. Probabil îi face mare plăcere să stea cu cineva care-l ascultă fără să-l întrerupă, de-aceea revine în camera mea. Dar de ce poartă brăţara? N-ar fi mai simplu s-o lase undeva, la uşă? Se vede că-l deranjează şi totuşi nu renunţă la ea. Şi ce poate să însemne plânsul acela? De ce plânge? Ce semnal o determină să-şi înceapă suspinele?

Am observat că şi lui îi dau lacrimile. Se uită la ea şi ochii i se umplu de lacrimi. Şi parcă mişcă din cap. Poate de asta fuge. Îi e ruşine de mine. Nu doreşte să-i văd ochii plânşi. Dar noi nu suntem prieteni? E corect săţi ascunzi sentimentele în faţa unui prieten? Nu pentru a te consola este el acolo? Pentru ce altceva?

Astea sunt întrebări fără răspuns, ca şi cauza pentru care, într-o noapte, băiatul blond a fost dat afară. Venise ca de obicei după ce liniştea se-nstăpânise în clădire, numai că arăta altfel. Era întristat, îngândurat, şi după ce s-a aşezat pe pat mi-a prins mâna dreaptă, mi-a ridicat-o... şi i-a dat drumul.

- Mi-e greu... în seara asta nu pot... mi-e din ce în ce mai greu... a trăi înseamnă mai tot timpul a ţine garda sus. Din jur îţi vin continuu pumni care te vor doborât. Puţin sprijin am găsit. Mult prea puţin. Când mă

împiedic sar câţiva care mă împing să cad mai repede. Numai nopţile... alături de tine, de altul... mă mai determină s-o iau de la început.

- Ce s-a întâmplat?

- Uneori sunt primit altfel... unul din prietenii mei a murit. L-am vizitat acum două săptămâni. Încerca să-mi spună că...

- Povesteşte-mi.

- Tu nu ştii... ce bine că nu ştii. Nu vezi afară. Nu auzi ce-i afară. Atât de puţină importanţă are pentru tine acest afară.

- Şi crezi că sunt fericit?

- Aş putea să te invidiez. Nu ai decât un ţel- să supravieţuieşti. Doar ăsta. Eu bântui prin camere...

Nu l-am mai auzit. Lumina s-a aprins şi doi bărbaţi l-au scos afară, târându-l cu picioarele pe podea. El continua să vorbească însă era prea departe. Doar femeia care-mi face injecţii a spus:

- Nu trebuia să vină, era sub influenţa alcoolului, şi lui Armando nu-i place mirosul de alcool. S-a sfârşit prost...

Stătea în uşă şi părea că vorbeşte cu cineva de afară, apoi s-a întors spre mine, dar eu n-am vrut să vadă că am auzit. Mă supărase. Îmi dovedise încă o dată că exagerează. Cum ştia ea mai bine decât mine ce-mi place? Cine-i dădea acest drept? Doar pentru că-mi înţepa dosul nu era destul să-mi devină stăpân.

Pentru prima oară mă enervasem. Mă invadase un sentiment copleşitor. Nu mă mai puteam gândi la altceva. Mă domina şi totuşi, nu mă deranja. Mă bucuram şi fierbeam de furie în acelaşi timp. Ca să nu mă vadă- mai mult ca sigur că mă roşisem la faţă- mi-am răsturnat perna peste ochi, dar femeia s-a speriat:

- Să nu mai faci astfel, ochii nu se acoperă niciodată.

Am crezut că o să mă lovească, aşa de tare tremura, şi mi-am strâns palmele una în cealaltă. Mă liniştisem, uitasem că mai devreme mi-ar fi plăcut s-o pocnesc peste muţră. Redevenisem copilul care-i aştepta mângâierea şi ea a zâmbit, a respirat adânc, ca atunci când mă pune să stau sub un bec albastru, şi mi-a făcut cu ochiul, apoi a ieşit. N-am înţeles de ce s-a speriat, aş fi vrut să aflu de ce l-au dat afară pe băiatul blond, dar ea nu s-a arătat binevoitoare. Pentru mine era mult mai important să mă lămuresc asupra relaţiei dintre mine şi băiatul blond şi mai puţin conta dacă perna se pune sau nu pe cap. Nici chiar becul albastru nu se dovedea

extrem de necesar o dată ce în ultima săptămână nu mă mai puseseră sub el, dar s-ar putea tot atât de bine să fi fost doar o pauză înainte de o modificare de tratament. Aşa le-am auzit vorbind pe cele două femei, cea care-mi face injecţii şi femeia cu ochii albaştri. Credeau chiar că or să-mi aducă încă un pat în camera mea, dar ele nu erau de acord. Nici eu. Îmi plăcea să stau singur, toată viaţa stătusem singur. Numai vizitatorii îmi făceau plăcere.

Nu s-a întâmplat nimic, şi am uitat discuţia lor, pentru că băiatul blond a reapărut tot aşa cum venise prima oară, fără să bată la uşă şi cu părul ciufulit. Nici acum nu l-am întrebat nimic pentru că am fost bucuros când l-am văzut intrând. Tocmai se petrecuse un lucru ciudat, care m-a făcut să cad pe gânduri.

În seara următoare incidentului cu perna am văzut un sân. Al femeii care-mi face injecţii. Nu mai ştiu dacă dreptul sau stângul, deşi, dacă aş analiza puţin aş putea determina care a fost. Asta numai dacă aş vrea să fiu extrem de scrupulos. Era foarte cald, picioarele îmi transpiraseră şi începuse să mă îngrijoreze soarta lor. Le simţeam năclăite în propria lor sudoare, chiar şi palmele începuseră să se acopere cu boabe de transpiraţie. N-avea de gând să plouă, cerul era plin de stele, aşa că am apăsat butonul galben. Apa de la chiuvetă nu mi se părea de ajuns. Până să vină cineva m-am zbătut atât cât să-mi cadă pătura de pe mine, şi-am ridicat piciorul stâng.

- Ce-i, Armando, ai visat urât?

- Nu, voiam să-mi spălaţi picioarele, am spus, însă femeia care-mi face injecţii nu m-a auzit, a înălţat din umeri şi s-a aplecat după pătură.

Atunci l-am văzut- o excrescenţă a pieptului cu un bumb roz în vârf. Bluza i s-a dat la o parte şi am avut ocazia să văd dincolo de ea. M-am cutremurat. Un fior necunoscut mi-a străbătut şira spinării. I-am simţit catifelarea pielii. Parcă o mângâiam. Iar sânul mi s-a părut o chemare. Tot cea ce avusesem până atunci începea să se dărâme în faţa neputinţei. Trebuia să o doresc, trebuia să sar din pat şi să-l strivesc în podul palmei, dar eu stăteam. Uitasem cine sunt, ce caut şi dacă mai vreau să exist. Pentru ce să exist? Nu-l voi atinge niciodată. Nu mi se va oferi. Toate astea le gândeam. Nu simţeam nimic. Gândeam. Fiorul trecuse prea repede şi rămăsese doar raţiunea. Trebuia să mai fie ceva în mine, dar n-a mai fost nimic. Nu-mi imaginasem cum ar fi să doresc pe cineva. Nici nu-mi

trecuse prin cap ideea că s-ar putea să am nevoie de cineva altfel decât pentru a mă hrăni sau pentru a-mi ţine plosca.

Femeia s-a ridicat, mi-a apăsat încet piciorul, până a atins aşternutul, şi m-a acoperit.

- Dacă nu eşti cuminte o să-ţi fac o injecţie ca să nu te mai trezeşti, mi-a spus, zâmbind, şi eu am crezut că mi-e frică, adică aşa striga o voce în capul meu- mi-e frică!- şi am ascultat-o, parcă nu era vocea mea.

Să fie şi altcineva în mintea mea?! Să nu fiu eu unicul stăpân? Cine stabileşte când să mă domine celălalt? Încercam să adorm însă mă asaltau atâtea întrebări încât am fost nevoit să respir tot mai rar ca să nu mai cadă pătura. Femeia se putea ţine de cuvânt şi nu-mi făcea plăcere să simt răceala acului pe braţul meu. Pe urmă venea o fierbinţeală şi... imagini rapide îmi defilau prin minte, ameţindu-mă. Mă mişcam cât mai puţin. Am închis şi ochii, chiar dacă nu voiam să adorm. Mi-era mai uşor să mă concentrez. Căutam răspunsuri. Cine este alături de mine în mine? Întrebarea m-a copleşit. Eram lipit de pat, incapabil să fac un gest, cât de mic, şi mă vedeam strivit de greutatea ei. Nu era numai întrebarea. În spatele ei aşteptau altele, şi înţelesuri pe care nu cred că eram pregătit să le primesc. Şi-apoi, nici nu ştiu dacă eu sunt eu, dacă eu sunt acel Armando cu care vorbesc femeile şi băiatul blond. Cine e Armando? Numele acesta nu mi se pare cunoscut. Nu mi-o amintesc pe mama strigându-mă astfel. Nici nu cred că poate genera diminutive. Parcă răspundeam la altul. Să mă fi chemat Vasile? Dănuţ? Liviu? Nici-unul nu mi-a trezit interesul. Inima nu a început să bată mai repede. Din contră, la un moment dat n-am mai avut aer. Mă speriase ideea că eu n-am mai existat. Eu nu aveam trecut. Fusesem un nimeni. Un nimic. Ce poate fi un om fără nume? Cum să-mi dovedesc existenţa dacă nici măcar nume nu avusesem? Asta însemna că nu mă alintase nimeni. Nu mă strigase nimeni. Pentru că nu mă văzuseră. Nu dai nume decât la ceea ce vezi. Oamenii inventaseră substantivele pentru a da identitate. Pentru a dovedi că există ceva. Eu...?

Cine e Armando? O să-i întreb mâine dimineaţă. În mod sigur ei ştiu. Trebuie să ştie. Poate cel mai bine ar fi să-l întreb pe băiatul blond. Sau femeia cu ochii albaştri? Nu contează. Cel mai bine ar fi să-i iau pe rând. Aşa poate reuşesc să înjgheb un răspuns. Dar dacă nu-mi vor spune? Dacă îmi ascund identitatea? Începeam să cred că nu sunt Armando, că ăsta este un pseudonim sub care mă ţineau departe de lumea de afară.

Făcusem ceva rău? De ce nu mă strigau pe numele adevărat?

Evident, n-am reuşit să scot ceva de la ei, nici unul dintre cei ce se perindau prin cameră nu binevoiau să-mi dea atenţie. Se mulţumeau să mormăie supăraţi când nu era ceva în regulă sau să zâmbească atunci când goleam farfuria cu terci. Aproape că mă consolasem cu ideea că sunt prada unui complot mult prea bine pus la punct, că nu pot să fac faţă de unul singur împotriva tuturor, când s-a ivit altceva care mi-a gonit, pentru moment, problemele gnoseologice. În faţa unei atari întâmplări am uitat orice nevoie de identitate, pentru că ea, întâmplarea, se dovedea a fi cea mai concretă formă de manifestare a ne-abstractizării fiinţei mele. Mă arătam cu degetul în oglindă şi râdeam. Dădeam capul pe spate, fluturând pletele negre. Astfel mă imaginam. Un om fericit. Un bărbat fericit. Şi toate de la o injecţie cu morfină.

Femeia cu ochii albaştrii se oferise să mi-o facă pe ascuns, deşi ea n-avea voie să folosească seringa. Mi-a dăruit o după-amiază de bucurie. În timp ce savuram plăcerea lipsei vreunei dureri, am descoperit că burta mea se ridică şi se coboară după un ritm ce-mi părea cunoscut. Era un ritm propriu, numai al meu. Am pus palma dreaptă pe burtă şi stânga pe gură. În felul acesta am constatat- verificându-mi ceea ce deja observasem- că suflarea aerului coincide cu lăsarea burţii, iar când trag aer în piept burta se ridică. Mi-era cât se poate de clar că din cauza respiraţiei se mişca în acest fel caraghios.

Descoperirea mă mulţumea. Mi se demonstra încă o dată legătura strânsă între cauză şi efect. Teoria mea nu era departe de adevăr. Orice împotrivire a efectului duce la o anulare a cauzei şi referirea la cauză determină apariţia efectului. Şi chiar mă gândeam că ar fi extrem de atractiv să dezbat această problemă cu băiatul blond. Să alung pentru un timp monologurile lui legate, mai nou, de tot ceea ce reprezintă umanismul. Începea să mă plictisească. Şi ceea ce mă umplea de mulţumire era faptul că mă simţeam capabil să merg mai departe, mai adânc, cu raţionamentul. Ţineam cu nădejde palma dreaptă pe burtă. Relaţia cauză- efect aproape că-mi apărea într-o lumină nouă. Devenea extrem de imprecisă determinarea reciprocă. Cine influenţează pe cine? Există efecte care generează cauze? Graniţa dintre sfârşitul cauzei şi începutul apariţiei efectului există cu-adevărat sau presupune doar o convenţie?

După un timp- poate de oboseală, sau din neatenţie- palma mea dreap-

tă a început să alunece într-o parte, parcă se agăţa o greutate de ea şi tot mai greu reuşeam să o ţin pe burtă. N-am remarcat de la început dansul acesta, eram sigur că voi face o mare descoperire, mi s-a părut chiar că trecusem în alt domeniu şi începeam să revăd anumite scene pline de un strat nu prea gros de praf, ca şi cum priveam printr-un geam murdar. Ce vedeam nu conta foarte mult, aproape că ştiam ce urma să văd, cunoşteam imaginile ce-aveau să mi se ofere; fuseseră trăite de mine, acel copil ce fusesem cândva, plin de energie şi imaginaţie, cu părul blond ascuns de o căciuliţă... mă pricep să ţes vise. Şi tocmai de aceea insistam să găsesc o stare de echilibru, ca să pot gândi în linişte, numai că mâna mea se încăpăţâna să alunece. N-o înţelegeam. De ce căuta cu tot dinadinsul să-mi pună beţe în roate?

Aproape mă enervasem când am simţit că mi se opreşte respiraţia. Dintr-o dată am rămas fără aer. Mâna mea, neascultătoare, coborâse tot mai jos pe burtă, spre pântec, şi, după ultima mişcare, găsise ceva ce mă uimise. Orice urmă de raţiune, de inducţie sau analiză dispăruse. Mâna mea dreaptă, parte a corpului meu oferit de Dumnezeu, se aşezase pe un deget care-mi crescuse din burtă. Sub pântec aveam un deget. Nu-mi venea să cred. Începusem să mă modific. Nu-mi era de-ajuns imobilitatea la care eram supus, nu-mi era de-ajuns tăcerea la care eram obligat, de-acum mă transformam într-un corp inuman. Mă făceam ne-om. Ideea m-a îngrozit. Femeia cu ochii albaştrii se va uita cu scârbă la mine. Băiatul blond mă va părăsi. O grămadă de doctori şi asistenţi, cu zeci de aparate şi tuburi pline de substanţe cleioase, vor sta în preajma mea. Şi nimeni nu va vorbi cu mine. Vor şuşoti între ei. Vor ţine conferinţe. Cum ar mai putea să mai stea de vorbă cu mine?

Am ridicat mâna. Poate mă înşelasem. Poate era o cută a păturii. Am pus din nou mâna. Era acolo. Blestemul meu. Ultima mea durere. Dincolo nu mai exista nimic. Ce altceva mi se mai putea oferi? Am strâns cu grijă, şi un fior mi-a străbătut corpul. Brusc, m-am relaxat. Am dat afară aerul din piept. Am uitat. Am înţeles. Am vrut să ţip. Simţeam nevoia. Era exact ceea ce mă aşteptam mai puţin. Am aprins cu mâna stângă veioza din perete şi am dat pătura la o parte. Trebuia să-mi sărbătoresc victoria. În mâna dreaptă, tremurândă, ţineam un penis. Era penisul meu- parte a eu-lui meu- întărit în plină erecţie. La dracu' efecte şi cauze! Nu mai valoraţi nici cât o ceapă degerată. Aici era vorba de altceva, mult mai

important decât asimptote şi limite la infinit. Aici era viaţa.

Priveam şi mă lăsam cuprins de o caldă duioşie, deşi mai degrabă starea aceasta mă umplea de uimire. Asta nu mi se mai întâmplase, şi-am înţeles că devenisem bărbat, adică puteam de acum să fac dragoste. Dar ce înseamnă să faci dragoste? Să fie oare vorba de toată acea modificare hormonală care n-are altceva ca efect decât posibilitatea de a fi tu însuţi un continuator al speciei umane? Ritualul lipsit de graţie în care două corpuri încearcă în van să se contopească? Nu-i altceva?! Nu-i oare expresia fizică a dorinţei de celălalt? Nu spunea Platon că noi ne căutăm întruna jumătatea? Dar avem vreo şansă să ne-o găsim? Şi-atunci nu rămâne împerecherea simplă metodă de a avea urmaşi? Nu aceasta ne e menirea? Nu ne-a spus El, cu mărinimie, creşteţi şi înmulţiţi-vă?

Încercam să găsesc un alt răspuns, la o altă întrebare şi se năşteau altele, şi altele, iar eu uitasem că mă dezvelisem, că eram gol, cu mâna strângând o parte a corpului care se dovedea independentă. Era prima oară când se întâmpla. Până acum păruseră toate să mă asculte, să răspundă docile la impulsurile transmise de creierul meu, dar apăruse primul semn de nesupunere. Şi mă luase pe nepregătite.

Cred că arătam caraghios aşa, cu penisul ţinut cu mâna dreaptă, pentru că mi s-a părut că aud o femeie râzând:

- Ha, ha... Armando nu e cuminte!

Vocea. Vocea m-a umplut de groază. M-am simţit strâns de gât de o gheară metalică şi rece, parcă era mâna mamei mele din seara când m-a descoperit în baie masturbându-mă... nu, asta se va întâmpla luna viitoare, gheara din clipa aceea era mâna tatălui meu care-şi folosise sămânţa să mă nască pe mine, fără să întrebe pe cineva. Da, sigur era mâna tatălui meu, numai el putea să strângă aşa, dar de ce părea supărat, nu făcusem nimic rău. Mă găseam în plină revelaţie, clipa aceea se va dovedi esenţială în existenţa mea pământeană. Nu pricepea? Pentru el nu fusese la fel? N-avusese aceeaşi conştiinţă a propriei puteri când i s-a dezvăluit că este capabil să dea viaţă? N-a simţit? Abia atunci mi-am dat seama cât de mult pierdusem, cât eram de sărac. Nu-mi cunoscusem tatăl, nici el nu mă cunoscuse pe mine. Trăiserăm unul lângă celălalt ca două pietre într-un râu. Nici-una sprijinindu-se pe cealaltă. Mâncate de acelaşi curent de apă. El văzuse în mine o neîmplinire, o neterminare, şi renunţare să mă mai vadă. Eu îl strigasem continuu, până când am avut într-adevăr nevoie de el, şi

nici atunci nu mi-a răspuns. Chiar şi el devenise surd la vorbele mele. Nu m-a auzit decât când am ţipat prima oară. Atunci a fost lângă mine.

M-am întors repede pe burtă, gata să încurc tuburile transparente care-mi traversau spaţiul de deasupra patului. Încă nu le pricepusem rostul, doar mă încurcau când dormeam, mereu loveam câte unul şi-atunci mă stropea un lichid alburiu, iar dimineaţa femeia cu ochii albaştrii mă ştergea clătinând din cap. Gheara a dispărut, l-am alungat şi pe tata dintre gânduri, dar penisul nu se muia. Atunci m-a pufnit râsul şi m-am ridicat lângă pat. Mă vedeam întins cu mâinile sub mine şi greu m-am abţinut să-mi dau o palmă. Pielea mă atrăgea- spatele meu mi se părea tot atât de moale ca o catifea- şi am întins mâna.

- Poate că vei ajunge şi acolo.

- Unde?

Vorbeam eu, cel din picioare, cu eu, cel întins pe pat.

- Nu-ţi trebuie decât puţin noroc ca să poţi izbândi. Puţin noroc şi multă înţelepciune, căci întreaga noastră viaţă e-un şir de visuri şi renunţări. Şi chiar din capul locului se iveşte întrebarea- pentru ce? Prea repede vei remarca lipsa puterii. Prea repede te vei lovi de neputinţa împlinirii. Vei visa şi vei dori, dar prea târziu vei primi. Vei cere. Tot timpul. Nu vei ştii să formulezi altceva decât o dorinţă. Şi atunci te vei transforma în rob, pentru că în jur, ceilalţi, doar asta aşteaptă- să-i rogi. O dată, de zece ori, întruna. Nu trebuie să fii astfel, trebuie să ştii să iei. Să smulgi. Să înveţi să apuci atât de tare încât să nu mai poată nimeni şi nimic să ţi-o ia din mână.

- Astea le ştiu, am strigat eu, cel din pat, dar cum pot să ajung acolo, eu, cel legat de pat?

- Şi tu poţi să ceri.

- Şi eu pot să zbier. Dar nu mă aude nimeni, ai uitat? Vocea mea nu este pentru urechile lor.

- Va trebui s-o faci să sune şi pentru ei.

- Cum? Nici măcar hârtie şi creion nu-mi dau. Ei cred că eu nu ştiu să scriu, să citesc.

- Dar te-au văzut cu cărţi.

- Cine? Femeia care-mi face injecţii? Băiatul blond?

- De ce aştepţi de la ei ceea ce poţi face tu?

- Ce?

- Ştii.
- Nu ştiu despre ce vorbeşti.
- Nu ştii? Nu vrei să ştii.
- Ba da, vreau.
- Atunci vei ştii.
- Spune-mi.
- Nu, trebuie să afli singur. Caută în tine.
- Dar tu eşti eu. Şi eu sunt tu.
- Adevărat!
- Te-ai născut din mine. Suntem aceeaşi persoană şi-atunci cum sunt lucruri pe care doar tu le cunoşti?
- Fiindcă eu nu stau. Eu nu plâng.
- Nici eu nu plâng.
- Nici tu. Niciunul nu plânge.
- Deci? Vino înapoi.

L-am chemat de mai multe ori, până când mi-a obosit capul şi n-am mai putut să-l ridic. Eram tot pe burtă şi am simţit o mână rece pe ceafă, pe urmă s-a făcut întuneric. Cred că am adormit. N-am visat. Eram, cei doi, aşezaţi pe-o canapea, într-o cameră cenuşie. Nu-mi puteam explica de ce este cenuşie, parcă nici nu mă prea interesa asta. Stăteam cu picioarele mele aşezate peste picioarele lui şi când mişcam degetele el şi le mişca pe ale lui, şi- uneori- chiar mâna mea dreaptă se ridica atunci când el încerca să-mi arate o pată de mucegai pe tavan. N-am visat. Nu mă aflam în faţa oglinzii. Eu-l din picioare vorbea despre eu-l din pat şi cred c-ar fi dorit foarte mult să-l ocărască, însă nu avea curaj- putea şi celălalt să facă la fel.

Acestea erau gândurile mele. Le aveam în timp ce stăteam cu nasul vârât în pernă. Şi-n mod sigur nu visasem. Doar dintr-o dată s-a făcut lumină şi două asistente stăteau lângă mine cu feţele extrem de îngrijorate.

- Credeam că nu mai eşti, a spus una dintre ele.
- Şi ne temeam pentru ceea ce s-ar fi putut întâmpla, a continuat cealaltă în timp ce şi-a pus piciorul pe pedala care-mi ridica patul. Nu te mişcai, şi poziţia în care te-am găsit...
- Ne-ai speriat.

M-au întors din nou pe spate şi m-au curăţit de praful ce se aşezase pe mine.

- Ai stat numai pe spate.

- Dar nici pe burtă nu se poate să stai prea mult, chiar dacă eşti dezbrăcat. O să uiţi lumea, dacă vezi doar aşternuturile.

- Trebuie să schimbi continuu peisajul din faţa ochilor tăi. În acest fel reuşeşti să păstrezi un echilibru între interior şi exterior. Dacă te dedici prea mult interiorizării rişti să rămâi acolo, un închis.

- Şi tu nu vrei să fii aşa, nu?

- Nu, eu vreau să zburd într-o herghelie de cai albi, am spus eu, însă ele, bineînţeles, nu m-au auzit.

Nu mai erau atente. N-aveau timp numai pentru mine, se grăbeau să ajungă şi la alţii ca mine, care poate chiar atunci se murdăreau cu fecale sau urină. Mi-au devenit dragi, sacrificau atât pentru ca mie să-mi fie bine. Aveau grijă de mine. Şi nu-mi vorbeau niciodată urât. Cum reuşeau să zâmbească întruna? Voiam să le spun că le respect, că le sunt recunoscător, dar ele deja plecaseră, nu mi-am dat seama când, şi am căzut din pat pentru a doua oară. Nu fusesem atent şi alunecasem. Se întâmpla din nou în aceeaşi lună să-mi părăsesc aşternutul în acest mod nedemn şi m-am enervat cumplit.

Eram cât pe ce să dau cu pumnul în ciment, aşa mă simţeam de neajutorat. Norocul meu a fost femeia cu ochii albaştrii care a trecut pe-acolo şi s-a grăbit să mă ajute. Mâna care mi-a pus-o sub braţ era puternică şi caldă, iar eu am crezut că-i momentul să aflu. Îi atingeam trupul, îmi încolăcisem mâna în jurul mijlocului ei şi nu mai voiam să-i dau drumul. Când am ajuns lângă pat- dar cât de departe mă rostogolisem?- am întors capul şi am arătat cu degetul spre mine:

- Sunt cu adevărat Armando?

Ea s-a mişcat, a schiţat un gest, de parcă se pregătea să fugă, pe urmă şi-a lăsat privirea în jos.

- Nu ştiu de ce tocmai noaptea mi se pare că mâinile tale, şi picioarele, se prefac în aripi. Poate n-ar fi trebuit să-ţi spun, tu eşti şi aşa destul de nesigur pe gândurile tale, ce rost mai are să te împovărez şi cu neliniştile mele, dar... tu niciodată nu-ţi iei zborul!

S-a întors, şi-a trecut degetele prin păr şi m-a privit drept în ochi. O vedeam mică şi neajutorată. Nu era o fată, era o femeie şi poate tocmai de aceea mai vulnerabilă. Tinereţea îţi dă curajul nesăbuinţei. Ea se transformase într-o bucată de suflet căreia îi auzeam bătăile inimii. Rapide. Avea

nevoie de ajutor. Cerea ajutor. Numai că nu striga. Am sărit din pat şi-am prins-o de buzunarul de la piept.

- Nu pleca, o să aprind un foc pentru tine, ştiu că-ţi place porumbul copt pe jar. O să ne amintim zilele când toate merele aveau aromă de mere.

O ţineam strâns de pânza buzunarului, vorbindu-i, şi o vedeam tremurând, ca un om care şi-a uitat ceasul în gară. O speriasem, nu reacţionasem niciodată atât de rapid. Am vorbit foarte încet.

- Gândurile noastre se vor îndrepta către mâine, aşa le-am obişnuit, să nu-şi dorească altceva decât ceea ce n-au avut vreodată. Tu cum adormi seara?

- Cred că tu eşti un băiat foarte bun, altfel n-aş putea să te visez aşa.

- Eu simt nevoia să-mi închid pleoapele cu degetele, pe urmă liniştesc inima recitând toate cuvintele pe care le-am auzit în cursul zilei.

- Oricare m-ar auzi ar râde de mine, că stau aşa, ca proasta, să vorbesc cu un om care nu poate să plece de lângă un aparat. De ce nu poţi tu să alergi prin zăpadă?

- Alteori reuşesc să-mi înşel somnul privind ecranele aparatelor de la picioarele mele. Îmi dau impresia unor alunecări de stele. Ce-o fi aia- alunecări de stele? Tu ai mai auzit una ca asta?

- Sau poate că tu chiar vrei să pleci, dar nimeni nu te ajută. Am auzit că n-ai ieşit niciodată din casă. Trebuie să fie îngrozitor să stai tot timpul pe spate. Pentru tine nu există afară, aşa-i? E totuna cu planeta Marte- la fel de intangibile. Nu te-ai plictisit niciodată?

- Uneori alerg pe o câmpie verde. Nu este nici-o floare, nu bate vântul. E doar iarba, măruntă, atât cât s-o simt moale sub tălpi. Sunt desculţ şi receptez senzaţii pe care nu le-am mai avut. Şi totuşi nu mă opresc. Nu obosesc. Am prea multă odihnă acumulată. Alerg. Asta ştiu şi asta fac. Câmpia nu se termină, e ca-ntr-un carusel. Cred că mă învârt pe un cilindru care se roteşte sub tălpile mele.

- Cineva mi-a spus... adică nu mie... i-am auzit vorbind despre tine. Unii păreau îngrijoraţi, alţii, misterioşi. Spuneau că întotdeauna când îţi schimbă sângele ai o criză de personalitate. Au impresia că tu devii de fiecare dată altul.

- La ultimele două dialize, chiar şi la transfuzie, mi-am imaginat că nu mai sunt cel care m-am născut. Nici-o celulă de-a mea de atunci nu mai există. Nici-un atom. Unele au murit, altele au fost absorbite de filtrele

aparatelor din jurul meu. Într-o zi, în timp ce-mi plimbau sângele prin nesfârşitele tuburi transparente, am simţit că-n mine intră altcineva. Este extraordinar!

- Extraordinar cât de răbdător poţi fii! Nu-ţi doreşti niciodată să mori?

- Eu nu sunt decât un loc de popas. În trupul meu vin şi stau suflete ale unor călători pe care nu reuşesc să-i identific. Nu au nume. Nu completează un formular la intrare şi altul la ieşire. Nici notă de plată nu primesc. Misiunea lor este să-mi facă mie bine. De aceea vin.

- Îmi imaginez că-i destul de neplăcut să depinzi continuu de ceilalţi. Să nu poţi face nimic de unul singur, ci numai ajutat. Cred că ai avea atâtea de spus.

- Şi totuşi, mă întreb cum pot să am amintiri? Cum pot să ţin minte întâmplări dinainte de ultima transfuzie?

- Ce păcat că nu poţi să vorbeşti!

- Ce păcat că nu poţi să auzi! Ai avea atâtea de aflat. O astfel de experienţă merită cunoscută.

- Poate mi-ai spune câte ceva din ceea ce nu-mi pot spune alţii. Poate mi-ai dezvălui o dorinţă. Ceilalţi încearcă să ţi le ghicească, sau îşi imaginează că hrana şi curăţenia ţi-s de-ajuns.

- Acum ştiu de ce-mi spun Armando.

Şi-ntr-adevăr ştiam. Mi se revelase. Eram salvat. Nu mai avea nici un rost să întreb. Răspunsul îmi fusese oferit mai înainte. Femeia cu ochii albaştrii avusese principalul rol în asta. Pentru ea fusese o experienţă inedită. Pentru mine fusese clipa de adevăr. De fiecare dată altul. Săptămână de săptămână trupul meu era străbătut de un suflet în pribegie. Dar pot oare oamenii să trăiască numai prin sânge? Şi de unde puteam eu să aflu atâtea dacă nu prin cunoştinţele celor ce mă străbătuseră?

Femeia cu ochii albaştrii nu-mi vedea bucuria, nici nu trebuia să fie pentru ea prilej de întristare. În fond se dovedea o femeie sensibilă care vedea şi altceva dincolo de aparenţele corpului meu. Îmi dovedise că este mult mai interesată de mine de cât sunt chiar eu. Nu mă gândisem până atunci că reprezint altceva decât un punct în programul cotidian al angajaţilor spitalului, iar ea venea şi-mi vorbea de problemele ce şi le fac ceilalţi pentru mine. Să-nţeleg că reprezint ceva? Nu-s doar un exponat reuşit?

Am continuat discuţia pe cu totul alte făgaşe, nu voiam să-mi vadă

preocuparea pentru ultimele descoperiri. Simţeam că trebuie să le păstrez doar pentru mine, nu făceam bine dacă le ofeream celorlalţi. O lăsam pe ea să aleagă subiectele, râzând când încerca să facă o glumă sau numai dând din cap când aluneca pe panta mărturisirilor.

- Probabil multă lume vine la tine să-ţi povestească viaţa. Eşti ca un magnet. De cum te vede, fiecare este tentat să ajungă cât mai aproape ca să-ţi poată vorbi. Şi asta numai pentru că tu taci.

- Uneori îmi fac rău. Alteori îmi lipseşte sporovăiala în jurul patului meu.

- De multe ori mă întreb dacă nu are o influenţă negativă asupra ta. Toate dramele, durerea, neîmplinirile, te-ar putea determina să-ţi faci o părere greşită despre viaţă.

- Mi s-a întâmplat să consider societatea un loc unde rezistă doar cei mai duri, dar faptul că un om venea la mine şi-a doua oară- povestindu-mi o bucurie- m-a făcut să mă îndoiesc. Există un echilibru.

- Eu cred că viaţa este frumoasă.

- Cei care strică acest echilibru suntem noi, oamenii. Ne lăsăm dominaţi de porniri lipsite de raţiune.

- Fiecare trebuie şi vrea să se bucure de ea. Numai că de-aici începem să ne călcăm în picioare.

- Fiecare primeşte aceeaşi cantitatea de fericire, dar unii ştiu s-o folosească, alţii o risipesc, iar alţii devin lacomi.

- De ce nu se mulţumesc oamenii cu ceea ce au?

- De ce nu ne mulţumim cu ceea ce avem?

Am tăcut. Trecuse prea mult de când venise la mine şi dintr-o dată am devenit conştienţi de timp. Şi-a potrivit ceasul şi a ridicat sprâncenele a mirare, apoi s-a grăbit să plece. Altă dată n-o să mai fie. Ceva îmi spunea că momentele trecute au fost unice. Femeia cu ochii albaştrii reuşise să găsească o cale de comunicare cu mine, chiar dacă totul durase câteva minute. Fuseseră pline de emoţie şi asta m-a determinat să vreau să rămân singur. Nu mai aveam nevoie de nimeni. Eram ca un copil care a primit o jucărie nouă şi acum o studiază. Aşa trebuia să-ntorc şi eu întreaga noastră conversaţie pe toate feţele. Mi se părea amuzant. Ieşeam din şablon. Drept pentru care mi-am acoperit capul cu pătura şi-am plâns. Nu-mi păsa că înregistratoarele vibrau de sus în jos şi de jos în sus, a doua zi dimineaţa medicul va face spume strigând la toate asistentele.

Zbuciumul meu avea un sens- acela de-a demonstra că trăiesc, că nu sunt o legumă. Numai că ei interpretează datele greşit. O bucurie o cred durere, un fior de plăcere, tot durere. Au impresia că senzaţiile mele se reduc la durere şi nevoie. Şi e păcat, pentru că se-ndepărtează mai mult de mine. Iar ceea ce mă supără din când în când este faptul că mă cred şi orb, surd. Inclusiv băiatul blond.

Într-o după-amiază, tocmai trecuse vizita de ora optsprezece, stăteam, aşa cum mă obişnuisem în ultimul timp, cu capul sub pătură. Nu plângeam, chiar dacă mi-ar fi făcut bine. Mă deranja şi lumina soarelui care asfinţea pe peretele din faţa patului meu. Deşi am auzit uşa, n-am dat atenţie. Putea fi oricine, eu nu aşteptam pe nimeni. Mă lăsasem furat de linişte. Numai că şuşotelile mi-au atras atenţia. Am ridicat colţul păturii. Femeia care îmi face injecţii şi băiatul blond se sărutau cu pasiune lângă dulapul alb, numai că mi s-a părut ciudat felul în care o făceau. Îşi atingeau doar buzele, strivindu-le. Mâinile le ţineau nemişcate, el, adâncite în buzunare, ea, în jurul gâtului lui. Doar buzele se mişcau, şi capetele. Nu-şi spuneau cuvinte tandre, nu-şi mângâiau obrajii. Se sărutau şi-atât. Asta m-a înspăimântat. Păreau nişte maşini de sărutat, chiar dacă o făceau destul de convingător. Nu m-am putut abţine şi am strănutat. Cei doi s-au despărţit brusc şi-au plecat bombănind. N-am vrut să-i deranjez, chiar dacă, personal, mă simţeam extrem de jignit de comportarea lor. Chiar nu-şi găsiseră alt loc? Eram eu atât de insignifiant încât să-şi permită îmbrăţişări în camera mea? Aproape că începeam să mă enervez, am fost pe punctul de-a mă ridica să ţip, dar am abandonat ideea- mi-ar fi cerut prea mult timp să le explic celorlalţi, care nu ştiau- de ce sunt aşa de revoltat. Băiatul blond mi l-am crezut prieten. Salutul lui ciudat îl aşteptam ca pe-o gură de aer, iar el s-a supărat imediat ce i-am spus că-n vis poartă mereu o bucată de cristal la gât.

- Am încercat să-ţi explic relaţiile umane aşa cum cred eu că este mai bine pentru tine, mi-a spus. Nu te-am minţit şi nici n-am avut de gând să te determin să nu mai vrei o reintegrare în societate. Departe de mine gândul ăsta. Noapte de noapte reveneam la tine ca să-ţi menţin legătura cu ce-i afară, numai că tu n-ai sesizat. Tu m-ai exploatat altfel. Ţi-ai verificat teoriile psihologice pe mine.

- Nu. N-ai fost pentru mine cobaiul neştiutor. N-am...

- Eu nu cunosc exact sensul cuvântului "imaginar", m-a întrerupt, vădit

supărat.

Nu voiam să-l jignesc, nici comportarea mea din seara aceea, cu sărutările, nu însemna nimic pentru relaţia noastră amicală. Într-adevăr, mă deranjase, însă nu urmăream să mă răzbun, nici nu aveam pentru ce. Faptul că-mi violaseră intimitatea nu reprezenta o atât de mare ofensă pentru mine ca să mă port precum un mitocan. Numai că el dădea cu totul altă interpretare purtării mele. Parcă dorea cu tot dinadinsul să fie jignit. Îi făcea plăcere jocul de-a omul rănit. Şi totuşi, nu puteam sta nepăsător. Nu mai avusese până acum o asemenea stare depresivă şi mă luase pe nepregătite. Nu ştiam ce să fac, ce să spun. Nu mă gândisem până atunci că el este şi altfel decât acela care venea noaptea şi stătea de vorbă cu mine. Nu-l crezusem capabil de nevoi. Parcă avea totul, nu-i lipsea nimic. Iar acum... în faţa unei astfel de suferinţe n-am găsit nimic mai bun de făcut decât să-i ofer paharul meu cu limonadă. L-a luat fără prea multă tragere de inimă şi l-a golit pe nerăsuflate. Era o zi extrem de călduroasă, iar instalaţia de climatizare cu mai funcţiona. O scosesem din priză. Ameninţa să-mi congeleze gândurile.

O, gândurile! S-au manifestat cel mai puternic în ziua în care femeia care-mi face injecţii a venit însoţită de o fată brunetă care-şi sugea mereu buza de jos. Sau o mușca? Totul s-a întâmplat înainte de discuţia cu femeia cu ochii albaştrii, şi mi-am amintit-o în clipa în care băiatul blond a plecat.

- Controversele noastre nu pot să nască progres, Armando, fiindcă tu nu le laşi niciodată, continuu le întorci pe toate feţele, analizezi fiecare amănunt şi te pierzi, pe tine şi pe ele. Uiţi de unde ai plecat şi uiţi unde ajungi. Nu-i rău, pentru tine, dar noi, ceilalţi, eu, câţiva infirmieri, asistentele, ne conducem viaţa după alte reguli decât tine. Şi nu sper să le poţi înţelege.

- Sau înţeleg mai mult decât ar trebui. De ce mă desconsideri?

- Nici nu vreau să le înţelegi... nu vreau. E mai bine. Lumea ta e insolubilă în lumea noastră. Eşti altfel. Eşti altceva.

- Mulţumesc. Atât ai priceput tu?

- N-o să mai vin aici. Plec. Definitiv. A venit clipa.

- Şi? Din cauza mea?

- Acolo o să fie mai bine, la fel cum este pentru tine între pereţii aceştia. E... a mea. La revedere.

Eu probabil am ţipat. Sau doar am scâncit. Am leşinat? Mă furase un

val şi mă purtase-n furtună. Coajă de nucă pe apă. În bătaia vântului. Şi bătăile inimii care-mi bubuiau în tâmple. Când dorim, de ce nu putem să oprim universul? De ce nu avem atâta putere încât să dăm înapoi timpul, o secundă, o fărâmă de secundă? De ce nu ne putem topi într-o lumină care-şi depăşeşte viteza?

Nu mai simţisem cu atâta putere o ruptură. Renunţasem cu cea mai mare uşurinţă la orice, dar el... mi-era greu. Mult prea greu. Iar înapoi nu mai puteam să-l chem. Nici n-ar fi venit. Îl pierdusem. Cum?

- E plină viaţa de momente în care primim ceva hotărât de altcineva. Ştiu că-ţi sună familiar, dar m-am gândit că poate ţi-ar prinde bine să-ţi amintesc, deşi astfel pun paie pe foc. O să mă ierţi, acum te văd prima dată.

- Şi eu...

- Mă numesc aşa cum vrei să mă strigi. Tu eşti Armando.

- Şi n-o să-mi răspunzi la nici-o întrebare.

- Încearcă.

Era o fată brunetă şi avea părul împletit în zeci de şuviţe. Zâmbea. Venise împreună cu femeia care-mi face injecţii. Nu le auzisem intrând. S-a apropiat de mine, în timp de vorbea.

- Mi-ar fi plăcut să te cunosc mai de mult, să fi avut mai mult timp trăit împreună, dar poate că nici acum nu-i prea târziu.

- De unde vii?

- Oraşul meu e departe de aici, lângă un lac nemaiîntâlnit de albastru. Ţie îţi place culoarea albastru?

- Nu ştiu... nu m-am gândit. Mă-nconjoară atât de puţine culori. Nici pe geam nu pot să mă uit.

- Dar cerul? L-ai văzut? În dimineţile de vară seamănă cu lacul de lângă oraşul meu. De multe ori mi se părea că stau cu capul în jos. Nu mai ştiam care-i lacul, care-i cerul.

- Trebuie să fie frumos. Mie nu mi s-a întâmplat niciodată să merg pe cer. De fapt, eu nu am păşit nici pe pământ. Nu ştiu cât de tare este.

- În jur e doar iarbă. Iar seara zboară licurici. Îi ştii? Sunt nişte luminiţe care se-mprăştie în aer. O să-ţi aduc unul, dar pentru asta îmi trebuie o cutie. Tu nu ai? Nu, lasă, o să găsesc eu acasă.

Femeia care-mi face injecţii s-a grăbit să tragă pătura, nu ştiu ce a apucat-o, şi eu nu eram încă întors cu spatele, aşa că am rămas gol sub pri-

virile fetei brunete. Nu ştiusem că venise să-mi facă o injecţie şi nu mă pregătisem. Fata brunetă a făcut ochii mari, doar nu vedea la fiecare pas un bărbat dezbrăcat, apoi a început să râdă. Eu mă simţeam inutil, pentru că penisul începea să mi se întărească şi nu-l puteam opri, fata râdea, iar eu am început să strig, din ce în ce mai tare, până când au venit infirmierii. Femeia care-mi face injecţii rămăsese cu seringa în aer, golise întreg serul pe jos, şi abia când uşa s-a lovit de perete s-a scuturat şi s-a agăţat cu amândouă mâinile de piciorul meu drept. Zbieram şi mă zbăteam. Pătura se înfăşurase în jurul picioarelor, tuburile îşi aruncau conţinutul în toate părţile, dar nu m-am liniştit decât când au aruncat un halat peste mine. Fata brunetă se oprise de mult, îşi ştergea cu o batistă lacrimile de pe obraji, şi eu n-am ştiut dacă fuseseră lacrimi de râs sau lacrimi de plâns. Toată supărarea îmi trecuse, nici fesa nu mă mai durea după injecţia făcută. Se aşternuse din nou liniştea. Îmi părea rău. Aş fi vrut să întind o mână, s-o ating pe fata brunetă, şi să-mi cer scuze. N-am făcut-o. Am zâmbit doar, pentru mine, ea se întorsese cu spatele şi ieşea din cameră cu mâinile strângând la piept câteva cărţi.

- O să te mai văd?

Nu mi-a răspuns, de fapt, nici nu cred că am rostit cu voce tare întrebarea. Era prea mult pentru mine. De unde atâta îndrăzneală? Mă făcusem de râs şi nu mai puteam da înapoi. Cum să-i arăt că-mi părea rău? Nu venise pentru altceva. Voia să mă studieze. Să mă privească aşa cum privea borcanele din laboratorul de biologie. Îmi spuneam că este la fel cu toţi ceilalţi. E aidoma trecătorilor de pe orice stradă a oraşului. Nu o interesează decât fiinţa ei. Nu are ochi pentru altcineva.

Vizita fetei brunete şi plecarea băiatului blond mă umpluseră de melancolie. Nu mai aveam poftă de mâncare. Somniferele nu-şi mai făceau efectul. De câteva ori un aparat a început să piuie şi în cameră au năvălit doctori şi femeia care îmi face injecţii. Luau fâşii lungi de hârtie şi le examinau mormăind continuu, apoi ieşeau, şi în ziua următoare trebuia să înghit pastile colorate în cele mai neaşteptate culori. Am luat astfel pastile roşii şi pastile jumătate roşii, jumătate galbene, am luat pastile mici, rotunde, colorate în mov. Într-o zi mi-au dat un sirop portocaliu care avea un puternic gust de făină.

Eu cred că făceau experimente pe mine, dar asta nu mă deranja. Mă consolam cu ideea că la urma urmei sunt o persoană importantă dacă mi

se acordă atâta atenţie. De-acum aveam de-a face numai cu persoane în halat alb, cu stetoscoape la gât, cu dreptunghiuri lucitoare prinse în piept. Femeia cu ochii albaştri abia dacă a îndrăznit să se apropie de patul meu. Mi-a aranjat pătura la picioare şi m-a privit cu coada ochiului, apoi a ieşit grăbită. Mi-ar fi făcut plăcere să mai stăm de vorbă, să-mi povestească despre copiii ei cei năzdrăvani. Se pare însă că nu mai vrea sau poate nu mai are voie să stea cu mine. La asta nu m-am gândit şi abia când am observat că sunt mai tot timpul singur am început să mă plictisesc. Viaţa mi se golise dintr-o dată. Nu mă mai vizita nimeni pentru a sta lângă mine până trece ziua de lucru. Toţi veneau preocupaţi, se roteau pe la toate ecranele din jurul meu şi plecau cum au venit- cu capul în pământ. Nu mai vedeam nici-un zâmbet. Nu mai aveam parte de nici-o atingere pe cap sau pe umăr. Mă umpleau de electrozi care se dezlipeau cu zgomot de pe piele. Niciunul nu mă mângâia. Nu-mi sprijineau capul să beau apă. Îmi înlocuiseră cana cu un pahar de plastic în care vârâseră un pai dungat cu albastru. Probabil aşa îşi imaginau că pot bea apă mai uşor. Eu aveam încă destulă forţă în mine. Mă simţeam excelent. Fizic, pentru că moralul mi-l rătăcisem pe undeva, printre kilometrii de fire electrice ce-mi traversau camera, şi nu se găsise cineva care să mă ajute să-l găsesc. După o săptămână am trântit paharul de perete şi mi-au adus imediat cana. Femeia cu ochii albaştri, ea mi-a pus-o pe noptieră şi mi-a zâmbit.

- Mulţumesc. E un pas înainte, dar... mai am nevoie de tine.

I-am vorbit, a câta oară? fără să mă audă.

- Vreau că-l cauţi pe băiatul blond. Să mi-l aduci aici. O să-mi cer scuze, el va înţelege. Îmi trebuie umărul lui.

- Of, Armando, te-am neglijat în timpul ăsta, dar ai văzut şi tu, nu ne mai lăsau să venim. Au avut chiar îndrăzneala să ne învinovăţească pe noi pentru nereuşitele tale. Ne purtam prea blând cu tine şi ţi-am creat dependenţă. Ce poate să însemne asta? M-am mirat că se mai numesc medici. Doar n-o să ne apucăm să te batem. Nu eşti destul de necăjit? Dar cel puţin din toată această nebunie am înţeles că eşti bine. N-au găsit nimic alarmant în corpul tău. Eşti chiar foarte obişnuit... pentru tine.

Nu-mi trebuiau încurajările ei. Le auzeam, mă bucurau, însă nu mă mulţumeau. Nu ele-mi lipseau. Într-un fel nici nu ştiam după ce tânjeam. M-aş fi plimbat printr-o pădure, aş fi făcut baie într-un lac sau chiar aş fi preferat să pot ieşi din cameră. Era prima oară când realizam că există

şi altceva decât această cameră, că dincolo de uşă se întâmplă ceva, e un culoar pe care se mişcă oameni, iar afară... deja mă apuca ameţeala. Ideea unui spaţiu infinit mă speria. Cum poate un om să vieţuiască fără limite? Cum să suporţi lipsa obstacolelor, să nu-ţi opreşti privirea decât în orizont? Nu te copleşeşte?

Am insistat să-l caute pe băiatul blond. Mă bizuiam pe el, pe capacitatea lui de înţelegere.

- Va şti să mă readucă pe linia de plutire, nu se poate altfel. Am încredere în el. A ajutat atâţia alţii, nu mă va refuza tocmai pe mine.

Dar nu l-au găsit. Aşa mi-a spus peste câteva zile.

- Ne-am gândit că băiatul blond te va înveseli, dar nu dăm de el. Nu ştim unde s-a ascuns. Ne pare rău.

Lor le era uşor- ne pare rău, regretăm, am făcut tot ce-am putut- adică nimic! Mă supărasem pe toată lumea. S-ar fi putut strădui mai mult. În mod sigur îmi turnau minciuni, ca să-şi ascundă dezinteresul. Ori eu nu le cerusem... ba da, de câteva ori implorasem, ţipasem, strigasem. Nu mă auzise nimeni, doar pereţii unei camere care înregistrau evenimente irepetabile dintr-o viaţă lipsită de sens. Viaţa mea. Lupta mea cu scurgerea timpului. Să rezist cât mai mult. Să-i smulg ceva care să rămână. Ce? Ce să las în urmă? Un gol în pat? Un tub de perfuzie fără trup la capătul acului? Hârtii cu grafice ce dovedeau că o inimă pompase tone de sânge? Electrocardiograme? Tomografii? Radiografii? Analize de urină? Spermograme? Avuseseră şi curiozitatea să vadă dacă pot face copii! Eu... eu?

- Şi de ce crezi că nu-i normal să ştie?

- Iarăşi tu? Ai ieşit din nou? Eşti acelaşi eu care-mi ascunde ceva?

- Nu poate fi altul. N-aş ceda această plăcere pentru nimic. E distractiv să te văd luptându-te cu morile de vânt. Mă simt mai bine- există alţii mai amărâţi ca mine.

- Adică acelaşi mine.

- Nu, e vorba doar de o latură a mea. Nu sunt eu şi tu- chiar dacă eşti tot un eu. Acum suntem diferiţi, dar nu pentru asta mă aflu aici. Ţi-ai redescoperit neputinţa? Te văd amărât.

- Ştii prea bine, de-aceea îţi poţi permite să fii cinic. Aceasta îţi este vocaţia- nemulţumit. Mai ştii să faci şi altceva?

- Pentru cine?

- Pentru tine. Pentru tine care stă pe pat. Degeaba joci rolul nepăsătoru-

lui, ştim amândoi că şi tu eşti atât de limitat ca mine. Nu poţi merge prea departe. Este adevărat, eu nu mă mişc deloc, deci ai un avantaj, dar este cu atât mai greu să suporţi. Ai libertatea unei lungimi de lanţ, când ajungi la capăt neputinţa ţi se face mai amară. Tu ştii că se poate. Ştii ce se poate. Şi suferi mai mult.

- De ce? Faţă de nimic, orice e mult. Iar suferinţa... e problemă de receptare. Dar nu mi-ai spus ce te doare.

- Vrei neapărat să te dovedeşti grijuliu. Nu-ţi stă în caracter, mă cunosc foarte bine. Faptul că băiatul blond nu mai vine mi se pare că a stricat echilibrul. Mă învăţasem cu o repetabilitate a evenimentelor zilnice. Aş fi reuşit chiar să le prevăd. Iar acum... mă supără limitarea mea.

- Dar mintea ta?

- Mintea? Tocmai ea este cea care mi-a generat starea aceasta. A început să găsească răspunsuri.

- Sau să pună prea multe întrebări.

- E greşit? Am optsprezece ani şi cred că este momentul să aflu mai multe despre viaţă. La ce sunt buni oamenii?

- Nu pot răspunde. Nu ştiu. Şi eu mă rătăcesc în altă parte- la ce bun chinul? De ce alergăm după mărire şi putere când avem doar o viaţă? De ce muncim? Nu putem rămâne la stadiul de culegător de fructe? Nu ne este de-ajuns iubirea?

- Ce-i aia dragoste?

- N-ai aflat?! Iarăşi mă minţi?

- Nu, forma aceea... e latura noastră animalică.

- E cea mai puţin animalică. Vei vedea. Dar iubirea...

- Dragostea.

- Dragostea este imposibil de suportat. E prea mult pentru noi. Ne copleşeşte. Ne doboară. Ne zvârle în ţărână. Greu ne obişnuim cu ea şi atunci rămâne definitiv în noi.

- Şi doare?

- Mai rău ca lipsa băiatului blond. El nu-i decât un trecător prin camera ta. O cunoştinţă a întâmplării. Ca el s-ar putea să întâlneşti o sută, însă niciunul nu va deveni atât de important în viaţa ta cum poate să devină iubirea. Sunt palpabili, îi poţi alunga şi-apoi chema. Îi loveşti cu un papuc bine aruncat. Sau le închizi uşa după ce-i alungi. Dar iubirea...

- Dragostea.

- Dragostea te-ajunge când nu te aştepţi. Se joacă în jurul tău şi dintr-o dată te stăpâneşte.

- E rea.

- Nu, e numai posesivă. Şi egoistă. Geloasă. Nu iartă. Face totul ca să...

- Mai bine taci. Vrei să mă înspăimânţi. Îţi place să mă ameţeşti cu vorbe. Mă crezi ignorant. Din nou îţi depăşeşti limitele. Uiţi. Suntem amândoi acelaşi. Oricât ai vrea nu poţi să ştii mai multe. Am auzit şi eu destul ca să-mi fac o părere despre dragoste, şi nu mi se pare aşa cum o descrii tu.

- Ai auzit de la alţii. Nu ştii că fiecare om minte, niciunul nu-şi recunoaşte înfrângerea? Nu poate. Ar însemna să accepte că-i slab.

- Dar suntem slabi.

- Şi? Imaginea în ochii celorlalţi valorează mai mult decât adevărul. Chiar şi tu reuşeşti acelaşi rol. Nu te clatină o minciună, dar vei ţipa în faţa primei femei. Dacă n-ai făcut-o deja.

- Eu? Cine?

- Aminteşte-ţi sânul.

- Mi-l amintesc. Avea ceva inuman. De el atârnau gurile tuturor oamenilor. Le-am văzut căscate, gata să-l sugă.

- N-ai văzut altceva?

- Nu, doar la început. Mi se înceţoşaseră ochii. Am crezut că trebuia să-l prind în palmă, apoi să-l sărut... dar mi-am dat seama că ritualul porneşte de altundeva şi am renunţat. Oricum era prea departe.

- Vezi? Şi tu minţi. Eu ştiu. De ce nu recunoşti?

- Nu vreau. Nu vreau. Nu vreau.

- Ce nu vrei?

De când stătea în uşă? Fata brunetă se întorsese şi eu nu o auzisem deschizând uşa. Fusese de faţă la toată discuţia sau prinsese doar finalul? Iarăşi mă găsea într-o situaţie inedită. Cum putea să gândească despre mine? Dar revenise. Mai aveam o şansă? Eu-l de lângă pat dispăruse. Soarele asfinţea pe peretele din faţa mea. Nu mai fusese o dată la fel?! Stătea deja pe un scaun... ba nu, se aşezase pe pat şi eu mă mutasem pe scaun. Era mai bine. Puteam s-o văd în întregime. Se dezgolise şi trupul ei scânteia. Fata aceea brunetă venise, în sfârşit, pentru mine. O lăsasem să se întindă pe pat, dar ea îşi strânsese picioarele la piept. Şi mă privea. Adică îmi privea tălpile. Aşa simţeam, că tălpile mele sunt atinse

de săgeţile izvorâte din ochii ei. Chipul nu-l puteam vedea. Ochii mari, verzi, îi stăpâneau faţa. Şi gura... n-am sărutat-o de la început. Abia mai târziu, când o aveam în braţe şi... încă nu-i cunoşteam gustul buzelor. Nici nu mă gândeam că ar trebui să le sărut. Ne uitam unul la altul din când în când şi ne mângâiam.

- N-ar fi trebuit să fiu aici. Sunt promisă altuia, dar tu... pe tine vreau să te cunosc. N-ai fost tu acela care mi-a dat întâlnire într-o seară în intersecţia de la liceu?

- S-ar putea, da, sigur.

- În toamna de acum doi ani. Ne cunoscuserăm la o masă în timp de beam must din ulcele de pământ.

- Da, îţi urmăream mâinile mângâind lutul ars. Un dans. Apoi te-am rugat să mai stăm de vorbă şi, a doua zi, ne-am întâlnit.

- Am întârziat.

- Ştiam că o să întârzii. Întotdeauna femeile întârzie când se întâlnesc cu mine. E un moment de fericire. Aşteptarea nu mă deranjează, pentru că-mi intensifică bucuria revederii. Cu cât aştept mai mult cu atât bucuria va fi mai mare. Şi atunci- deşi trecuseră abia treizecişicinci de minute peste ora fixată- a fost la fel. Urmărisem toate autobuzele cu care puteai veni. Eram nerăbdător. Mă aţâţa gândul că voi fi alături de tine.

- Am fost reţinută de nişte clienţi şi am luat un taxi. Te-am văzut de departe. Îţi stătea bine. N-aveai nimic din nervozitatea unui bărbat care aşteaptă. Erai foarte calm. Şi-ţi lipseau florile! Asta mi-a plăcut.

- Nu găsisem nimic care să se potrivească.

- Arătai ca un domn dintr-o altă epocă. Viaţa parcă trecea pe lângă tine. O dominai. Nu aveau importanţă cei din jurul tău decât dacă se aflau într-un raport oarecare cu tine. Restul nu exista. Asta am simţit când am coborât din maşină şi am traversat.

- Ai trecut strada în viteză şi mi-ai întins mâna. Am tremurat când ţi-am sărutat-o.

- Şi-am mers... unde? Într-un apartament?

- Da, ai vrut să vezi un film. Te-am servit cu bere şi zacuscă.

- Exact, îmi amintesc. Tăiai feliile de pâine foarte subţiri. Pâinea era proaspătă şi se tăia greu. Tu îţi rupeai bucăţi mici pe care-ţi puneai cu linguriţa din borcan. Mâncam şi povesteam.

- Iar ochii tăi...

Ca şi-n seara aceea. Mă străpungeau. Am fost cât pe ce să-ntind mâna să-i acopăr. Verdele lor mă umplea de zâmbet. Şi-mi era teamă să vorbesc. Stăteam pe scaun, ea, pe pat. Goală. Eu purtam pantaloni de velur şi un pulover vişiniu. Nu le mai avusesem niciodată. Fata brunetă era goală. Cu picioarele strânse în braţe. Părul împletit în zeci de şuviţe. O atingeam cu vârful degetelor doar ca s-o simt puţin. Tot spatele. Umerii. Şoldurile. Reveneam pe scaun.

- Armando.

- Da?

- E o chemare, să vii lângă mine.

- Vin.

- Vino. Te întinzi aici, pe urmă te dezbraci. N-o să-ţi fie frig.

- N-am mai stat dezbrăcat.

Am lăsat hainele pe jos şi m-am întins cu faţa în sus. Ea şi-a pus capul pe pieptul meu. Mi-a atins umărul. Am închis ochii.

- În sfârşit.

- Am venit.

- Nu m-am gândit că s-ar putea să apari. Nu mi-am imaginat că o femeie va intra în viaţa mea.

- De ce? Crezi că nu meriţi?

- Nu, am fost preocupat de altceva. Nu m-am gândit la dragoste. Iar faptul că eşti aici...

- Te bucuri?

- Mă înspăimântă. Dar sunt fericit. Începusem să mă simt singur.

- Ţi-e frică de mine?

- Nu ştiu ce-i frica. Nu pentru că sunt curajos. N-am avut motive de teamă. Toate în jurul meu au fost liniştite. Numai în ultimul timp... s-au întâmplat atâtea: băiatul blond a plecat, sunt bărbat, ai apărut tu... mi se pare că urmează o mare schimbare. Aşa simt.

Mi-a luat mâna şi mi-a pus-o pe sân.

- Trebuia să se întâmple. Nu poate să rămână ca până acum. Strânge.

- Nu.

- Vei simţi ceva nou.

- Nu pot.

- N-o să doară dacă nu strângi prea tare. O să fie bine.

Îl aveam în palmă. Moale. Un sân cu sfârcul întunecat. Va fi copil

care să-l sugă? Încep să adun degetele. Fata a închis ochii şi respiră des. Aerul şuieră când iese pe nas. Eu strâng un sân care m-a obligat să-l iau în palmă. Un picior mi s-a vârât aproape de burtă. Genunchiul ar trebui să mă doară, dar nu simt nimic. Nici mâna care se plimbă pe spatele meu. N-o simt. Nici buzele umede care îmi ating obrazul. Nu le simt. Nici limba care-mi lasă urme pe buze. N-o simt. Toate le aud. Le văd. Le miros. Au parfum de foc. De dimineaţă ceţoasă de toamnă.

- O să ne unim.
- Vom fi împreună?
- Da.
- Mereu?
- Mereu.
- N-o să mai pleci? Vei rămâne aici, în patul meu?
- Nu vrei?
- Ba da. Să fii numai a mea.
- A ta.

Şi să-mi spui că mă iubeşti, am vrut să continui, dar m-am oprit. Iubirea? Nu dragostea? Dar eu o iubesc? Vreau cu-adevărat să stea cu mine? Să-mpărţim patul? Mâncarea? Şi sângele?!

- Eşti puternic.
- Atât cât poate fi un om care nu se ridică de pe pat.
- Te-am văzut de mult. Poţi face o femeie fericită.
- Eu?
- Mă bucur că sunt eu acea femeie. Te-am căutat îndelung. Nu-mi pierdusem speranţa, dar ai apărut la momentul oportun. Armando...
- Ce-i?
- Sunt a ta.
- Eşti a mea.
- Femeie.
- Femeia mea. Eşti a mea.
- Da.
- Numai a mea.
- Da.
- A mea.
- Da.
- Femeie...

- Da.
- N-ai venit când te-am strigat.
- Nu.
- N-ai venit când te-am rugat.
- Nu.
- N-ai venit. Nu te-ai întors, oricât am plâns după tine. Te-ai îndepărtat. Nu m-ai auzit.
- Ba da, dar era prea târziu. Pierduseşi.
- Ce pierdusem? De ce pierdusem?
- Îţi pierduseşi destinul. Nu-l mai aveai. Era la altcineva.
- La cine?
- La bărbatul care te născuse. Îl luase.
- La ce să-l folosească? De ce-l luase? Care bărbat? Tatăl meu?
- Nu, bărbatul mama ta.
- Cum? Sunt născut de un bărbat?
- Eşti născut printr-un bărbat.
- Şi am devenit bărbat. Până când? Cât o să-l ţină?
- L-a lepădat. Destinul tău e la mine.
- Unde? La tine?! Unde?
- Nu l-ai simţit? L-ai atins. L-ai avut în palmă. Copile.
- Sânul?!
- Ce altceva? N-ai tremurat când l-ai ţinut în căuşul palmei.
- Dar nici n-am ştiut.
- Nu trebuia să ştii. Acum ştii.
- Ştiu. Şi ce pot face?
- Din nou.
- Să nu-l pierd din nou. Asta e. Să-l prind şi să mă agăţ de el. Să-l priponesc. Dar ai promis că vei rămâne cu mine. Cum să dispară?
- Nu-ţi pot spune. N-am acest drept. Sunt lucruri care trebuie să rămână nespuse. Voi rămâne cu tine. Important este cum.
- Ca acum. Culcaţi. Îmbrăţişaţi. Nu ne va despărţi nimeni. Nu ne poate despărţi nimeni. Nu au acest curaj. Nu au acest drept. Or să înţeleagă. Or să vrea chiar ei să rămâi. N-or să te lase să pleci. Te vor lega în aceeaşi cămaşă de forţă în care mă vor pune pe mine.
- Nu pot, Armando.
- Nu poţi? Glumeşti? Ei pot orice. Te adorm. Te trezesc. Îţi cotrobăie

prin creier. Îţi măsoară cantitatea de gânduri. Schimbă sângele. Nu le poţi scăpa.

- Doar tu mă poţi opri.
- Eu? Cum? Nu-ţi cer să rămâi?! Nu-ţi arăt?! Nu-ţi demonstrez?!
- Ba da. Prin glas. Vreau fapte.
- Fapte? Ce fapte? Să ţip? Să mă dau cu capu' de pereţi? Să sparg?
- Nu. Întinde mâna.
- O-ntind.
- Apucă.
- Sânul?
- Apucă. Ai cinci degete.
- Închid ochii şi apuc. Aşa?
- Da. Strânge. Aşa. Da. Strânge.
- Dumnezeule. Văd. Este aici.
- Strânge.
- Femeie...
- Da.
- Eşti...
- Da.
- A mea.
- Da.
- Te trag...
- Da.
- ... de...
- Da.
- ... sân...
- Da.
- ... am visat că stăteam pe un pat.

1998

Cădere

Urc liniştit simţind la fiecare pas cum se reduce distanţa dintre mine şi el, ca o sfoară de care sunt agăţat deasupra unei prăpăstii. Mă ridic doar cu mâinile, aşa mi se pare, mă apropii tot mai mult de capătul legat de cer, parcă fiecare pas e-o nouă cucerire şi victoria finală nu e departe. Astfel gândesc, să-mi înduplec singurătatea, să n-o mai simt străină. Sunt singur în această imensitate, cu vântul vâjâindu-mi pe la urechi, singur şi trist, deşi sunt stăpân. Poate că întotdeauna stăpânii sunt trişti, chiar dacă au la picioare întreaga lume, aşa, ca mine.

Privesc în jos, spre zare, acolo unde se văd încă blocurile oraşului. Nu m-am rupt complet de el, tot îl mai simt, ca o umbră de care nu mai poţi să scapi. Sus voi fi doar eu, eu şi stâncile pe care voi pune piciorul în gest de-nvingător. Vreau să fiu eu însumi cel mai înalt obiect al peisajului. Şi nu mai e mult, o oră - două, şi-mi voi împlini un vis. E singura şansă de a-mi oferi o clipă de unicitate pe care nu mi-o mai poate lua nimeni. Doar a mea, pentru totdeauna, va fi.

Mă opresc lângă o stâncă şi sorb din sticla cu apă. Începe să se arate oboseala. Caut în rucsac după tabletele de glucoză, dar găsesc altceva.

Uneori, avem fiecare momente de slăbiciune, al meu a fost când, atingând-o, am simţit acelaşi lucru cu... Am în mână statueta de alabastru - o femeie cu sânii dezveliţi, tolănită pe jumătatea unei scoici. Mă uit la ea şi nu-mi vine să cred, seamănă atât de mult. Aşezată pe stâncă, o face să pară uriaşă perlă născută din depunerea timpului.

Mă ridic şi plec, lăsând-o acolo. N-o topeşte ploaia. Să lumineze drumul celui ce vine după mine. Să-l bucure. Va şti că este pe drumul cel bun. Pentru mine fusese un dor, al mângâierii, pentru alţii fusese o rugă, a dorinţei. Să fie a timpului, pentru că el o ivise. Şi parcă-mi pare rău, dar rezist ispitei de-a mă uita peste umăr. Drumul meu este înainte, deşi s-au

adunat nori. Nu mă pot opri.

Undeva, în zbuciumul cenuşiu, străluceşte un fulger. Răspund zâmbind la salutul tunetului. "Sunt într-adevăr aici." Primii stropi, bucăţi de gheaţă, lovesc cu zgomot pelerina de ploaie. "Nu mi-e teamă, cunosc jocul." Aş putea crede că-i ameninţare, dar nu vreau decât să gust puterea, de ce să-i supăr? Îndrăzneala?! Fără ea am rămâne cu ombilicul netăiat.

Păşesc de-acum greoi, pământul s-a udat şi alunecă. Poteca este acoperită de grindină. O rafală de vânt mă loveşte din faţă, clătinându-mă. Rucsacul este încă greu şi abia îmi ţin echilibrul. M-aplec în faţă să-mi pot controla centrul de greutate. Nu văd mai departe de vârfurile picioarelor. Urmăresc cu încăpăţânare poteca, gata să-mi dau drumul jos la cea mai mică dezechilibrare. Minutele se târăsc alături de mine. "Tot spre vârf ?" Zâmbesc. Sunt pe creasta. În stânga, jos, e calea iadului. Întunecimea pare să se nască de-aici. Îmi feresc privirea - ochii nu se pot astupa cu ceară. Fac un popas, dar mă grăbesc să plec, speriat. Mă striga cineva. Am crezut că-i un om, dar vocea părea să şoptească, cum poate un om să şoptească atât de tare?

Deodată, drumul începe să coboare. Am ajuns. Ridic braţele şi-mi las capul pe spate. Stropii reci îmi răcoresc fierbinţeala frunţii. "Sunt... aici..." Aş vrea să strig, deschid şi gura, cât pot de mult.

Undeva, o piatră s-a desprins şi-a ajuns, prin forţa întâmplării, sub talpa mea. Când reuşisem să strig. Ploaia o făcuse alunecoasă ca balele melcului. Am ţipat. Ţip încă. Izbucnirea vântului îmi umflă pelerina şi-mi smulge rucsacul.

Ţi-e îndeajuns, e cazul să te-ntorci. Dar nu... Viaţa atârnă de un fir de păr, o poţi pierde oricând, nu forţa destinul.

Prima lovitură îţi muşcă obrazul. Care? În nebunia rostogolirii nu mai ştii care-i stângul, care-i dreptul. În ce parte bate inima?

Curelele rucsacului îţi împiedică mişcările. Degetele se strâng continuu încercând să găsească o oprire. O piatră se iveşte colţuroasă în calea gurii tale. Lovitura te-ameţeşte şi-ţi simţi gustul sângelui. Limba nu mai găseşte barieră spre buze. "Destul..."

Ţi-e îndeajuns?

O nouă lovitură îţi amorţeşte piciorul drept. "Până când..."

Nu-ţi mai simţi braţele, durerile se succed cu repeziciune căpătând un

ritm suprapus bătăilor inimii. Parcă li se opune...

Îl recunoşti, asculţi tot mai atent, ţi-e atât de familiar. A sunat o sirenă ?

Într-un compartiment de tren, un bărbat se trezeşte. Deschide cuncetineală ochii, primind cu bucurie fiecare crâmpei din imaginea completă ce i se arată. Scaune tapiţate în roşu, două femei bătrâne ascunzându-şi ţigările c-un aer vinovat. Geamul e spălat de stropii ploii de vară. Îşi pune ochelarii de soare în buzunarul de la piept.

- Mergeţi departe? îl întrebă una dintre bătrâne, văzându-l treaz.

- Nu, doar până la...

Ciudat, femeia crezu că n-a auzit şi-şi repetă întrebarea.

- Unde coborâţi?

- Nu, doar până la...

Se opri. Mai departe nu ştia. Şi totuşi, la plecare ştiuse, e sigur. Căută înfrigurat în buzunarele pantalonilor, dar nu găsi nimic. Nu mai avea bilet. Se urcase la-ntâmplare, în primul tren care pornise, fără să aibă vreun indiciu de drumul pe care pornise?! Undeva trebuia să coboare, cum va afla? După ce va reuşi să recunoască gara? Îi lipseşte...

Dintr-o dată avu senzaţia unei mari uşurări, parcă îl strânseseră două braţe puternice şi-acum îi dăduseră drumul, lăsându-l să respire în voie. Apoi se simţi smuls de pe scaun şi aruncat într-un spaţiu gol, fără vreun punct de sprijin; şi totuşi, ceva îi spunea că el cade...

Rucsacul se-agăţase câteva clipe, destul cât să scapi din curelele lui, deşi, Doamne, cât de mult îţi doriseşi să te prindă mai strâns! Fusese o şansă. De-acum, gol şi mai uşor, nu era nimic care să te mai apere.

Ceva, ca un vâjâit plin de spaimă, începu să-ţi cuprindă mintea, gonindu-ţi orice gând. Cine ţipă? Vrei să-ntrebi, însă gura ţi-e plină cu noroi şi sânge, pe cine să-ntrebi? Ţi se oferă o pauză, poate cuiva i s-a făcut milă de tine, parcă simţi cu vârful unui deget un punct minuscul de care te poţi sprijini, da, e ceva solid la capătul unghiei inelarului de la mâna dreaptă, şi fără prea multă vorbă te-agăţi, înfigi unghia cu disperare...

Într-un compartiment de tren, o femeie bătrână îl întreabă pe bărbatul din faţa ei :

- Chiar nu ştiţi unde mergeţi?

- Nu.

- Ciudat, mai ales că n-aţi părut o clipă nesigur pe dumneavoastră. De când v-aţi urcat, iertaţi-mă că îndrăznesc să vi-o spun, m-aţi cucerit.

- Doamnă...

- Îmi cer scuze, nu se vorbeşte aşa la prima şi poate ultima întâlnire, dar la vârsta mea... nu mai e timp pentru introducere.

- Vi s-a întâmplat ceva? Un motiv trebuie să existe pentru hotărârea dumneavoastră de-a veni la gară, spuse cealaltă bătrână.

Bărbatul clatină din cap, nu-şi amintea nimic, iar femeile acestea îl deranjau. Ar fi putut ele înţelege că nu existau motive pentru... ba da, era ceva. Era speranţa de-a întâlni-o... era speranţa... şi teama...

Ţi-e teamă să faci o mişcare. Trupul îţi atârnă pe buza prăpastiei, la capătul unei unghii. Jur împrejur e liniştea ploii adâncindu-se în genune. Tu, singur...

Spaima se naşte dintr-o umbră a sufletului, e tot mai aproape şi mai puternică.

Mişti degetele de la picioare încet, cu sfială, în jos e nimic, în sus, ploaia, şi cerul, alege. Alegi. Eşti la răspântie şi alegi... alegi...

Într-un compartiment de tren, un bărbat îşi pune ochelarii de soare, deşi afară peisajul e năclăit de ploaie. Vrea să fie lăsat în pace, se gândeşte chiar cu bucurie la gara unde urmează să coboare bătrânele. Odată şi-odată vor ajunge şi-acolo, iar ele vor părăsi compartimentul. El va rămâne singur... chiar, nu mai e nimeni pe-aici!... va rămâne singur. Nu, asta nu trebuie să se întâmple! Dacă rămâne singur nu va reuşi niciodată să afle unde coboară. Are nevoie de bătrâne. Sunt supărătoare, dar curiozitatea lor îl poate salva, îl poate aduce pe drumul său. Sigur, mai sunt şi alţi pasageri, trenul acesta nu goneşte doar pentru ei trei, însă ar fi prea complicat. L-ar înţelege altcineva, aşa, ca aceste două femei?! Nu, în mod cert, nu. Îşi scoase ochelarii de soare.

- Iertaţi-mă, aş vrea...

- Da?

- Nu ştiu, mi-e teamă să nu mă-nţelegeţi...

- Domnul meu, noi înţelegem pe oricine, de-aceea şi suntem bătrâne, să-nţelegem.

Îşi puse c-un gest îndemânatic ochelarii în buzunarul de la piept. Bătrâna de la geam zâmbea, privindu-l cu blândeţe. Cuvintele ei abia le auzi:

- Dacă n-ai încredere în noi, de ce ne vorbeşti ? Nu-i drept să te îndoieşti şi să speri în acelaşi timp.

Nu-i drept?! Cine poate spune asta cu atâta siguranţă ? De unde să ştim noi ce-i dreptatea şi ce-i nedreptatea?

- Ce vorbe frumoase spuneţi, dar nu mă ajută. Dumneavoastră unde coborâţi?

- Noi? Noi mergem până la capăt...

La capăt? Cât o mai fi până acolo? prin geamul ud nu se vede nimic. Dacă n-ar simţi tremurul scaunelor, ar putea crede că trenul nici nu se mişcă.

Bărbatul se ridică să deschidă geamul. Îl trase cu greutate în jos, dar îl orbi o rafală de vânt şi stropi de ploaie. Speriat, scăpă mânerul şi geamul se-nchise cu zgomot. Scoase batista şi-ncercă să se şteargă, apa parcă-i îngheţase pe faţă, nu mai putea să deschidă ochii. Frecă puternic, dar nu se-ntâmplă nimic.

- Ajutaţi-mă...

Ajutaţi-mă, şoptești, nu ştii pentru cine, pe cine să chemi la tine acum, cine te-ar putea auzi? Cine ar putea să vină? Unde?

Puterile ţi se scurg ca fire de nisip în cascadă, se pierd în vuietul apei, ai tot mai puternică senzaţia de neputinţă. Ploaia n-a încetat o clipă, dacă ai putea să te vezi, ţi-ai descoperi părul îngheţat în şuviţe albe, şi obrajii sfârtecaţi, nu mai eşti tu.

Coboară seara pe tine, albastră ca adâncimea unei mări nebănuită. Dacă vrei, poţi să ai şi un asfinţit, sau doar o oră banală dintr-o zi, poţi să ai mai multe, poţi să-ţi revezi minutul când ai părăsit statueta sau când ai descoperit... nu, mai bine ar fi să ţipi, ţipă. Aşa, aici nu te aude nimeni, poţi s-o faci în voie, ţipă, ţi se pare, degeaba vocea ta pare sirenă... sunând...

Bărbatul reuşi în cele din urmă să-şi limpezească privirea.

În picioare, rezemat de un stâlp, se afla pe un peron de gară. Undeva se auzea o sirenă de tren îndepărtându-se. Nu se vedea nimeni în jur pe care să-l întrebe cum se numeşte locul acesta. Dar în ce fel ajunsese aici?

Îşi aminti cele două bătrâne, spuseseră că ele coboară la ultima staţie. Poate că-l ajutaseră să coboare aici, de unde să ştie că ăsta e locul unde trebuia să ajungă? Era într-adevăr?

Nu se vede nimic care să-i indice numele localităţii, doar copaci peste tot. Ce este în spatele lor?

Se dezlipi de stâlp şi ridică piciorul stâng să păşească. Îl puse pe pământ dar se întâmplă ceva de neînţeles, parcă nu mai era ciment în peron, piciorul i se afundă fără nici-un efort până la gleznă, apoi până la genunchi. Uimit, şi-l privea intrând în pământ, dar se dezechilibră şi căzu ţipând. Avu atunci senzaţia că intră cu totul, că trece de graniţa cimentului, afundându-se, şi ţipă... ţipă...

Degeaba, ai ţipat pentru mine, e prea târziu pentru tine. Au fost ultimele puteri, ca şi primele, ţi-aminteşti? Când te-ai născut ai ţipat, acum...

Unghia s-a rupt, nu poate rezista oricât, te mai ţine doar gândul. Un singur strop de ploaie e de-ajuns să-ţi strice echilibrul, şi parcă se-nteţeşte grindina. Poţi să ţipi, şi-o faci, altceva ce? Ţipi şi cazi, pământul e cer şi cerul pământ - te rostogoleşti prin aer, mâna stângă cade mai repede decât dreapta, ochiul mai repede decât umărul, un deget a uitat să mai cadă, îl cheamă celelalte, mai jos. Câţiva stropi cad alături de tine, dar curând îi întreci, eşti mai iute. Mai ţipi? Nu, cazi.

De jos pare să vină spre tine o umbră, o vezi doar când capul e deasupra picioarelor, se-apropie tot mai repede, la un moment dat ţi se pare că s-a oprit şi apoi începe să se îndepărteze. Tocmai văzuseşi că este un om, un bărbat, şi-ai crezut că te vezi în oglindă, nu, jos nu este o oglindă spre care să cazi, e altceva... Şi umbra se apropie, a căpătat formă şi culoare, de om, are obrajii îmbujoraţi, şi gura cu dinţi strălucitori, dar e închisă. Gura ta e larg deschisă, chiar dacă nu mai ţipi, a-nţepenit astfel. V-apropiaţi, nici unul nici altul nu vă mai rostogoliţi, de ce întinzi braţele? El nu face la fel. Să-l îmbrăţişezi?

Când vă-ntâlniţi în aer explodează o lumină.

De pe-o jumătate de scoică se ridică o femeie cu sânii goi, are trup de fecioară şi cap de bătrână. Plângând, porneşte pe drumul ce duce la gară. Din mers, vântul o-mbracă în frunze. Apoi în fulgi.

Primăvara, într-o prăpastie, a fost găsit un om. Un bărbat.

În cenuşă

Hai, intră, nu aştepta să-mi repet invitaţia, ce dacă ai venit neanunţat, la mine nu se prea anunţă prietenii, şi nu pentru că n-aş avea telefon, nu, am şi aşa ceva în această cameră, la mine uşa e mereu deschisă, cei care ştiu nici nu mai sună, s-ar putea să pictez şi nu mă ridic de pe scaun să-i întâmpin, tu, ştiam că o să vii, de-aceea, hai, îndrăzneşte, doar n-ai de gând să stai pe hol, poftim, o să-ţi fac loc pe, ah, iartă-mă, am uitat, o să te rog să te descalţi, da, şi ciorapii, nu, nu este o aiureală, o să vezi, aşa, şi-acum pune-ţi, te rog, cizmele astea, nu râde, de ce mă priveşti astfel, n-am înnebunit, sunt foarte sănătos, încă, mda, perfect, arăţi ca un adevărat proletar, scuză-mă, nu vreau să te jignesc, sau crezi poate că-mi bat joc de tine, nu, prietene, altcineva îşi bate joc de mine, vântul, sau poate pământul, întru eu primul, să eliberez un fotoliu, ai vreo preferinţă, vrei să stai cu spatele spre şevalet sau cu faţa la geam, ţi-e indiferent, foarte bine, aş putea spune că eşti un musafir model, cei mai mulţi vor să-mi vadă lucrările, de ce te-ai oprit în uşă, ah, am vorbit de altceva şi nu ţi-am explicat, camera mea e plină de cenuşă, da, da, e chiar cenuşă, nu ştiu de unde a venit, mi se pare că a venit din senin, ba chiar din nimic, de-aceea ţi-am dat cizmele, ia loc, scuză-mi deranjul, nu vine nimeni să-mi facă curăţenie, te vei obişnui cu atmosfera de-aici, uneori mi se pare şi mie foarte greu de respirat şi deschid geamul, numai câteva minute, să nu intre şi altceva decât, asta, cenuşa, sau ies şi plec să mă plimb, nu prea departe, mi-e teamă, de fapt, nu mie, lucrărilor mele le e frică să rămână singure şi mă strigă, nu-i deloc politicos să te-ntâlneşti cu un cunoscut pe stradă, să te invite la o cafea şi tu să-i pleci de la uşă pentru că te cheamă picturile, din cauza aceasta îmi primesc prietenii aici, bei ceva, ei, hai, am un vin foarte bun, a apărut o dată cu cenuşa, dar cred că l-a uitat cineva lângă fotoliu, eu acolo l-am găsit, o să-ţi pun doar o picătură să-l guşti, îţi

place, să-ţi umplu paharul, o să beau şi eu cu tine, deşi, mi-ar place să sărbătorim ceva, demult n-am mai avut un eveniment demn de sărbătoare, nu-i ziua ta astăzi, nu, nici a mea, a trecut de câteva luni, poate a unui prieten, nu, ce-avem cu ceilalţi, suntem doar noi doi, am găsit, eşti pentru prima dată la mine, să bem pentru cunoştinţa noastră, mă bucur că ne-am cunoscut, are vreo importanţă că am crezut că iubim aceeaşi femeie, nu, fleacuri, nişte oameni deştepţi nu fac din asta o tragedie, eu nici n-am iubit-o, ştiu, te superi, mă acuzi de-nşelăciune, nu i-am spus niciodată că o iubesc, greşeşti dacă mă crezi făţarnic, hai să uităm, s-a dus, poveştile noastre de dragoste s-au sfărâmat cam repede, tu ai suferit, iartă-mă, sunt mojic, mai bei un pahar, pentru o prietenie eternă, n-o să fie, dar nimic nu ne-mpiedică s-o dorim, noroc, în fine, ai venit şi la mine, tocmai când mă aşteptam mai puţin, sau deloc, nu mi-am imaginat vreodată că vei dori să ne cunoaştem mai bine, sau nu pentru asta eşti aici, da, se pot bănui şi alte motive, dar sunt prea vulgare, ce vrei să ştii, când m-am născut, unde mi-am făcut studiile, sunt puţin importante, tu vrei să afli mai multe despre, nu-i pomenesc numele, bine, vom subînţelege că-i vorba de ea, poţi şi să fumezi, îţi aduc o scrumieră, cu toate că ai putea, liniştit, să-ţi scuturi ţigara jos, eu o să-mi pun halatul, poate-n timp ce-ţi vorbesc adaug nişte tuşe la portretul ei, iartă-mă că nu stau lângă tine, aş avea impresia că mă aflu la spovedanie, aşa parcă aş vorbi singur, ce să-ţi spun, ea m-a iubit mult, nu-i bine, nu trebuie să-ncep cu concluziile, o să-ţi povestesc cum ne-am întâlnit, eram în gară, urma să plec la un prieten dintr-un oraş vecin, ea aştepta să-i sosească un pachet trimis de mama ei, ne-am cunoscut, habar n-am cum, cine a fost primul, eu, ea, sau am sărit peste asta, îmi pare rău, nu pot, crede-mă, nu pot să-mi amintesc legătura noastră în modul în care e nevoie să ţi-o povestesc, şi dacă m-aş uita la tine poate că mi-aş pune întrebarea, pentru ce, la ce-ţi foloseşte să ne cunoşti dragostea, doar dacă nu cumva eşti scriitor, pentru inspiraţie, nu-i interesantă, anostă ca orice împerechere a unui bărbat cu o femeie, ce-ai putea arăta unor eventuali cititori, mai bine hai să desfacem încă o sticlă, cred că vreau să mă îmbăt, n-am făcut-o de mult, mi se pare degradant, şi totuşi ţi-o propun, zâmbeşti, ştiu, aşa ceva nu se programează, eh, principiile, lasă-le, nu-ţi cer nimic murdar, mi s-a năzărit aşa, dintr-o dată, cred că undeva, în mine, a rămas o uşă deschisă şi-mi pătrund pe-acolo suferinţe, acum vin grămadă, de ce-ai, nu, te-am mai întrebat o dată, nu-mi răspun-

de, poate ai venit să mă vezi, să-ţi vorbesc despre arta mea, despre picturile mele, sunt colosale, cândva vei fi şi tu de acord cu mine, noroc, pentru artă, nu strâmba din nas, nu-ţi place să-nchini pentru artă, ce fel de om eşti tu, exact, acum m-am gândit că vrei să vorbeşti despre tine, tu cum te-ai înţeles cu, nu-i spun numele, ai iubit-o mult, iar eu mă culcam cu ea, ai spune că ai suflet de artist, m-ai urât, ea mi-a spus, mă considerai diabolic, poate şi-acum, nu nega, nu pot să mă supăr, să zicem că m-am obişnuit, odată chiar mă hotărâsem să-ţi vorbesc, dar m-am răzgândit, eram sigur că nu vei reuşi să mă înţelegi, îndrăgostiţii nu iartă, am refuzat să te mai iau în seamă, te ignoram, ce păcat că nu mi te-ai pus în cale, am simţit că mă evitai şi te-am crezut laş, dar de ce spun toate astea, degeaba încerc să reînvii trecutul, s-a dus, e prea târziu, amândoi am rămas singuri, adică eu, de tine nu ştiu nimic, ai o iubită, te-ai însurat, da, felicitări, de ce n-ai spus din capul locului, mă laşi să scormonesc răni, să fie într-un ceas bun, paharul acesta să-l bem până la fund, pentru soţia ta, să fiţi fericiţi, e frumoasă, scuză-mă, cred că m-am ameţit şi, desigur, pentru tine este frumoasă, eu, aş putea, te rog, te rog să pleci, sau nu, mai stai, iartă-mă, ce penibil, nu ştiu ce m-a apucat, mi s-a făcut dintr-o dată milă de mine, mi se-ntâmplă rar, când mă sperie inutilitatea, dar tac, n-o să te plictisesc cu o criză de pesimism, mai ales că acum m-aş dezbrăca şi m-aş pune în faţa oglinzii, nu pot să-ţi ofer spectacolul trupului meu, totul a pornit de când am dorit să pictez un nud masculin, era să fiu bătut de un bărbat, mă credea pervers, şi a trebuit să renunţ, corpului meu îi lipseşte personalitatea, dar am rămas cu plăcerea contemplaţiei, uneori mă uit ore întregi, mi se pare senzaţional să te analizezi, ajungi să te-nţelegi, să-ţi împrieteneşti sufletul cu trupul, chiar şi după ce făceam dragoste, voiam să văd urmele îmbrăţişărilor, pentru că le simţeam, odată eram excitat şi-am părăsit femeia în pat să-mi studiez sexul, ea a plecat, înjurându-mă, am făcut şi nebunia de-a încerca să fac dragoste privind în oglindă, dar femeia a renunţat, zicea că se ruşinează văzându-se goală, de unde atâta pudoare, nu te ridica, vrei să pleci, nu-ţi place la mine, vorbesc prostii, te rog să mă ierţi, nu prea mai ştiu ce spun, nu pleca, promit să te ascult, uite, sunt numai urechi, despre ce, mă priveşti cam încruntat, te-am jignit cu ceva, voiam să-ţi fac o plăcere, credeam că, hai să o lăsăm baltă, nu te-nţeleg, te uiţi la mine de parcă nu mai ai mult şi mă vei lovi, o vei face, Dumnezeule, eşti în stare, abia acum îţi văd ura, o ştiam, dar abia acum o

văd, tu mă urăşti într-adevăr, n-a murit din cauza mea, auzi, nu eu sunt vinovat, maşina a lovit-o în plin, stătea pe trotuar, n-am ţinut-o eu acolo, ce aştepţi de la mine, să recunosc, n-am ce, da, am minţit-o pentru c-o doream, s-o am ca femeie, cum crezi c-aş fi putut lucra acest tablou, e cea mai bună lucrare a mea, am adus-o aici, ea de ce n-a plecat, şi-a dat seama, curând după ce s-a stabilit la mine, dar n-a plecat, poate o bucura gândul că va fi pictată, eu n-am gonit-o, nici n-am încercat s-o opresc, era dorinţa ei, de ce vii tu acum să dezgropi morţii, crezi că n-am suferit, mă acuzam singur, aşa, cum faci tu acum, nu-i uşor să vezi un om mort ştiind că-nainte, ce-ţi spun ţie, tu eşti orbit de ură, mă vezi râzând şi vrei să-mi bagi pumnul în gură, trebuie să trăiesc, să trăim, suntem vii, mă-ntreb dacă n-ai uitat cumva viaţa, de ce nu zici nimic, taci, e deci adevărat, uite, mă liniştesc şi-ţi voi vorbi altfel, mai este puţin vin, îl beau şi, aşa, omule, nu se poate cum vrei tu, dacă vrei s-o răzbuni află că eşti depăşit, sau vii prea târziu, s-a răzbunat singură, când am pierdut-o, o doresc mai mult decât atunci, şi-i lucrez portretul, ştii ce înseamnă, nu, nici nu-ţi trece prin minte, parcă o nasc din nou, parcă-i sunt mamă şi tată, şi-mi iese tot mai frumoasă, trece uneori o săptămână până să pun pensula pe pânză, şi fiecare atingere o-nsufleţeşte, aştept să-mi vorbească, uit şi trăiesc doar pentru ea, nu mai am nevoie de nimic, tu ştii, nu, prietene, acum o iubesc, iată tot ce pot să-ţi spun, o iubesc, şi-ntr-o zi o să ard tabloul, e-atât de rece şi de caldă, mi se pare că-i pictez masca mortuară, tu-nţelegi, îţi dai seama de ce nu pot să-ti povestesc de ea, nu mai este om, a murit, e ţărână, şi legendă, ura ta nu-şi are rostul, lasă-mă-n pace, vino ca prieten, poate răsare o floare în cenuşa de-aici, te-aştept, du-te, la revedere, nu ies să te conduc, mi-e frică să nu se-ascundă o groapă în cenuşă, odată mi s-a adâncit piciorul până la genunchi într-o baltă, vizita ta nu mi-a fost indiferentă, la revedere, nu, nu-ţi cere scuze, ai fost pe-aici să-mi vizitezi atelierul, eu aşa voi considera, sunt gentil, dacă tu zici, da, la revedere, stai, n-ai cumva un chibrit, da, mulţumesc, lasă-mi toată cutia, nu, nu, mi s-au ars siguranţele, bine, pe curând, exact cum spui, doamne, a plecat, şi-acum între noi, să vedem, arzând, mai ai putere să mă faci să plâng, un chibrit, o flacără şi, cenuşă, de unde-o fi atâta cenuşă...

Cameră

Intru şi m-apropii de tejghea încercând să par cât mai degajat - recepţionera se uita curioasă la ochelarii de soare pe care nu i-am scos. Mi-e teamă să nu-mi observe neputinţa de-a o privi în ochi şi mă prefac că-mi caut buletinul. Îi cer cu voce moale o cameră c-un pat. Să fiu singur în zilele ce vin. Nu vreau să vad încă nici-o faţă de om, dar aş prefera să aibă geamurile spre stradă. Zâmbeşte compătimitor. Mă crede un excentric. Da, sunt excentric atât cât poate fi un proaspăt eliberat. Sunt un excentric pentru că m-am obişnuit c-un fel de viaţă ce aici ar părea ciudat, şi nu pot să mă comport altfel, mă tem că nici să gândesc altfel. Vreau să aud cât mai multe zgomote. Să le regăsesc. Să reînvăţ să le percep. Să-mi judec reacţiile şi să mă declar apt sau nu de revenire între oameni. Trebuie să mă conving de asta. Am uitat ce-nseamnă un simplu salut, o strângere de mână. Am uitat ce este privirea în ochii altui om. Acum ştiu cum pot deschide orice fel de lacăt, cum să fumez o ţigară până la un infim chiştoc... Dar am uitat ce simţi când deschizi o uşă fără gratii spre o cameră c-un pat moale. Asta am uitat-o de mult. Şi nu mă mir. M-am obişnuit cu o viaţă fără confort. Trebuia. Şi nu mi-e greu să urc până la etajul şase pe scări, ignorând liftul. Îmi face plăcere să calc mocheta întinsă pe trepte. E moale şi-mi amortizează tropăitul bocancilor. Nu se aude nici scârţâitul balamalelor şi zdrăngănitul legăturilor de chei. E linişte, şi-mi potoleşte bătăile inimii. Am scăpat de privirea iscoditoare a fetei de la recepţie. Voia să ştie prea multe despre mine. Mă grăbesc, şi-mping prea puternic uşa scăpând-o din mână. Tot culoarul răsună de pocnetul clanţei în dulapul de la intrare. Mă sperii şi năvălesc în cameră. Inima-mi bate nebuneşte. Ce-i cu mine? Mă reazem cu spatele de uşă, cu urechile ciulite, gata să aud orice pas. Doamne! Văzusem deja bastonul poliţistului ridicat să mă lovească - tulburasem ordinea şi trebuia să-mi primesc pedeapsa.

N-am făcut-o intenţionat, îmi venea să strig, de când n-am mai deschis eu însumi o uşă!? Mâinile mele au uitat s-o mânuiască!

Dar n-am spus nimic - încălcasem regulamentul şi asta se pedepseşte. Poliţistul ridicase bastonul... Strângeam dinţii să nu ţip o dată cu lovitura, căci aş fi primit încă una. Am închis ochii... sau i-am deschis?! Văd un televizor pe-o masă şi două fotolii. Visez? Nu simt nici-o durere. Oare m-am lovit la cap şi acum delirez? Niciodată nu mai văzusem atât de clar o cameră. Încet, îmi revin. Mă aflu în camera pe care am închiriat-o la un hotel. Cu câteva ore în urmă fusesem eliberat. Vreau să fiu singur. Mă dezlipesc de uşă şi înaintez. Aici voi dormi, poate voi visa. Şi voi tăcea. Nu am cu cine să vorbesc. Fereastra e-acoperită de draperii roşii. Pe peretele din faţa patului e un tablou. O oază de calm în explozia de roşu - un peisaj marin. Albastru ireal şi albul spumei de valuri. Cine-a ştiut să-l pună aici? Trag draperiile şi deschid fereastra. În faţa se profilează Catedrala. De ce n-am fost învăţat să mă rog? Privesc oamenii încercând să nu-i mai văd altfel decât mine, să mă asemăn lor. Sunt şi eu un om liber, care poate să bea o bere dacă-i e sete şi să mănânce un ştrudel dacă-i e foame. Sunt liber. Liber... dar nu pot încă să merg printre voi, să traversez strada, mi-e frică să nu mă ciocnesc de cineva, să nu vă împiedic cu mersul meu şovăielnic. Nu prea mai ştiu să merg printre oameni, mă sperie orice piedică. Aici, în această cameră sunt doar eu. Singur. Ca-ntr-un sanctuar tibetan.

Dezbrac geaca şi-o arunc pe fotoliu, încercând să par dezinvolt. O privesc şi nu-mi place, pare un trup dezarticulat. Ordinea mi-a intrat în sânge. Mă duc şi-o ridic apoi o pun pe umeraş. În stânga mea e un comutator alb. Îl apăs şi-n spatele unei uşi se aprinde lumina. Trebuie să fie baia. Albastrul faianţei îmi încântă privirea. Draperii de plastic ascund vana şi duşul. Pe chiuvetă, un săpun mic, galben. Închid uşa. Toate acestea pentru mine? Tot timpul? Intru şi rotesc un robinet. Pun mâna sub jetul de apă şi-mi spăl obrazul. Oglinda măreşte încă o dată încăperea. Din ea mă priveşte un om cu jumătate de faţă udă. Ies în grabă. Figura mea nu pare binevenită în liniştea pereţilor bleu, chiar dacă am ochii albaştri. Când m-am oglindit ultima oară? O băltoacă... La radio găsesc un post unde se transmite jazz. Cineva suflă spasmodic într-o trompetă. Mă aşez pe-un scaun şi-ncerc să prind ceva din avalanşa de note. Nu-nţeleg nimic. Caut altceva. Studioul teritorial prezintă succese ale muzicii uşoare. Trag

draperiile şi mă culc pe pat. “Zăpada palmei tale.” Stau întins şi privesc tavanul în timp ce melodiile trec una după alta. În mine încep să se crape munţi. Şanţuri adânci dezgolesc magma. Nu erup, n-am forţa necesară, dezleg lacrimile din ochi şi mi le-nnod la ceafă. De ce nu pot să ţip? De ce să ţip? Scot mâinile de sub cap şi mi le-ntind pe lângă trup. Aş vrea să mi le pot pune pe piept. Pleoapele nu vor să-mi redea întunericul. Glasul... Începe să mi se facă frig. La radio un bărbat şi o femeie prezintă ultimele expoziţii de pictură. Mă ridic şi-l închid. Abia acum îmi dau seama că am stat pe pat încălţat. Afară s-a lăsat întunericul. La fântâna arteziană s-au aprins reflectoare colorate. Privesc fascinat jocul stropilor de apă. Mă simt singur. Undeva, în acest oraş, într-o casă, cineva nu se mai gândeşte la mine. De mult, de când un om a spus: “Vinovat.” Ce i-am făcut ei? Aprind veioza. E mult prea multă linişte. Aş face ceva şi nu ştiu ce. Privesc în jur, dar nu găsesc nimic. Îmi descalţ pantofii şi mă aşez pe covor. Ce-i viaţa pentru tine, Cristian? Ai învăţat să plângi prea uşor. Ce-i viaţa pentru mine Cristian? Acum când e doar a mea. O am dăruită şi nu-i aflu rostul. Încă n-am un sens... Să muncesc, să mă-mbrac, să iubesc. Ce i-am făcut ei? Aş putea să iubesc orice om, să mă las trăit cu el. Pentru cine? Cât? După trei zile voi coborî, voi pleca în alt oraş. Nu-mi pot schimba identitatea, de-aceea pornesc spre un loc unde nu mă cunoaşte nimeni. Voi spune că am fost internat vreme îndelungată. N-am rude. O minciună pentru a putea trăi. Dar până când? Şi ea?! Să trec pe lângă ea?!

Mi-au amorţit picioarele. Îmi scot ciorapii şi-ncep să mi le masez. Mă trec fiori şi-mi vine să râd prosteşte. Încerc să rezist strângând din dinţi. Îmi amintesc o situaţie asemănătoare, eu şi ea într-o iarnă plecaţi la ţară cu auto-stopul. Ore întregi făcând cu mâna la maşinile ce treceau.

Am ajuns o dată cu seara. Nu-mi mai simţeam picioarele. Ea râdea. Să nu mai glumeşti pe seama fetelor de la munte! M-a pus lângă sobă şi-a ieşit. S-a-ntors cu o găleată. M-a descălţat şi-a început să-mi frece tălpile cu zăpadă. Căutam să zâmbesc. Nu prea ştii să pari bărbat, omule, mi-a şoptit după ce a dus găleata afară, şi m-a muşcat de ureche. Apoi am băut vin fiert. În fiecare seară...

Picioarele au uitat atingerea ei. Prea lungă a fost despărţirea. Şi nici degetele mele nu le pot înlocui.

N-au rămas urme pe piele. Îmi privesc tălpile, mirat să le redescopăr. Din iarna aceea le-am uitat. Mergeam pe ele fără să le mai ştiu. Le spă-

lam mecanic la baia săptămânală. Sunt picioarele mele. Degete subţiri ca ale mamei. Au fost picioarele mele ce mă purtau pe culoare şi la muncă. Sunt. Chiar dacă nu le gândesc.

Îmi ridic pantalonii. Din nou, ea apare şi râde. Ai picioarele ca nişte scobitori, când ţi le-am văzut prima oară m-am speriat. Cum poţi să mergi pe ele?!

Noaptea mă ruga să-i prind tălpile între tălpile mele. Sunt atât de calde, spunea totdeauna. Dar picioarele tale mă dor, au oase prea tari, fără carne. Râdeam amândoi. Acum, singur, zâmbesc. Amar. Şi-aş chema-o.

Mă ridic şi-mi dezbrac pantalonii, apoi cămaşa. Am o senzaţie stranie, de ruşine. Sunt numai eu aici, în chiloţi şi maieu, cu mâinile lăsate fără vlagă pe lângă trup, dar parcă-s pe o scenă. Mă privesc sute de ochi. Un om gol într-o biorama nereuşită. M-aplec să-mi iau cămaşa de pe pat şi mă opresc cu mâna-ntinsă. Intrată în câmpul vizual, mâna mă intrigă. E-a mea? Degetele mi se par cunoscute, da, le-am văzut zi de zi apucând lopata sau lingura, le-am simţit pe faţă când mă spălam, dar braţul? De unde-i? Întind şi mâna stângă. Pare mai subţire decât dreapta şi tot atât de străină.

Ce-ai rămas aşa, omule, m-a-ntrebat ea, doar nu ţi-e ruşine cu trupul tău?! Eram pentru prima oară la părinţii ei şi venise să-mi toarne apă să mă spăl. Stăteam nemişcat, cu pieptul gol. A zâmbit şi-a ieşit. Sper să te descurci singur. Am stropit toată camera. Spăşit, zilele următoare am dus ligheanul în spatele casei. Ea râdea: merge?

Las cămaşa acolo unde e şi-mi dezbrac maieul. Încerc să-mi privesc umerii. Nu pot. Îmi amintesc de oglindă. În baie e o lume de abur. Uitasem robinetul deschis. Şterg oglinda cu palma. Figura aceasta e-a mea. Capul meu aşezat pe un trup străin. Mi-apropii faţa. Da, sunt eu. Ochi albaştri şi buze subţiri. Îmi ating obrazul. Cunosc aceasta mângâiere. Totdeauna după ce mă bărbieream ea îşi plimba vârful degetelor pe obrazul meu. E mai catifelat decât pluşul. Şi-i doar pentru mine.

Uneori prelungea mângâierea pe gât şi umăr. Mâna mea nu ştie să facă la fel. Umărul stâng geme. E umărul ei. Pe el punea capul şi adormea. Cu palma pe piept. Să-ţi simt bătăile inimii. Ca un cântec de leagăn. Ating locul. E rece. Inima...

Într-o pornire bizară mă las gol, dar oglinda nu mă arată decât până la mijloc şi eu vreau să mă văd tot. Iau scaunul din camera şi mă sui pe el.

Capul trebuie să-l ţin într-o parte să nu mă lovesc de tavan.

Acesta sunt eu. Eu?

După zece ani. Ochi în ochi cu mine însumi.

Când mă iubeşti, să nu ai nici lănţişor, nici verighetă. Ne-am născut fără nimic pe noi, şi-n dragoste să fim la fel.

Nici acum n-am nimic pe mine. N-am haină să mă ascundă. N-am vre-un vestmânt. Doar gândurile şi visele, dar acelea se spală cu o mângâiere. De pe obraz pe gât. De pe gât pe umăr. Pe piept, pe pântec şi pe şold. Voi, bărbaţii, aveţi o linie superbă de la mijloc la şold. Mă laşi s-o sărut? Da, te las s-o săruţi. E ca un altar... pe care sacrificăm timpul... şi obţinem bucuria... sărută-mă... altarul e-mpodobit cu... sărută-mă pe tot trupul, femeie... femeia mea... mai pot să te doresc, femeie?!

Peron, şi-apoi tren...

Un pas şi-ncă unul... târşindu-şi picioarele, trecea cu capul plecat prin lumina becurilor de pe peron, dispărând în întuneric pentru a apare în alt con de lumină, ca un personaj dintr-un film derulat prea încet. Beznă, apoi el făcând câţiva paşi, iarăşi beznă, din nou el... Călca apăsat pe-o dală de ciment, pe următoarea abia o atingea, punea cu grijă talpa în mijlocul ei, pentru a fi sigur de punctul de sprijin, apoi muta grăbit celălalt picior, atent totodată să nu atingă liniile născute din marginile pătratelor. Niciodată să nu atingi o graniţă, să nu te-apropii până la contactul cu o margine, pentru că ea ascunde un sfârşit, dar şi un început, şi nu ai de unde să-i ştii esenţa, nu-i cunoşti pericolele; era legea după care se mişca, era codexul înscris adânc în fiinţa sa. Nu ştia de unde-i izvorâse această teamă de liniile ce-i traversau calea, le trecea cu inima strânsă, păşind parcă peste râuri de foc. Orice linie e-o urmă concretă a unei zbateri, a unui drum, un drum îngust săgetându-ţi drumul tău şi-al altora. Oamenii ceilalţi o văd?

Mai erau călători, ascunşi de-ntuneric, răspândiţi de-a lungul peronului; auzise râsul înfundat al unei femei şi foşnetul pungilor de plastic, şi fiecare poate-l urmăreşte, curios să-i afle regulile ciudatului său mers. Dar ei caută sensul în mine, nu privesc mai jos de genunchii mei să-l găsească, cum calc e-ntrebarea, nu pe ce calc. Astfel n-o să afle niciodată. Dar eu trebuie să-i ajut?

Din stânga lui se-aprinse un reflector. Se opri şi-ntoarse încet capul. Nu era prima oară, se mai întâmplase şi-n alte seri să-l urmărească spotul de lumină în cele mai neaşteptate locuri, dar numai atunci când era singur. Dintr-o dată dispăreau toate celelalte, rămânând doar el şi reflectorul, ca doi duşmani sau doi prieteni, şi totdeauna avea un sentiment ciudat, parcă se afla pe o scenă enormă, fără culise, şi trebuia să joace un rol. Care?

Pentru cine? Ar fi vrut să ştie cine se ascunde în spatele reflectorului, cine-l mânuieşte, să ştie cu cine vorbeşte ca să-i ceară explicaţii.

- Da, aveţi dreptate, începutul greşelilor mele a fost când m-am încăpăţânat să-nvăţ de unul singur pictura.

De ce vorbeşte la plural? E sigur că sunt mai mulţi acolo, -n spate? Şi chiar de-ar fi astfel, trebuie să fie unul singur conducător.

- Am pierdut prea mult timp redescoperind ceea ce alţii învăţau în câteva luni, şi prea puţini m-au apreciat pentru asta, mai mult pentru tenacitatea muncii. Erori, lipsuri, neînţelegeri... de-ar fi fost numai atât! Am confundat viaţa cu altceva... am greşit şi-am suferit, ce mai vreţi? strigă, întorcându-se cu spatele spre reflector.

De ce nu se-arată, de ce-mi sting ochii-n lumină să nu văd dincolo, să nu-mi ajungă privirile la ei, le e teamă, da, sigur, le e frică de momentul cunoaşterii, poate că sunt nişte desfiguraţi, nişte neoameni, poate nu au gură să-mi răspundă sau faţa le e mâncată de răutatea din ei, le e frică de scârba mea, şi poate ruşine, nu, asta nu-i posibil, ruşinea nu o pot avea, ei nu sunt demni de ruşine.

- Ce vreţi mai mult?

Lumina se stinse, simţii asta ca liniştirea instantanee a vântului şi-avu destulă tărie să ridice capul. În faţa lui se oprise un bărbat îmbrăcat neglijent.

- Iertaţi-mă, faceţi-vă pomană c-un biet nenorocit, azi am ieşit din spital şi nu am cu ce plăti biletul până acasă... să aveţi parte de sănătate, ajutaţi-mă...

Era atât de-aproape că-i simţea răsuflarea duhnind de băutură. Tu ce eşti? şi ce cauţi? de-ai fi cu adevărat necăjit n-ai cere compătimire, unde ţi-e mândria suferinţei? eu însumi sunt mândru, m-ai auzit vreodată cerând milă, implorând-o? Cer doar linişte, atât, să mă lase toate în pace, să pot vieţui precum vreau, precum cred că-i drept; tu vrei bani, cât mai mulţi, să-i ai o clipă pentru a plăti o alta, fantasmă de alcool, aşa-i?

Glasul plâns al cerşetorului îl enerva. Aceleaşi vorbe, spuse cu ochii-n pământ, păreau o batjocură la adresa milosteniei. Îşi va râde de mine după ce-i voi fi dat un leu, încă un fraier, va gândi strângându-l în dinţi.

- Ajutaţi-mă...

Ca să scape, puse-n mâna murdară pachetul de ţigări ce-l avea pentru drum.

- Du-te, omule, eu sunt mai sărac decât tine, du-te, lasă-mă-n pace! Pleacă, îi zise întorcându-se cu spatele. Îl văzuse cu poftă de vorbă şi nu voia să discute cu el, ce-ar fi putut discuta cu un beţiv? şi cum să-i accepte tovărăşia? Cerşetorul încercă să spună ceva, dar nu reuşi să-nlănţuie cuvintele în ceva inteligibil, parcă uitase să vorbească, şi el profită de neatenţia lui pentru a se îndepărta. După câţiva paşi, vocea îl făcu să tresară:

- Mulţumesc, s-aveţi parte de...

- Du-te dracului! strigă peste umăr.

Crezu că vorbise altcineva şi-ntoarse capul să-l vadă, dar nu era nimeni, doar cerşetorul îndepărtându-se. Numai el ar fi putut vorbi, cerşetorul, cât efort îi trebuise, şi nu-l lăsase, îl repezise pentru că ar fi spus vorbe mari încercând să-l măgulească, e răsplata lor, a cerşetorilor, e mulţumirea lor, dar cât de făţarnică şi periculoasă.

- Da, vorbele mari ne pot păta cugetul, trezindu-ne vanitatea sau orgoliul. Amintiţi-vă de Roxana! Îmi lăuda peste tot stilul, jocul culorilor... am pierdut-o când a-nceput să-mi laude dragostea. Am fost slab crezându-mă intangibil.

Îl cuprinsese iarăşi lumina reflectorului, dar acum o primise liniştit, o aşteptase ca pe-o schimbare.

- În fiecare găseam o târfă ce-şi vindea trupul pentru câteva urme de penel. Voiau nemurirea, o chemau în orice îmbrăţişare, în sărut, în voluptate. Credeau că fac dragoste cu nemurirea, mă credeau geniu, dar eu sunt un pictor mediocru. Le goneam când le surprindeam apropiindu-se de şevalet. N-a fost una care să nu-mi scormonească lucrările, să nu mă ameţească cu-ntrebări când lucram. Apoi îmi făceau scene de gelozie. Începeam să le urăsc şi le alungam. Pe Roxana... pentru ea pictasem "Felinarul"... târziu mi-am dat seama că m-a iubit... atât de târziu... devenisem fluture de seară, rătăceam prin şantiere de construcţii câştigând bani cu târnăcopul şi lopata. Râdeau muncitorii de băşicile mele, dar continuam să muncesc. Aşa m-a găsit Andrei, conştiincios şi tăcut. "De la-nceput ai pornit-o greşit", mi-a spus, "nu ţi-ai văzut limitele şi selecţia te-a dat deoparte. Ai ţinut cu tot dinadinsul să ai o mare încredere în chemarea ta de pictor, şi astfel ţi-ai înşelat simţurile, n-ai judecat obiectiv. Îţi aminteşti ce mi-ai spus după eşecul examenului de admitere? Că nu te-au înţeles. Ar fi trebuit să râd... Te-am sfătuit să-nveţi pentru filologie, îţi plăcuse

germana...” Mi-a vorbit Andrei, prieteneşte, şi l-am ascultat, nu ştiu din care pricină, dar am făcut cum zicea el, am învăţat. Am adunat manuale şi le-am buchisit. La examen nu m-am prezentat, eram în timpul unei crize, m-apucase setea de răzbunare şi voiam să-i plătesc tot timpul pierdut... toate erau fără valoare... el n-a înţeles nimic din explicaţiile mele, date peste câteva luni. Îl evitam şi mă enerva insistenţa cu care se interesa de mine. Un an îl pierdusem din cauza mea, anul următor... Andrei mi se considera prieten- tot el mi-a aflat şi postul de suplinitor- fără să-i cer acest serviciu. Rătăceam prin viaţă şi părinţii îmi dăduseră ultimatum. Fusesem la un pas de-a mă considera un paria... şi îngerul meu păzitor m-a readus pe linia de plutire.

...denn dann weren wir uberglucklich

uber unsere Reinheit...

Tăcu, speriat de tăria cu care-şi spusese versurile. Le strigase. Pentru cine? Ceilalţi s-ar fi putut să-l fi auzit încă dinainte, de la primele cuvinte, poate văzuseră şi reflectorul ţintuindu-l în cercul luminos, şi nu era nevoie să strige. Dar nu trebuiau să-mi audă vorbele, erau pentru mine, nu mă spovedeam lor, n-au puterea de-a primi spovedania, ei să-şi aştepte liniştiţi trenul, să nu tragă cu urechea, ce dacă ţip, ţip pentru mine, şi nu au voie să mă asculte, să-şi înfunde urechile. Eu sunt singurul care mă mişc şi dacă reflectorul ăsta nu se stinge... de ce nu se stinge? vreau să aflu dacă se uită sau nu la mine... ce-or crede oamenii aceştia? Îi ştia în jur, dar lumina-l orbea şi nu-i vedea. Undeva este cerşetorul, după un stâlp e perechea de-ndrăgostiţi, dar unde? Se roti, căutând să zărească dincolo de marginea cercului. Hei, călătorilor, fraţilor!

- S-a-ntâmplat ceva, domnule, vă simţiţi bine?

Da, mă simt extraordinar, călătorule cu ochelari fumuri, nu urlă încă de durere nici-un organ în mine, complexul funcţionează normal, doar sufletul... e o problema cu acesta.

Îi auzise doar vocea şi credea că-i o nălucire, dar mâna ce i-o pusese pe umăr e caldă, e deci un om, cu trăsăturile feţei aspre, contrastând cu glasul domol. Văzuse obrazul bărbatului, cât înaintase în lumină şi reflectorul se stinsese. Nu purta ochelari, dar trebuia să-l numească astfel, călător cu ochelari fumuri, poate şi pentru că nu-şi spunea numele. Nu-l mai văzuse niciodată, memoria părea să nu-l fi recunoscut prin nimic şi totuşi ştia că astfel trebuia să i se adreseze.

- Iertaţi-mă că-ndrăznesc, păreţi foarte agitat...

- N-am nimic...

- Ştiu că intervenţia mea pare deplasată, aş încerca să vă dau un sfat...

- Un sfat... ai acest curaj?

- Sunt un călător asemeni tuturor, spuse bărbatul fără să-i ia în seamă întrebarea, dar prietenii îmi spun că am o mare calitate- ştiu să ascult; de-aceea povestiţi-mi necazul dumneavoastră. Ne-aşezăm pe-o bancă şi...

- Crezi că-i îndeajuns să fi un bun ascultător pentru a obliga un om să-şi deschidă sufletul?

- Dar eu nu vă oblig, ştiu că aveţi nevoie de mine, orice om are nevoie de mine, iar eu vin sau încerc să vin la momentul potrivit, oriunde s-ar ivi- în parc, în tren...

- Pe un peron...

- Ce contează? Suntem pe un peron şi e sigur că vom urca în trenuri diferite. N-o să ne mai vedem şi te vei simţi uşurat.

- După reguli, jocul acesta pare corect.

Dar cum să-ţi povestesc ţie, călătorule, spaimele din mine, cum să te fac să le-nţelegi când eu încă nu le-am dat nume, nu le-am găsit o echivalare în cuvinte? Îmi ceri dureri, de ce neapărat? Îţi place să culegi doar dureri de la fiecare? De ce nu-mi ceri bucurii? De ce să te-mpovărez şi pe tine cu necazurile mele?

- Mulţumesc, sunteţi bun, da, sunteţi un om bun, mulţumesc, însă...

- Vă e greu?

- Nu, adică, da... iertaţi-mă, sunt obosit, invocă un pretext la-ndemână, azi am avut opt ore şi copiii mă obosesc foarte mult.

Îl minţea, şi nu reacţionă când bărbatul îşi ceru scuze:

- Nu, eu nu vă iert, nu am de ce, dumneavoastră să mă iertaţi pe mine, şi sper să nu regretaţi. La revedere.

Se depărtase când înţelese că vorbele-i ascundeau o ameninţare. Nu răspunsese la salut, căuta să-şi explice ce-l supărase, şi nici nu-l mai vedea. De ce pleci, călătorule cu ochelari, ce te-a speriat? dorea să-l întrebe, dar întunericul i-l ascunsese. Şi de ce mă ameninţi? Ai venit prieten şi pleci duşman? Ar fi vrut acum să-l ia el la întrebări, dar nu mai avea pe cine, unde să-l găsească?

Din nou reflectorul veni ca o liniştire. Uită tot ce era legat de bărbat.

- Sunt un om plecat în căutarea unei himere, o femeie al cărui trup- descoperit într-o fotografie de expoziţie- am dorit din prima clipă să-l pictez. Am siguranţa că va ieşi un tablou bun, îl am în suflet, de luni de zile îl port cu mine, şi nu-mi mai trebuie decât ea, s-o găsesc. I-am aflat adresa, restul nu contează, chiar dacă mă-nvinovăţiţi cu toţii. Da, am furat fotografia, am furat-o ca s-o am tot timpul cu mine, să nu-i uit nici-un detaliu, s-o studiez căutându-i o slăbiciune. Toate celelalte fotografii le-am aruncat, nu mai erau interesante, şi-am găsit o scrisoare uitată de Roxana. Recunoscându-i scrisul, am vrut s-o arunc, dar n-am făcut-o, imaginea ei mă invadase, m-am îmbolnăvit de dor şi frazele mă acuzau: "Castitate? Cuvânt pierdut pe drum, undeva departe, spart prin întâia atingere a unui sân ce-a-nflorit în palma ta." Vorbea Roxana prin foaia de hârtie, şi parcă o vedeam tolănită, cu capul sprijinit în pumn, sau trecând prin camere cu tava de prăjituri şi paharul de lapte. Era Roxana mea acolo, fetiţa devenită femeie sub mâinile mele, şi-am început să doresc s-o găsesc alături de cealaltă, una muză de artă şi alta muză de suflet, şi să le iubesc împreună, în noapte şi pat, în zi şi penel; sau fecioare să fie, să le sorb puritatea în respiraţie şi privire şi să nasc sublimul... le caut pe amândouă să mă regăsesc pe mine...

Le caut pentru a da un nou suflu existenţei mele, pentru a înlătura o piedică. Am nevoie de ele ca artist şi bărbat, nu mă pot eschiva de la condiţia de om. Şi pornesc către ele...

Reflectorul se stinse şi el reîncepu plimbarea. Călătorii se înmulţiseră, îi vedea grupuri, grupuri, în jurul bagajelor voluminoase, râzând sau îngânduraţi. Câţiva îl priviră curioşi, dar nu-i lua în seamă, ştia că se vor obişnui cu el, întorcându-se la preocupările dinainte, la pachetul de biscuiţi sau paharul de cafea.

După un stâlp, în plină lumină, văzu o femeie singură, strângând nervos cureaua unei poşete.

La gară, fără bagaje, nu poate să fi venit decât pentru a aştepta pe cineva, poate soţul sau numai iubitul, şi-ntârzierea o enervează, nu s-au văzut de mult... cum să mă apropii?

Se trase la-ntuneric şi-naintă spre ea. Acum liniştea îl deranja, ar fi vrut să vorbească toţi, cât mai tare, chiar să ţipe, să nu i se audă paşii, să ajungă cât mai aproape; nu era doar curiozitate, îl atrăgea frumuseţea femeii.

Mai avea puţin şi-ar fi putut să-i vorbească, dar ce să-i spună? Se opri.

Înaintase fără gânduri şi prea târziu îşi dăduse seama că-i mai trebuie ceva, o punte de legătură, un limbaj comun. Cum să vorbesc, ce fraze să folosesc? Ea cere mult, eu vreau să dau mult, şi nu-i înţeleg exact natura? Mai e doar un stâlp între noi, să-l trec?

Femeia porni spre capătul celălalt al peronului. Fuge?! Se opri şi veni către el. Să fug?!

- Ştiţi cumva, acceleratul de la ora 21 are întârziere?

Să o-ntreb de ce m-a ales tocmai pe mine pentru a-mi pune această întrebare? Ar fi păcat să-ntrerup atât de repede jocul.

- Dacă-l aşteptaţi pe cel de mâine, nu, în seara aceasta a trecut de... două ore. S-au mai întâmplat cazuri cu trenuri sosite mai devreme!

- Păcat.

Zâmbeau amândoi, privindu-se. Păreau să fie partenerii aceluiaşi joc.

- Cred că trebuie să găsesc alt tren pe care să-l aştept.

- Dacă doriţi neapărat, mai este unul peste o jumătate de oră, acelaşi pe care-l aştept eu... poate-l aşteptăm împreună.

- Pare o propunere interesantă...

- Accepţi?

- Doar dacă nu-ţi aştepţi soţia, nu-mi plac scenele de gelozie.

- Nu, n-aştept pe nimeni, voi pleca...

- Atunci, îmi pare rău, dar eu nu plec nicăieri, eu doar aştept.

- Pe cine?

- Iar când va veni trenul şi tu o să pleci, ce voi face?

- Pe cine aştepţi? insistă.

- Nu răspund la această întrebare, credeam că te interesează persoana mea şi nu cel pe care-l aştept.

- Deci e un bărbat...

- Ce contează?

- Soţ?

- Devii plictisitor...

- Amant?

- Îndrăzneţ...

- Prieten?

- Lăsă-mă-n pace, am oroare de curiozitate, iar tu mă sufoci. Adio!

O prinse de braţ.

- Vino cu mine.

- Cu tine? Unde?

- Oriunde, într-un loc în care să găsim ceva frumos pentru amândoi...

- Cunoşti un astfel de loc?

- Nu, dar putem...

- Îmi pare rău, pe probabilităţi nu pun bază, deci nu merg...

- Ba o să mergi.

- Cum eşti aşa sigur?

- Şi tu ai nevoie de mine la fel cum am eu nevoie de tine, de-aceea o să vii cu mine, să nu rămâi singură până la trenul următor. Poate că bărbatul pe care-l aştepţi nu vine cu trenul...

- Dar cum?

-...sau nu trece prin gara aceasta. Ai schimbat vreodată gările?

- Nu numai o dată, le cunosc pe toate în cele mai ascunse colţuri, o să-ţi demonstrez în gara unde vom coborî.

- Vii?

- Da, vin cu tine, chiar dacă vom sta împreună doar până dimineaţă. Am pierdut trenul pe care-l aşteptam...

Şi m-ai găsit pe mine, vru să spună, însă lumina îl orbi. N-o mai vedea, era linişte în jur, ar fi putut să-i audă bătăile inimii, dar nu mişca nimic şi-l încercă spaima. Cuvintele se pierdură şi-odată cu ele siguranţa lui. Din nou sub reflector, fugind de realitate, să-mi macin trecutul, mai are acum vreun rost când mi-am găsit un suflet? De ce nu te stingi?! Vrei să o pierd, dar eu vreau s-o păstrez, să fie doar pentru mine noaptea asta, am nevoie de o femeie, o femeie!

- Hei, unde eşti? Nu te mai văd.

- Aici, lângă tine.

Strânse cu putere mâna oferită, mulţumit de geamătul de durere.

- Mă doare, de ce mă chinui?

- Să mă conving că poţi să suferi, că nu eşti doar aluat de plăcere. Tu vezi reflectorul?

- Ce reflector? A, farul acela?! Vine trenul.

- Trenul? Crezusem că-i altceva.

Se urcară şi se aşezară faţă-n faţă la geam. Întunericul le reflecta feţele pe sticlă.

- Să-ţi spun numele? îl întrebă.

- Nu, aştept un alt răspuns.

- Numai să nu mă-ntrebi vârsta.
Zâmbi. Putea să aibă mai mult de 30 de ani?
- Ai fost vreodată virgină?
- Da.
- Povesteşte-mi...

iunie 1989

Drum spre...

Am avut o femeie, dar am lăsat-o să plece pe câmp, pe-acelaşi câmp pe care-mi târăsc acum papucii prea mari. O avusesem vreme-ndelungată în casă, o păstrasem cu ardoare, uneori ca pe-o bucată de sticlă colorată găsită-n drum. O iubisem şi mă iubise.

Într-o zi mi-a spus că-n zare vede o lumină, şi-o cheamă. A plecat, a ieşit pe poartă şi eu am lăsat-o, n-am strigat după ea, o priveam îndepărtându-se fără să scot un sunet, poate-aş fi oprit-o. Stăteam rezemat de stâlpul casei şi mă miram că nu-şi întoarce capul, se ridicase de lângă mine şi pornise spre câmp de parcă o trăgea ceva, cu privirea fixată în punctul acela unde vedea luminiţa. Nici când a-nchis poarta n-a-ntors capul, poate mă uitase, şi eu am gemut, târziu, după ce ea dispăruse în îngemănarea verdelui cu albastru; şi-i sigur că nu m-a auzit, altfel s-ar fi întors, nu imediat, poate peste o zi, sau două, peste o săptămână. N-a mai venit. Am aşteptat-o în fiecare zi. Nu s-a arătat, şi timpul trecea, uneori o uitam şi mă gândeam la altceva. Apoi n-a mai fost nici în mine, dintr-o dată locul i-a rămas gol, şi vremea începea să curgă altfel. Nu-i mai căutam urmele, hainele le-am ascuns, la fel şi fotografiile. Uneori mă mai apuca nostalgia şi-o alungam fugind pe câmp, strigând-o. O doream ca pe-o mână ce-mi sprijină capul, să mă acopere de linişte. Fugeam şi-mi lăsam părul netăiat, uneori barba netunsă, sau începeam să fumez pipă. Mă culcam pe pământ şi ascultam greierii, să-mi povestească de ea. Aş fi vrut. Când m-a prins noaptea departe de casă am renunţat. Începusem să rătăcesc, m-am întors şi-am sculptat o sferă de lemn de nuc, am numit-o durere şi-am spart-o cu securea, a plesnit ceva în mine când am lovit-o. Pe butuc părea capul unui copil, dar n-am ezitat, am închis ochii. De-atunci m-am trezit, stăteam culcat în fân şi m-am ridicat, ţipând. Zi şi noapte am ţipat, nu dormeam, şi vocea-mi răguşise, dar ţipam. Mă durea gâtul.

Aseară m-am oprit, nu mai aveam nevoie de ţipăt, aerul din jur se obişnuise şi vibra în continuare, în urechi auzeam acelaşi zgomot. Aerul ţipa pentru mine. Dacă s-ar fi făcut linişte începeam din nou, dar a-nceput chiar noaptea să ţipe, şi liniştea. După primul cântat al cocoşilor am auzit liniştea. Parcă încremenise totul, şi timpul, pe urmă tremurul ce mi-a atins timpanele mi-a făcut bine. Am închis ochii şi-am gustat bucuria cu vârful limbii. Avea gustul unei picături de rouă. Însetat, mi-a potolit setea. Înfometat, mi-a potolit foamea. Mi-a uscat eventuala lacrimă. Am trântit uşa de perete şi-am smuls unica pară de pe creangă. Răsărea soarele şi-i poleise miezul, strălucea galben între frunze, şi mi-a zgâriat ochiul. Alungă-te! Muşcând-o speram s-o sting. Nu i-am auzit ţipătul decât atunci când raza de lumină m-a orbit, parcă venea dinspre orizont, şi sunetul, şi spaima. Am păşit spre câmp, pe marginea lui, prin câmp. Călcam iarbă şi vânt, până când papucii mi-au devenit prea mari, îmi sunt largi, dar continui să merg, nu mai văd vreo lumină, nu mai este nici-o strălucire în orizont, poate mi s-a părut, însă nu mă întorc, mai departe, undeva trebuie să ajung. Credeam că-mi face semn, că mă cheamă aşa cum pe ea a chemat-o altcineva. Mă tem că m-am înşelat, nu-i ea, nu-i nimic de fapt, dar îmi place, a-nceput să-mi facă plăcere drumul, nu mai obosesc aşa repede, m-am obişnuit cu toate obstacolele câmpului, cu muşuroaiele şi gropile ascunse de iarbă, înaintez mult mai uşor, şi când poposesc nu mă uit în urmă. Totul e-n faţă.

Am trecut printr-un oraş, oamenii păreau că nu mă observă, goneau care-ncotro şi eu păşeam printre ei mirat, aş fi dorit să salut pe cineva. Printr-o vitrină mi-a zâmbit o femeie, dar mi s-a părut că-i manechin, m-am oprit şi-am privit-o atent, iar ea mi-a zâmbit iarăşi. I-am făcut semn să vină, a-nţeles şi-a ieşit, părea atât de obişnuită. Mi-a prins mâna şi mi-a pus-o pe obrazul stâng, o mişcare îndemânatică, deşi voiam, n-am putut să-mi stăpânesc palma. I-am atins pielea şi-am simţit-o înfiorându-se, eu însumi mai aveam urma fiorului prin vene. M-a dus ca pe-un copil pe străzi lăturalnice, m-a dus într-un bloc cu acoperişul în nori, şi mi-a-ncolăcit gâtul cu braţele, sărutându-mă cu nesaţ. M-am sprijinit de un calorifer şi-am rugat-o să stea lângă mine, să vorbim despre vieţile noastre, nu asta voia. Mi-a muşcat pleoapele şi mi-a cerut dragoste, îi dădeam, dar cum? A ridicat bluza şi pielea ei m-a chemat, am mângâiat-o până am simţit dorinţa, şi i-am strivit sânii, am muşcat sânii implorând

împreunarea, şi-aş fi dezbrăcat-o chiar acolo, aş fi iubit-o pe trepte, dacă nu s-ar fi auzit paşii. Cobora cineva, bărbat sau femeie pornea pe un drum deranjându-ne, şi ne-a salutat când a trecut pe lângă noi zâmbind, păream o pereche supărată, ea îşi muşca degetul mare de la mâna stângă, iar eu îmi pusesem mâinile în buzunare. Bună seara sau la revedere ne-a zis, noi n-am răspuns, cine putea să vorbească? Nu puteam spune decât te vreau, te doresc, cum să rostim alte vorbe? şi poate omul s-a supărat. Nu mai avea nici-o importanţă pentru noi, fiecare purta pe trup mângâierile celuilalt. Ea a plecat prima, m-a rugat să n-o urmăresc şi-a plecat, am stat nemişcat, nu m-am uitat după ea, doar când o uşă a pocnit am gemut, din nou, lăsam o femeie şi-mi rămânea numai geamătul.

M-am grăbit să ies din oraş şi m-am dezbrăcat pe malul unei ape, m-am spălat cu-ndârjire, deşi mi-era teamă că voi dori-o iarăşi şi nu o aveam. Mi-am frecat până la durere pieptul şi şoldurile, şi m-am uscat la soare, gol, gata oricând să fug dacă se arăta un om.

Tălpile au regăsit iarba cu bucurie, mergeam şi nu mă mai săturam de-naintare, chiar dacă de-acum ştiam iluzia, orizontul se-ndepărta aidoma. Spălasem un rând de murdărie şi-mi dăruiam trupul prafului să-l acopere, să-l port ca pe-o dovadă a trecerii când voi ajunge, să pot spune: am mers pe-acolo, firul acesta de nisip îmi întăreşte spusele, întreabă-l şi-ţi va povesti. Aşa să vorbesc dacă-mi va cere cineva, să-i alung neîncrederea. Cel care-a vrut să mă oprească a încercat, orice mijloc i-a fost la-ndemână şi m-a obligat să mă curăţ de primele semne, dar ele au rămas în mine, dacă mă ştii întreba ţi le voi destăinui, să nu te superi.

Vorbeam cu ea, cu femeia mea care plecase, prima sau a doua? Nu mai ştiu exact, e important? Vântul doar şi iarba mă auzeau, ei mă însoţeau fără să le-o cer, ca alţi doi călători. Şi eu căpătasem obiceiul să gândesc cu voce tare, să-mi strig gândurile ca să fie amplificate de ecou, dar nu mă mai ajungeau, se pierdeau în linia câmpului, pentru că nu aveau ziduri să le întoarcă, degeaba le aşteptam. O dată, o singură dată am auzit o voce, întrebându-mă câţi ani am, şi-am spus, douăzeci şi unu, nu, poate mai mult, douăzeci şi unu, şi ochii albaştri. Am răspuns întrebării şi-apoi m-am mirat, nu se vedea nimeni, cine fusese? Dar tu câţi ani ai? am strigat, dar s-a aşternut liniştea, nici eu nu mai vorbeam ca-nainte, întrebarea mă pusese pe gânduri. Da, am atât cât spun, ăsta-i timpul de când ştiu de mine, n-am încercat niciodată să-l înşel, dar ce te interesează? Am strigat

iarăşi, şi tot linişte a urmat, cineva râdea de mine. M-am înfuriat. Am douăzeci şi unu de ani, ştii tu ce-i aia? douăzeci şi unu, şi n-am iubit decât o femeie de la douăzeci, până atunci am fost virgin, deşi s-au găsit destule să mă curteze. Eu noaptea ascultam greierii, mâncam şi beam pe gratis, apoi le adormeam. Cum să iubesc o femeie pe care n-o iubesc? Le plăcea trupul meu, ziceau că-s bărbat bine, eu eram copil, voiam să fiu copil şi le ceream să mă lase să sug. Ele râdeau, fiecare a râs cu voluptate, sperau să mă câştige, le făceam jocul, până într-un punct. Pe urmă plecam. Şi totuşi mă primeau şi-a doua oară.

M-am oprit şi-am tăcut. Cui vorbesc? Mă-ndemna ceva să continui? La ce bun? Nu-l interesa decât vârsta mea, nu idealurile, nu neîmplinirile mele. Ce-ar fi să-i vorbesc despre plăcerea beţiei, despre omorârea timpului cu pahare de votcă, oare asta l-ar interesa? Nu, te ignor, omule, poate ţi se pare o vârstă prea mică pentru toate astea, pentru drumul acesta pe care l-am început cândva, aşa-i? De-aceea m-ai întrebat câţi ani am, să-mi mai dai o şansă, să-mi poţi spune, oricum, nu-i prea târziu ca să o iei de la capăt, da, ai dreptate, numai că eu vreau să-ncep de la acelaşi capăt. Dar tu nu ştii asta, tu nu le ştii decât pe-ale tale, de ce nu mă laşi în pace? De ce mi-ai apărut în cale? Du-te! Şi vreau să-l uit, l-am uitat, ce-a fost înainte? Femeia, da, poate şi-n continuare tot femeia.

Nu, am fost oaspetele unui bătrân. L-am găsit aşezat pe o piatră şi l-am ajutat să se ridice. Mulţumesc, tinere, mi-a zis, mulţumesc că n-ai trecut pe alături şi mi-ai văzut mâna întinsă. Viaţa ta va deveni în alt fel după ce vei pleca de la mine, altfel vei vedea-o, tinere, şi nu va fi doar pentru că tu o vrei. Mi-a liniştit pasul, bătrânul, şi m-a ospătat cu poame uscate, demult, din copilărie nu mai mâncasem, şi i-am mulţumit eu. În ce parte mergi? m-a întrebat, după femeia mea, i-am spus, şi a dat din cap, da, fiecare merge după femeia lui, dar tu n-ai plecat prea devreme? Nu, moşule, am răspuns, eu am avut-o şi-am pierdut-o, a chemat-o depărtarea şi-am lăsat-o liberă. Rău ai făcut, rău, mi-a spus, s-o fi legat cu zece lanţuri, s-o fi legat de fiecare stâlp al casei şi-n fiecare an să-i faci un copil, aşa ai fi ţinut-o lângă tine şi-ai fi fost acum liniştit. Da, moşule, aşa trebuia, să-i fiu stăpân cum se jurase în prima noastră noapte, dar am fost slab şi-acum pătimesc. A zâmbit bătrânul de vorbele mele şi mi-a dat un pahar cu apă rece, să-mi alunge setea tinereţii, mi-a zis, şi să te fereşti de oglindă.

De oglindă m-am ferit de la-nceput, mi-era teamă de fiecare rid să-l

văd, să văd cum îmbătrânesc şi să-mi pară timpul mai scurt, mi-era teamă de tot ce-mi arăta scurgerea timpului pentru că încă nu ajunsesem.

Şi-am plecat mai departe, dorind scurtarea drumului, mergeam şi nu mai vedeam altceva decât câmpul din faţă-mi, până când a venit o noapte şi-o zi, şi-o altă lună, şi-un alt anotimp. Un bărbat a vrut să mă oprească la el, să-i fie altfel viaţa, într-o vale am adormit şi m-am trezit peste trei zile, dar astea sunt amintiri, sau poate numai nişte vise pe care le-am imaginat într-o noapte de somn. Eu merg neobosit, gata să-ntâlnesc orice om, orice fiară rătăcită pe câmpia fără pădure. Merg şi cânt, am născocit un cântec după care îmi port paşii, cu versuri lipsite de rimă şi uneori de-nţeles, dar îl cânt în gura mare sau doar îl fredonez să-mi alung gândurile, dorul. De la o vreme m-a apucat dorul, de casă şi femeie, de scârţâitul porţii şi ropotul ploii pe-acoperiş, un dor sfâşietor ce-mi goleşte sufletul şi trupul de vlagă, şi mă culc dintr-o dată pe jos, îmi dau drumul să cad în iarbă şi-mi adun picioarele la piept, şi-mi sărut genunchii, îmi ating fruntea cu genunchii şi tac. Ar trebui să vorbesc, să strig, să mă zbat, dar eu stau nemişcat până când simt că urcă în mine ceva dinspre pământ, parcă sunt trunchi dintr-o plantă străină, parcă mi s-au adâncit rădăcinile între bulgării de humă şi-mi trag o sevă hrănitoare, şi-mi alungă neliniştea, mă fură din nou patima căutării, a dorinţei, şi mă ridic.

Păşesc la-nceput nesigur, parcă mi se-mpleticesc picioarele, parcă nu mai ştiu unde-i înainte şi unde înapoi, mă-nvârt în cerc un timp, apoi mă hotărăsc şi apuc o cale, spre unul din orizonturi. Am ajuns să nu mă mai intereseze dacă-mi continui drumul, dacă merg în lungul aceluiaşi traseu pe care-am pornit de-acasă sau pe un altul aleator. Atâtea opriri şi-ntoarceri, atâtea momente de cumpănă că nu mai pot fi sigur nici pe soare. De unde să ştiu că nu răsare în fiecare zi din alt loc, cum să mă bizui pe el?

În câmpia asta nesfârşită nu există traiectorie sigură, totul e supus întâmplării, şi totuşi n-am ajuns de două ori în acelaşi loc, n-am văzut niciodată acelaşi apus. Şi ceea ce mă surprinde este faptul că n-am întâlnit vreun călător asemeni mie, nici măcar vreo urmă a unei alte treceri. Zile-ntregi mă credeam singurul vieţuitor al câmpiei şi mă apuca frica, dacă-i aşa, ce mai pot face eu pentru omenire?

Găseam un oraş sau un sat, mi-apărea brusc în faţă ca să-mi alunge temerile, ameţindu-mă cu aglomeraţia de trupuri şi zgomote. Îl traversam în grabă, deşi mi-aş fi dorit un popas, să mai aflu câte ceva despre ei,

despre oameni, să stau de vorbă cu cineva, dar ei treceau grăbiţi, parcă nu mă vedeau, şi nici vitrine nu mai găseam.

Odată am vrut să mă opresc într-o piaţă şi să-i strig, dar un poliţist m-a gonit. Lasă, dom'le, dizertaţiile, mi-a spus, lumea-i acum îngrijorată cu altceva, mult mai presus decât umanismul social, vezi-ţi de drum. Şi eu am plecat, amărât că nimeni nu-mi luase apărarea, nimeni nu se oprise să urmărească scena. Şi mi-am pus întrebarea pentru ce? Pentru ce mai umblam pe câmp dacă nu trezeam interes? Pentru ce mă uitaseră cu toţii? Eram uitat într-adevăr?!

Am oprit o femeie, m-am pus în faţa ei şi-am oprit-o. Vreau să vă vorbesc, i-am spus, dar ea m-a privit speriată, nu, domnule, nu vă pot asculta, mă grăbesc către casă, şi-a vrut să plece. Vă rog, ascultaţi-mă, nu plecaţi, nu mă lăsaţi singur, vă rog. Îmi pare rău, mi-a răspuns, trebuie să-mi găsesc siguranţa, şi asta nu se poate decât acasă, regret. Doamnă, am strigat, nu vă interesează decât siguranţa dumneavoastră? Nu vedeţi că vă cerşesc milă, un moment de atenţie din milă, atât. S-a uitat la mine peste umăr, făcuse deja câţiva paşi, şi-a spus, bine, vino cu mine, aici nu putem vorbi. M-am dus cu ea, undeva, la marginea oraşului, avea acolo o casă împrejmuită de copaci. A respirat adânc după ce-a-nchis uşa, o priveam cu mirare, a respirat adânc şi m-a întrebat cine sunt. Numele meu, i-am zis, nu cred că are vreo importanţă, e-un nume obişnuit. Da, obişnuit, a spus ea, dar măcar să te ştiu. Nu i-am răspuns, am privit-o şi-am întrebat-o, mă iubeşti? Nu, dragule, a răspuns, ce ţi-a venit? Cum pot să te iubesc fără să te ştiu, abia te-am întâlnit. Mai târziu ar fi posibil? Mai târziu, a zis zâmbind, mai târziu, poate. Pentru asta m-ai oprit? Nu, te-am văzut frumoasă şi singură, păreai speriată, eu însumi eram dezamăgit şi-am vrut să-ţi vorbesc. Să-mi vorbeşti de dragoste? Nu, despre idealurile mele, să te-ntreb de iubirea ta, ce te-a îngândurat? Dragule, ce-mi ceri să-ţi spun e peste puterile mele, eu nu stau să-mi studiez sufletul, eu trăiesc, atât cât se poate, îl trăiesc. Tu, dacă vrei, poţi să-mi propui o oră de dragoste, nu altceva. Şi asta n-o discuţi pe stradă? Nu, acolo sunt doamnă, iar aici târfă, am întrerupt-o. Mă uitam la ea şi nu înţelegeam. Ce-i lipsea? Îţi place? am întrebat-o. Ce? Ceea ce faci. Nu prea am de ales, dragule, e singura cale de-a-mi simţi viaţa, altceva, toate celelalte mă anulează, aşa pot atinge cât mai mulţi oameni, să-i simt calzi. Ai iubit vreodată? Mi-a râs în nas, dragostea voastră, ha, ha, e-o mare prostie, o

religie pe care vă spălaţi durerile, dragostea, dacă mi-aş da seama într-un moment că-mi doresc un anumit bărbat sau femeie, că-l vreau continuu lângă mine, m-aş sinucide. Mă vreau liberă, a strigat, bănuieşti ce-i asta, libertate? Tu, tu care-ţi trâmbiţezi credinţa într-o călătorie inutilă, crezi oare că acesta ţi-e destinul? Vei obosi, omule, vei obosi şi vei îmbătrâni, vei ajunge poate la un capăt, dar bătrân, prea bătrân ca să te mai poţi bucura, şi ce-ţi va mai rămâne, îţi dai seama? Rămâne viaţa, dragule, viaţa, s-o trăieşti şi nu vei mai avea forţă. Păcat, am şoptit, fără să mă gândesc la ceva anume. O să plec, am spus cu voce tare, trebuie să-mi continui drumul, chiar dacă ţie-ţi pare inutil, şi ea mi-a zis, du-te dracului, dar eu mă rătăcisem, n-am regăsit strada, nici nu mai ştiam în ce parte se află câmpul. M-am uitat în spate, casa ei părea părăsită, cu obloanele închise. M-aş fi întors, s-o întreb încotro s-o iau, dar gândul c-o să-mi râdă în nas m-a făcut să renunţ. Am scos o monedă şi am lăsat-o pe ea să hotărască, la dreapta, marca, la stânga, banul. Am azvârlit-o în sus şi-am aşteptat, n-a căzut. M-am uitat cu atenţie, eram sigur c-o aruncasem, dar nu mai cădea. Am căutat pe jos, poate nu o văzusem, nu era nimic şi m-a cuprins frica. Disperat, am pornit spre dreapta, îmi amintisem că noi veniserăm prin stânga, şi-am ajuns în câmp. M-am oprit şi-am privit orizontul. Era acolo, acelaşi pe care îl ştiam, dar nu mă mai chema. Se-ntâmplase ceva, apăruse îndoiala. Nu-i luasem în seamă vorbele, îmi păruseră spuse din răzbunare, mă urâse şi-ncercase să-mi spulbere lumea. Plecasem ca să n-o mai aud, crezusem chiar că-n urechi auzeam şuierul vântului şi mă grăbisem să-l ascult, însă fusese prea târziu. Câmpia stătea de-acum ca o masă informă de iarbă. Am păşit, dar piciorul nu recunoştea nimic. De ce-ţi sunt străin? am întrebat-o şi ea şi-a unduit firele de iarbă, ai ajuns la un capăt, pentru prima oară ai fost nesigur de drumul tău. Nu, am spus îngenunchind cu mâna adâncită în iarbă, pe tine te căutam, dar nu ştiam unde să te găsesc. Un tunet mi-a întrerupt vorbele. Nori cenuşi cuprindeau orizontul în spatele meu. Atunci am ştiut că trebuia să mă întorc. M-am ridicat. Vântul purta până la mine mirosul ploii de vară. Vin, am murmurat, vin, şi trebuie să-mi găsesc casa înverzită. Cu sfială am păşit la-nceput, ca-ntr-un altar ce se făcea tot mai înalt, până a ajuns la nori şi din ei au căzut stropi reci, şi eu mergeam, tot mai repede, mai hotărât, până am început să alerg, şi ploaia-mi cădea şuvoaie pe trup, spălându-mi-l, şi m-am dezbrăcat din fugă, mi-am aruncat cămaşa şi pantalonii,

lăsându-mă gol, cu gura larg deschisă, să primesc din bogăţia ploii. Şi aerul s-a-ntunecat, doar fulgerele luminau când şi când, să nu rătăcesc, dar ştiam drumul, mergeam acasă.

Am văzut de departe soarele strălucind deasupră-i, peste tot ploua, numai acolo era soare, şi am început din nou să ţip, altfel, cu bucurie, până am intrat pe poartă şi ea a scârţâit, şi stâlpii casei înverziseră, aveau cu toţii crengi pline de frunze. În mijlocul curţii m-am oprit, fulgerat. Văzusem... lângă un stâlp, acela de lângă care plecase, stătea femeia mea. A ridicat privirea spre mine şi mi-a spus, vino, omule, vino acasă, iar eu m-am aşezat lângă ea, i-am pus capul în poală şi-am zis, am venit, femeie...

Doi

Bărbatul de pe fotoliu se ridică şi se apropie de scaun. De la fereastră, bărbatul cu basc îl urmărea cu coada ochiului. Nu-l mai văzuse pe aici şi nici nu-i inspira încredere faţa smeadă a celui ce stătuse tot timpul cu nasul adâncit în paginile unui ziar economic. Era, în mod categoric, un fals. Cine mai citeşte astăzi un astfel de ziar? Doar specialiştii, ori aceştia sunt întotdeauna bine îmbrăcaţi, pe când acela... oricât de semeţ îşi ţinea nasul, se vedea de departe că hainele-i sunt ponosite.

În cameră nu mai era nimeni în afară de ei doi, deşi cu câteva clipe înainte intraseră câţiva trecători. Îi studiase cu atenţie, dar nu recunoscuse pe vreunul. Ar fi vrut să stea de vorbă cu cineva care are aceleaşi preocupări. Ieşiseră însă înainte de-a reuşi să se hotărască să facă primul pas. Alesese o femeie brunetă, cu ochelari fumurii, ce-şi ţinea cu prea multă grijă poşeta în braţe, dar ea plecase prea repede.

De-arunci regreta că rămăsese aici, ar fi trebuit să plece mai devreme, când îşi dăduse seama că n-o să mai poată rezolva nimic din ce-şi propusese. Pierduse timp preţios, iar acum îi venea atât de greu să se desprindă de priveliştea de-afară...

Ningea cu fulgi mari şi deşi, cum ninsese şi-n ultimele zile ale săptămânii trecute. Lumina unui bec portocaliu colora ciudat peisajul pustiu. De la ora aceasta nu mai venea nimeni în cameră, iar pe stradă, prin zăpadă, trecătorii se grăbeau spre adăposturile calde.

Toate acestea îi provocau o stare de disperare. Ştia că trebuie să ajungă acasă, poate Melanie îl mai aşteaptă cu mâncarea încălzită, promisese să ajungă la timp pentru cină. Şi totuşi nu plecase. Se contopise cu geamul, peisajul de-afară se reflecta şi-n el, se refracta într-o miriadă de sentimente.

I-ar fi plăcut să fie copil, sau cel mult adolescent, să-şi tragă fesul pe

cap şi să se lase furat de plimbarea prin zăpadă. Dar el era prea bătrân, prea bătrân pentru o astfel de ieşire. Lui nu-i rămânea decât să stea să privească. Şi aşa făcea.

Pe celălalt îl văzuse abia când deschisese geamul. Aerul rece îi biciuise obrajii şi se scuturase. Câţiva fulgi i se topiseră pe faţă. Închisese ochii şi ridicase capul.

În spatele lui auzise un om tuşind.

- Sunteţi amabil să închideţi geamul? S-a stins focul şi se face frig, mulţumesc.

Intervenţia îl smulsese din reverie, enervându-l. Trântise geamul, dar îşi ceruse scuze.

- Iertaţi-mă, am crezut că nu-i nimeni pe-aici.

Celălalt nu-i răspunsese. Se-ntorsese la lectura ziarului economic, ţinându-l cu mâinile înmănuşate.

Îl înjurase printre dinţi şi continuase să privească afară. Acum ninsoarea nu-i mai plăcea. Se gândea la ce va urma - gheţuşul, teama de căzături, gerul. Toate acestea or să-i alunge buna dispoziţie şi va fi nevoit să-şi găsească un pretext pentru a sta mai mult acasă.

Bărbatul de pe fotoliu strânsese cu zgomot ziarul, îl împăturise şi-l pusese într-o geantă de piele, apoi se ridicase. O clipă crezuse că o să vină spre el.

În faţa scaunului se opri şi se aşeză.

- Sunteţi de mult aici?

Bărbatul cu basc nu vru să-i răspundă, dar i se părea absurd să nu-l ia în seamă.

- Nu, nu cred. De fapt, nu ştiu exact la ce oră am venit.

- Aţi fost chemat sau aţi venit de bună voie?

- Nu, nu m-a chemat nimeni, vin aici de două ori pe lună. E foarte important să fii ordonat în viaţă.

- Da. E modul cel mai corect de a-ţi dovedi că trăieşti.

- Să faci tot timpul ceea ce trebuie să faci.

- Exact asta voiam să spun şi eu.

Bărbatul de pe scaun se ridică şi se-apropie cu mâna dreaptă întinsă.

- Permiteţi, sunt pictor.

- Profesor.

Strângând mâna rece a profesorului, pictorul încerca să-l tragă de la geam.

- Am început să mă plictisesc, haideţi să ne-aşezăm. Discutând timpul trece mai iute.

Profesorul, care i se părea nedrept să-şi întrerupă contemplaţia, încercă să scape. A sta de vorbă e-ntotdeauna echivalent cu a face destăinuiri şi asta îi repugnă.

- Lăsaţi, stau mai bine în locul acesta, şi-apoi sunt obişnuit să stau în picioare.

- Cum doriţi.

Pictorul se aşează din nou pe scaun. Profesorul se-ntorsese spre geam. Ciudat pictorul acesta!

- Şi ce materie predaţi, domnule profesor?

- Literatura.

- Vă place să citiţi foarte mult.

- Mda.

- Şi mie-mi plăcea să citesc. Pictam şi citeam. O viaţă fantastică.

- Şi?

- Ce? A, am renunţat la 20 de ani. De-atunci e mai bine. Doar pictez.

- Şi studiaţi ziare de specialitate.

- Ziare? Vă referiţi la "Curierul economic"? Mi se pare interesant să ştiu cum se pierd banii.

- Asta aflaţi din acel ziar?!

- Nu, nu asta explicit, însă... Vedeţi, Dali a pictat ceasuri moi şi pâine. Eu caut să reprezint banii. E foarte complicat, pentru că hârtiile astea sunt viaţă. Toţi desenează portrete, case şi peisaje, zicând: "Asta e viaţă, e realitate!" Cine s-a gândit că şi banii sunt realitate?

- Speculaţi...

- Da' de unde! Gândesc, domnule profesor.

- Atunci poate că gândiţi prea mult.

- Da, poate... n-am pictat de şapte luni.

- Aţi citit ziare în timpul ăsta.

- Râdeţi de mine. Nu mă supăr. Sunteţi un om ordonat.

- V-am mai spus - sunt.

- Da, elevii nu mişcă la orele dumneavoastră...

- Nici chiar aşa.

- Ba da, profesore. chiar aşa. Închizi ochii şi-ncepi să-ţi dapeni lecţia învăţată acasă, pe urmă le spui că trebuie să citească o carte, sau două, şapte...

- Exageraţi.

Discuţia se dovedea dificilă. I se părea ciudat să-şi apere poziţia în faţa acestui necunoscut. Ce ştia el? Avusese un profesor prea sever, de-aceea îi considera pe toţi la fel.

- Nu cred că-i folositor să-ncerc să vă mai spun că greşiţi.

- Nu, profesore, nu scapi aşa uşor.

- De la ce să scap? De la judecata dumitale părtinitoare? Pot să plec.

- Poţi pleca, dar ţi-ar rămâne gustul amar. Nu-i simplu să te obişnuieşti cu gândul că există un om care are o părere urâtă despre tine.

- N-ai fi singurul.

- Nu, dar cel mai periculos.

- Periculos? De ce?

- Pentru că sunt pictor.

- Habar n-aveam că pictorii sunt oameni periculoşi.

- Da, domnule profesor, un pictor ca mine este periculos pentru că el găseşte esenţe.

- Dar asta-i foarte bine.

- El găseşte esenţe, continuă, ignorând remarca profesorului, iar aceste esenţe descompun lumea. În acest mod se pierde misterul existenţei. Viaţa devine un traseu de pensulă pe o pânză întinsă. Nu vi se pare blasfemie?

Profesorul închise ochii. Devenise o certitudine că are de-a face cu un nebun. Gândul îl făcu să se înfioare. Singuri în această cameră. Privi spre uşă.

- Ba da, de-a dreptul blasfemie. Nu lipseşte decât Inchiziţia...

- Inchiziţia?

- Să vă judece.

- A, da, Inchiziţia. Noi nu suntem demni de ea, domnule. Ereziile noastre sunt mult prea neînsemnate pentru o aşa înaltă cântărire. Noi suntem mici. Şi camera în care ne aflăm acum e mică. Şi clădirea... domnule profesor...

- Da.

- De ce nu pot să reprezint banii?

Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi amintească despre ce vorbeşte. În timpul acesta îşi adânci mâinile în buzunarele paltonului şi, cu capul plecat, făcu câţiva paşi spre scaun. Pictorul îl privea, aşteptând răspunsul.

- Eu cred că nu-i atât de important să pictezi ceea ce vrei, ci tocmai să pictezi ceea ce vrea să fie pictat.

- E un răspuns ambiguu.

- Deloc. A picta este o muncă, migăloasă, laborioasă, dar este şi o creaţie. Şi asta se face inspirat. A crea înseamnă a fi inspirat, ori dacă dumneata vrei să creezi ceva nu vei reuşi pentru că utilizezi doar raţiunea.

- Nu sunt suprarealist.

- Nu şi nici nu poţi să raţionezi la nivelul la care ai putea să faci din asta o artă. A dori să pictezi ceva anume este echivalent cu a te bloca.

- O, doamne, ce spui...

- Iată de ce n-ai pictat în ultimele luni. Ai vrut bani. Ce-ţi puteau ei oferi?

- E un subiect nou.

- Nou, oarecum interesant. Pe asta te-ai bazat ca să-ţi faci un nume. Doar că ai greşit.

- Crezi?

- Mai mult ca sigur. Subiectul ori te depăşeşte, ori e sterp.

- Poate că ai dreptate. Numai aşa se poate explica.

- Pauza dumitale de creaţie? Te-ai încăpăţânat în inutil.

Profesorul mai făcu doi paşi spre uşă. Pictorul nu-l observă, îşi prinsese capul în mâini şi se aplecase în faţă. Fusese contrazis pentru prima oară.

- Profesore...

- Da, domnule.

- Pentru ce vii aici?

- Eu?

- Da, dumneata. La ce-ţi foloseşte timpul pe care-l petreci în această încăpere? Ai spus că vii de două ori pe lună.

- Da, de două ori...

- De ce? Doar ca să fii ordonat?

Întrebarea îl surprinse. Credea că pictorul nu-i preocupat decât de propria persoană. Avusese impresia că nu-i vede pe ceilalţi decât ca simpli spectatori pentru operele sale.

- Nu... adică... nu ştiu. M-am obişnuit să vin aici.

- Bine, dar la început... când ai venit prima oară...

- Când am venit prima oară... cred că m-a adus un prieten. Mi-a spus că-i foarte bine după. "Ai senzaţia că renaşti. Trăirile de-aici sunt atât de intense încât afară viaţa o să-ţi pară mai uşoară." Sunt cuvintele lui.

- Şi a avut dreptate? Te-ai simţit liber?

- Nu ştiu... de fiecare dată îmi spun că trebuie să nu mai vin, dar peste două săptămâni...

- Nu poţi renunţa.

- Nu, chiar dacă-mi dau seama că nu mi-e bine. În liniştea asta mă cuprind cele mai năstrușnice gânduri.

Pictorul zâmbi.

- Ţi s-a întâmplat să vrei să faci ceva ce n-ai mai făcut de mult?

- Adică?

- Să simţi dintr-o dată nevoia să te baţi cu zăpadă sau să te-apuce dorinţa de-a te plimba prin ninsoare.

Profesorul nu răspunse. Făcea exact ce nu-i plăcea. Se destăinuia. Îi povestea celuilalt trăirile sale. De ce?

Se aşeză pe fotoliu şi-şi descheie nasturii de la palton. Brusc, în cameră se făcuse cald.

- Nu de puţine ori mi-am zis că n-ar fi târziu să scriu un roman. În facultate scrisesem un capitol, dar am renunţat.

- Eu am alt gen de revelaţii. De pildă, mă gândesc că n-ar fi prea dificil să mă angajez într-o întreprindere industrială. Puţin zgomot, puţin praf, program riguros - încep să cred c-o să-mi placă.

Profesorul îl privi mai atent. Nu era bătrân, nici nu avea barbă. Nu-şi scosese mânuşile, de-aceea părea caraghios când ducea ţigara la gură. Ţinea spatele drept şi bărbia împinsă înainte cu un aer de uşoară superioritate.

- Dumneata de când vii?

- De doi ani, în fiecare lună, în data de 17. Nu ştiu de ce am ales această dată. Pur şi simplu s-a întâmplat să fie 17 când am venit prima oară şi am respectat tradiţia. Uneori şi mie îmi place să fiu ordonat.

- Şi te ajută?

- Vizitele în această încăpere? Uneori da, alteori nu, totul depinde de comenzile pe care le am. Au fost şi cazuri când am găsit pe cineva cu care am avut posibilitatea să port o discuţie intelectuală, aşa ca şi cu

dumneavoastră, la ieşire am găsit curajul să o iau de la capăt. N-am idee dacă şi la ceilalţi a fost la fel, la mine a fost bine. Dar dumneavoastră?

- Ce-i cu mine?

- Aţi avut vreun succes?

- Da. Am reuşit să depăşesc anumite momente grele din viaţă, dar... nu e bine.

- De ce nu e bine?

- Nu e bine să depindem de această cameră. Se transformă în drog, v-am spus că eu nu pot renunţa.

- Pentru că nu vreţi cu-adevărat.

- Ce-i aia - să vrei cu adevărat?! Nu aţi priceput că-mi doresc să renunţ?

- Am înţeles. Şi ştiu. Aveţi o singură soluţie.

- Numai una?!

- Întotdeauna mai este o speranţă, dar numai una.

- Bine, gata, aveţi tot timpul dreptate. De unde le ştiţi pe toate?

- Din cameră. De aici.

- Glumiţi.

- Defel. În această cameră se pot auzi destule lucruri interesante. Aşa am aflat. Am ascultat, gândurile mele, ale altora.

- Şi?

- Vreţi să ştiţi?

Abia atunci întoarse capul spre profesor. Privise tot timpul un tablou de pe peretele opus.

- Vrei să ştii, profesore, cum să te smulgi unei tiranii care nu-ţi face nici-un rău?

Cu capul plecat, nu-i făcea plăcere situaţia în care se găsea, profesorul murmură:

- Da, vreau...

Cuvintele avură un efect ciudat asupra pictorului. Acesta stătu câteva clipe nemişcat apoi, dintr-o dată, sări de pe scaun gesticulând violent.

- Oho, profesorul vrea să ştie, profesorul vrea să nu mai fie obligat să vină în această cameră! Dar aici, profesore, devii om! Aici nu mai eşti intangibilul care tronează în spatele catedrei! Aici eşti tot atât de mic ca noi, elevii tăi... de ce nu-ţi place starea aceasta?!

Vădit afectat, profesorul se ridică, îndreptându-se spre uşă.

- Nu, profesore, nu te las să pleci. Şi cum pleci fără să-ţi afli scăparea?!

- Nu mă mai interesează, spuse profesorul peste umăr.

- Ba da, domnule profesor, te interesează, dar eşti prea mândru ca să o recunoşti. Crezi că-mi bat joc de dumneata?

Pictorul se liniştise dintr-o dată şi se reaşezase pe scaun. Profesorul se opri, apoi îşi dădu seama că nu mai ştie ce să facă - să plece, să rămână?!

- Nu, nu cred că-ţi baţi joc de mine. Nu te cred în stare.

- De ce? Mă cunoşti? Ştii ce pot şi ce nu pot?

- Nu, dar...

- Profesore, mă cunoşti.

- Eu? Pe dumneata? Astăzi te-am văzut...

- Nu, profesore, acum 20 de ani, sau mai mulţi?, mi-ai fost profesor. Mi-ai cerut să-nvăţ poezii. Mi-ai dat note slabe.

- Se poate. Dar spuneai că ţi-a plăcut să citeşti...

Pictorul zâmbi. Profesorul încerca să se scuze. El fusese un elev slab. Îi plăcea să lipsească.

- Existenţa noastră poate să depindă la un moment dat exact de cine ne aşteptăm mai puţin.

Profesorul se înapoie la geam. Afară încă mai ningea. Becul portocaliu se stinsese.

- Da. Niciodată nu poţi fi sigur că ai făcut destul bine.

Gândul îi fugise la Melanie. Îl mai aştepta? Probabil se culcase cu lumina aprinsă. O să-i ceară explicaţii.

- Dacă vii aici, înseamnă că ai făcut prea mult bine.

- Credeam că vin doar oamenii care nu mai ştiu să deosebească binele de rău.

- E-acelaşi lucru, profesore. Uite, dumneata ştii acum care este fraza pe care trebuie s-o spui?

- Nu.

- Vezi? Nici eu nu ştiu fraza pe care nu trebuie s-o spun, aşa că o să spun ceva la întâmplare, o să-ţi spun că ai noroc.

- De ce?

- Da, ai noroc că te-ai întâlnit cu mine. Iată, fraza mea nu era cea care nu trebuia spusă.

- Nu mi-ai explicat.

- Ce?

- De ce eşti tu norocul meu?

- Mă tutuieşti?!

- Iartă-mă...

- Nu, nu mă supăr. Nu-ţi mai sunt elev. Acum dumneata eşti elevul meu, dar eu nu sunt un bun profesor. Mie nu-mi place să mă joc de-a intuiţia.

Din nou, profesorul se enervă. Discuţia aceasta este pierdere de timp. Pictorul se unduia precum trestia în vânt şi-l prindea mereu pe picior greşit. Hotărî să plece.

- Îmi pare rău, sunt nevoit să întrerup această interesantă discuţie, însă orele sunt înaintate şi soţia...

- Profesore!

- Da, răspunse mecanic profesorul. Strigătul îl speriase.

- Chiar nu ai întrevăzut calea de scăpare?!

- Nu.

- Ai citit atâtea cărţi şi nu ai aflat un lucru aşa banal?!

- Nu.

- Profesore...

- Da.

- Banii sunt realitate?

- Da.

- Realitatea se poate picta?

- Da.

- Atunci banii se pot picta?

- Da.

- Deci eu pot picta banii?

- Da, dacă vrei neapărat.

- Mulţumesc. Mi-ai dovedit că am greşit. Raţionamentul meu era greşit. Trebuie să-ţi mulţumesc.

- Ei, lasă...

- Nu, trebuie...

Pictorul veni şi-i strânse mâna, cerându-şi iertare. Camera avea o influenţă curioasă asupra să.

- Acasă sau în atelier abia dacă scot o vorbă.

Îl prinse de braţ pe profesor şi porniră împreună spre uşă. În prag, îl opri.

- Profesore...

- Da.

- Ai o singură şansă.
- Care?
- Acceptă camera. Nu te mai lupta cu nevoia.

februarie 1995

“Ne mogu bez tebe...”

- Tu astăzi n-ai de gând să ieşi din cameră?

Ar fi vrut să spună nu sau să-i dea o palmă. Ar fi vrut să nu-i răspundă. Ce s-ar întâmpla?

- Ba da, vin imediat.

- Hai, masa e gata.

Adică farfuriile sunt aranjate, în mijloc e sfeşnicul cu lumânarea albă, sticla cu vin, aburită, îl aşteaptă să guste...

- Vin... imediat...

Puse cartea pe masă, lângă ceaşca de cafea goală. O ţinea acolo de ieri. Ea n-o văzuse şi nici el nu i-o arătase. O ascunsese între două fotografii pe care acum le dăduse la o parte. Din când în când o ridica la buze ca şi cum ar fi băut. În cameră, doar masa era luminată de veioză.

Se ridică, greoi, strângând buzele. Ea nu-l vedea. Îşi aranjă halatul, apoi ieşi. Becul din sufragerie era aprins. Reflexele prismelor de cristal atârnate de tavan îi creară o senzaţie neplăcută. Liniştea era falsă. Puse mâna pe un disc şi-l aşeză pe platan, dar renunţă să apese butonul de pornire. Pe geam, se vedeau stoluri de grauri năpădind antenele. Nu se-ntunecase complet.

- De ce-ai aprins lumina ? Încă se mai vede.

Ea nu răspunse. Se aşezase deja şi-l privea cu coatele sprijinite de masă.

- Credeam că te-ai răzgândit.

- De ce?

- Am avut impresia că ai afirmat că nu-ţi place romanul acela, iar acum te găsesc cu el în mână.

- Vrei să spui că nu sunt consecvent?

- Nu, nu te judec, era doar o afirmaţie...

- Da, dar tonul... în fine, hai să mâncăm!

Scoase bricheta şi aprinse lumânarea. Umbre tremurânde se-ntinseră prin colţuri. Încăperea începea să aibă un aer intim. Dar între ei se afla masa. Faţă-n faţă deveniseră atenţi doar la mânuirea tacâmurilor. Din când în când, ea netezea cu podul palmei faţa de masă imaculată, apoi ofta. Deşi o vedea, el tăcea în continuare.

Se opri un moment şi-o privi. Trecuseră atâţia ani! Ea se schimbase. Se ofilise. Se închistase. Reîncepu să mestece îngheţata- nu-i plăcea să simtă acele de gheaţă.

- Azi am văzut o bluză frumoasă.
- Vrei s-o cumperi?
- Poate.
- Îţi place?
- Da.
- Ia-o. Ai bani?
- Da... dar...
- Ce dar? Dacă ţi se potriveşte nu mai sta pe gânduri. Pe urmă o să regreţi.
- Bine.

Îi întinse cafeaua aburindă. Mâinile se atinseră. El o simţi pe a ei rece. Dintotdeauna ea avusese mâinile şi picioarele reci. Îşi lipi degetele de ceaşca fierbinte. Aici e viaţă.

- Este roşie şi are gulerul brodat, cred că se potriveşte la taiorul negru.
- Cine?
- Bluza pe care...
- A, da, am spus să ţi-o cumperi, de ce aştept să te conving eu s-o iei?
- Nu ştiu...

Se ridică de la masă fără să mulţumească. Ea stătea cu capul plecat pe o parte şi nu păru să-l vadă ieşind. Nu reuşise să-i spună. Ar fi dorit ca bluza să o cumpere el. Să-i amintească de ceea ce fuseseră cândva. Să-şi amintească de ei. De ei doi. C-un zâmbet trist strânse farfuriile murdare şi le puse, una peste alta, în chiuvetă. Nu mai avea nici-o importanţă câte sunt. Se modificaseră ierarhiile. Până dimineaţă, în drum spre birou, totul fusese la locul lui, dar apoi... fetiţa era sigur îndrăgostită. Şi el, băiatul, o sorbea din priviri... îi urmărise c-o strângere de inimă. Uitase că-s inconştienţi. Ca şi ea, odată...

Oglinda o arătase aproape cum îşi imaginase. Încercănată, având col-

ţurile buzelor lăsate în jos. Zâmbetul, încercat, o speriase. Tremurul degetelor cu unghii tăiate inegal îl vedea pentru prima oară. Fugise adâncindu-se în hârtiile ce-şi aşteptau rezolvarea. Colegii o credeau supărată. Se întâmplase des în ultimul timp. Apoi, acasă... îl găsise în bibliotecă citind romanul acela. De ce se apucase el să-l citească? Altădată l-ar fi trântit. Poate ca să o supere. Poate nici nu-l citea... îl ţinea numai în mână. Se gândi că-n ultima vreme se enerva din orice. O deranja o privire, o mişcare a capului. I se părea că el face totul să-i strice dispoziţia. Chiar şi când au făcut dragoste. N-a întrebat-o dacă-şi luase măsurile de siguranţă. N-a sărutat-o. O lovea cu putere, strângând buzele. Când a terminat, s-a lăsat într-o parte, şi-a prins sexul cu mâna şi s-a dus la baie. În noaptea aceea el a dormit în sufragerie. Ea i-a simţit trupul continuu deasupra şi părea că o mângâie, că-i muşcă sânii. A visat că fac dragoste. Seara următoare l-a aşteptat cu-nfocare dar el s-a întors cu spatele şi-a adormit, fără să-i mai spună noapte bună.

Închise cu grijă uşile de la sufragerie şi bucătărie şi formă numărul Valeriei.

- Val?

- Da.

- Ai puţin timp?

- Desigur. Ce este?

- Val... am o problemă...

- Doamne, mă sperii. Ce s-a întâmplat?

- Nimic... adică... nu mai merge... soţul meu...

- Ce-i cu el?

- Val... s-a înstrăinat... cred că...

- Are pe cineva? Ai aflat ceva?

- Nu, Val, nu are pe nimeni, nici pe mine, îi sunt indiferentă. Nu mai exist pentru el...

- Cum asta? Ţi se pare, aşa sunt bărbaţii.

- Aş vrea să fie aşa. Sunt sigură că-n viaţa lui eu... nu mai am loc... sunt doar o menajeră.

- Ei, hai, exagerezi. O fi obosit, are mult de lucru acum, trebuie să-l înţelegi. Nu durează mult, o zi, două...

- Oboseala asta tine de-o lună, Val... de-o lună... chiar nu şi-a revenit în timpul acesta?

Înainte ca Val să-i răspundă, auzi o voce care-o striga.

- E cineva la tine?

- Da, un prieten, o să ţi-l prezint în curând. Acum iartă-mă, trebuie să mă duc.

- Bine, la revedere, Val.

- La revedere, şi... fii optimistă. Treceţi voi peste asta.

Lăsă încet receptorul în furcă. La Val venise un bărbat. E prima oară. Un bărbat care... trebuie să-i spună...

Îşi dădu seama că strânge între degete o ţigară. O rupsese şi tutunul semprăştiase pe masă. l adună cu palma şi-l aruncă pe geam. Trase o ţigară din pachet şi-o aprinse. Fumul îi ustură ochii şi-o înecă. Tuşi înăbuşit. Scoase capul afară să respire aer curat. Încet, îşi reveni.

Cerul e înstelat. În blocul vecin, doi bărbaţi stau la masa din sufragerie şi discută. Unul dintre ei, probabil gazda, umple din când în când paharele. Şi mâine seară, dacă se va uita pe geam, îi va vedea tot acolo. Păreau că n-or să termine niciodată, că s-au lipit de scaune şi pahare. Reveni în viaţa sa, auzind soneria telefonului.

- Da.

La capătul celălalt al firului era linişte.

- Alo... Cine sunteţi?

Tot linişte.

- Spuneţi ce doriţi... ce dracu', vorbesc singură?

Trânti receptorul şi se aşeză pe un scaun. Nu-i venea să iasă din bucătărie. El... ce face? Deschise uşa. Din sufragerie se auzea muzică.

Îl văzu în fotoliu, cu picioarele întinse şi mâinile împreunate la piept. Crezu că adormise. Cu paşi uşori intră în camera şi reduse volumul.

- Ce faci? Las-o aşa!

- Iartă-mă, spuse, speriată. Să nu te deranjeze...

El făcu un gest cu mâna.

- Adu-mi, te rog, un pahar cu apă. Mâncarea ta a fost prea condimentată în seara asta.

- Imediat.

Când deschise robinetul sună din nou telefonul. Lăsă paharul pe chiuvetă.

- Da.

La capătul celălalt al firului era, iarăşi, linişte.

- Alo, pe cine căutaţi?

Vocea o făcu să tresară. Cuvintele păreau spuse de undeva foarte aproape, ca şi cum bărbatul stătea lângă ea.

- Pe tine. Te-am mai sunat.

Nu-l recunoştea. Cine putea fi?

- Ai un nume?

- Nu e o farsă.

- Atunci? Un joc?

- Mă cheamă Radu.

- Şi vrei să te cred?

- Nu.

- Ştii ce? O să închid. Nu mă amuzi defel, şi-apoi... mă aşteaptă soţul meu.

- Soţul tău nu poate să aştepte?

- Lasă-mă în pace... Radule.

- Nu-nchide.

Şi totuşi, o tulburase. Vorbele lui, glasul lui îi sunau încă în urechi. Dorea să-l cunoască. Poate va mai suna, chiar dacă ea a închis atât de brusc. De ce să-l cunoască? E tot un bărbat, plin de orgoliu şi egoism... ce i-ar putea aduce mai mult?

- Vii odată cu apa?

Uitase. Se ridică repede de pe scaun şi umplu paharul.

- Poftim.

Bău pe nerăsuflate, cu ochii închişi, apoi puse paharul pe masă. Se-ntâmpla ceva ce el nu ştia? O găsise, gânditoare, lângă telefon.

- Ai vorbit cu Valeria?

- Nu.

Minţea. Sigur i se plânsese.

- Ţi-a găsit vreo explicaţie?

- N-am vorbit cu ea.

- Crezi că ea este în stare să descopere ceea ce noi nu reuşim?

- Nu, însă... tu vorbeşti atât de puţin cu mine. Ce ţi-am făcut?

El se sprijini de dulap.

- Nu mi-ai făcut nimic, chiar nimic.

Ea îl simţi acuzator.

- Ce trebuia să fac?

Îi întrerupse telefonul. El ridică receptorul.

- Da... bună seara. Este aici.

Inima începu să-i bată nebuneşte. Abia reuşi să vorbească.

- Da.

- Te-am mai sunat...

- Val.

- Da, eu, de ce te miri?

Răsuflă uşurată. El o privea cu atenţie.

- Ştii, spuse Val, m-am gândit că v-ar prinde bine o ieşire. Ce-aţi spune de un weekend la cabană? Prietenul meu cunoaşte o familie de mocani.

- Nu ştiu, să-l întreb.

- Ei, lasă, nu-l mai întreba, spune da şi nu va avea încotro.

- Nu, stai... vrei să mergem la sfârşitul săptămânii la munte?

Ridică din umeri. Orice urmă de speranţă dispăru de pe faţa ei.

- Nu ştiu... s-ar putea să am altceva programat. O să-i dăm mâine răspunsul.

- Bine.

Val pufni pe nas.

- Treaba ta. Convinge-l totuşi... poate...

- Da, la revedere. Te sun pe la prânz.

Între ei se aşternu liniştea. Fiecare făcea altceva decât să se uite la cel din faţă. El îi observase câteva fire de păr alb. Ea îi observase ridurile de la colţurile ochilor. Dar niciunul nu spusese nimic. Ea îşi lăsă capul în piept. El ridică scurt din umeri şi se duse în dormitor. Îşi dezbrăcă halatul şi lenjeria. Căuta pijamalele în dulap.

În faţa oglinzii se opri. Trupul lui părea obosit. Îşi încordă pieptul, strânse pumnii, dar jocul muşchilor se pierduse. Corpul îşi începuse declinul.

- Sunt bătrân?

În bucătărie, ea îşi lipise fruntea de tăblia rece a mesei. Telefonul sună.

- Eu sunt.

- Tu... Radu...

Nu-şi dădea seama de ce-i vorbeşte. Ştia că-i doar un bărbat, dar era nou...

- Soţul tău...

- S-a culcat.
- Nu ne mai deranjează.
- Nu... s-a culcat.
- Tu?
- Eu nu pot să dorm... eu... am de lucru.
- Nu-i adevărat.
- Ba da, trebuie să spăl vasele.
- Şi el doarme.
- Da... doarme... de ce?

Radu nu-i răspunse. Avu chiar impresia că nu mai este acolo.

- Aş vrea să ne întâlnim.
- Şi eu.

Cuvintele îi scăpaseră şi-i păru rău. Nu-l cunoştea.

- O să te caut eu.
- Nu.
- De ce nu? Ai spus că vrei să ne vedem.
- Da, însă...
- Ce-i?
- Nu ştiu... nu te cunosc... mi-e teamă.
- De ce? Nu te ameninţ.
- Nu, nu mă ameninţi... direct... dar ai apărut aşa, dintr-o dată... tocmai acum.
- Aveai nevoie de pregătiri? Te urmăresc de mult, te ştiu foarte bine.
- M-ai urmărit?!
- Da, într-un fel. O să-ţi povestesc. Te caut zilele astea.
- Radu...
- Da.
- Să fii atent.

Deşi închisese, îi mai auzea hohotul de râs. Ţie chiar ţi-e frică?!

Ar fi trebuit să mai vorbească, să-i spună cât îi e de frică, să-i spună toate de câte îi e frică. Să-i spună că-i e frică în primul rând de ea, de sentimentele ei. Dar el n-o mai ascultase. Râdea. Un nou bărbat...

Clăti la repezeală farfuriile şi le aşeză pe suport. Renunţă să le mai şteargă. Uitându-se la ceas descoperi că e târziu. Trebuie să se culce, altfel mâine, la birou, va fi ameţită. Dar unde să se culce? Lângă el?

Stinse lumina. Pe cer, doar o jumătate de lună. Şi linişte. În seara asta

va uita să bea cana de ceai de tei îndulcit cu miere. O moleşeală plăcută începea s-o cuprindă şi nu mai avea nevoie decât de un loc unde să se întindă. Aruncă şorţul pe un scaun.

Se aşează pe canapea, în sufragerie. Drept în faţă, pe un raft al bibliotecii, era vaza de porţelan primită de la el. Fusese o aniversare? Sau o sărbătoare de iarnă? Îi era somn. Lângă el?

Scoase pătura şi se-ntinse cu capul sprijinit în palmă. N-o să poată dormi aşa, îmbrăcată. El o învăţase să doarmă goală.

Îşi aranjă cu grijă hainele pe fotoliu. Răceala tapiţeriei îi întări sfârcurile. Un fior îi scutură trupul. Mâine dimineaţă toate vor reveni la normal. Ea va pregăti masa, el va vorbi despre orice altceva decât ei doi. Şi uneori, când poate va ploua, vor face dragoste.

"O să te caut."

Fata aceea era îndrăgostită... şi băiatul, sigur o iubea... mergeau îmbrăţişaţi... de ce se leagă ceilalţi de perechile care merg îmbrăţişate? Şi dacă vreodată se va întâmpla ceva? Dacă ea uită să se păzească? Ceea ce face el nu e viol? Nu-i mai spune c-o iubeşte... băiatul o iubeşte pe fata aceea... oare fac dragoste? Ea nu mai doarme lângă el... el nu mai doarme lângă ea... la mare a iubit-o în mare... apa era sărată şi a usturat-o, dar a fost frumos... se sărutau şi el i-a cerut... era dragoste... mâinile lui ardeau... era dragoste... tineri...

- Sunt bătrân?

Sări, speriată. Nu-şi dădea seama unde se află, începuse să viseze ceva frumos, nişte mâini care-i îmbrăţişau coapsele, şi-acum carnea parcă o durea. O voce ajunsese la ea, o voce pe care o cunoştea, atât de bine, o auzise altădată zile în şir şi-i ducea dorul, de-aceea se trezise brusc, vocea aceea o crezuse pierdută.

Întunericul camerei ascundea totul, se-ntinse şi apăsă butonul lampei.

- Nu!

În uşă, gol, era un bărbat cu mâna ridicată în dreptul ochilor.

- Tu?

- Eu...

Trupul acela, pe care-l ţinuse de-atâtea ori în braţe. Pieptul pe care-şi odihnise capul. Şi şoldurile...

- De ce m-ai învăţat să-ţi sărut pântecul?

Îşi dăduse seama că-l doreşte şi i se făcuse ruşine. Ce-ar crede el?

Trase pătura până la gură. El înaintă.

- Sunt bătrân?

Lăsase mâinile pe lângă corp şi arăta caraghios. Ca atunci, în prima noapte... când îl surprinsese în duş. Aşa arată un bărbat.

Întinse mâna stângă.

- Vino.

El se aşeză, dar ea îl trase de mână.

- Vino.

Îi simţi trupul rece. Îi prinse faţa în palme şi-l privi în ochi. El încercă o urmă de zâmbet. Sânii ei îi ardeau pieptul. O strânse în braţe cum n-o făcuse de mult.

- Nu sunt bătrân...

Ceva se redeştepta în el.

- Vreau să-mi faci un copil.

iunie 1994

Povestire cu două pahare

- La mulţi ani.
- La mulți ani...

Ciocniră paharele privindu-se în ochi.

- De asta m-ai chemat?
- Da, să-ţi spun la mulţi ani. E devreme, dar...
- La mulți ani și ție.

Zâmbi. Îşi strânseră mâinile cu putere, apoi se-mbrăţişară. Flacăra lumânării tremura.

- Eşti un om ciudat.
- De ce? Pentru că te-am invitat la cină?
- Suntem prieteni de atâta timp...
- Şi?
- Încă am impresia că nu te cunosc. Masa aceasta... nu-i doar un prilej de-ntâlnire.
- Nu, vreau să-ţi vorbesc despre un proiect. N-o să pleci aşa repede. Te aşteaptă cineva?
- Nu mă grăbesc.
- Întâi să mâncăm, am pregătit un grătar special. Un prieten îi spune "aruncător de flăcări" pentru că este condimentat cu ardei iute. O să-ţi placă.
- Şi sticla?
- E un vin foarte bun.
- L-ai cumpărat pentru noi?!
- De ce te miri? E o ocazie deosebită. Nu crezi că meritǎm?
- Ba da.

- Despre asta nu ţi-am vorbit niciodată. Tatăl meu a murit când aveam

şapte ani.

- Nu trebuie să-mi spui.

- Ba da, e foarte important să-mi cunoşti părinţii. Au fost oameni simpli. Mă iubeau într-un mod aparte, lăsându-mă liber de când am început să merg. Mama nu m-a întrebat niciodată unde plec. Tata... credea că viaţa merită trăită doar în familie. I-a fost foarte greu să se despartă de mama sa. Ea a murit când eu urma să mă nasc...

- Îmi pare rău...

- Mama şi tata nu s-au certat niciodată. Nu ştiau să ţipe... doar la cimitir, când au aruncat prima mână de pământ, mama a ţipat. Atât. Parcă l-ar fi chemat acasă. Bulgării de pământ sunau surd în capacul sicriului şi mie mi s-a părut că-l aud răspunzând pe tata. L-am auzit spunându-i mamei să mă ia cu ea şi să-mi dea de mâncare. Totdeauna mă-ndemna să mănânc, zicea că sunt prea slab. Aşa i-a spus şi-atunci, să-mi dea mâncare multă, să nu mă sufle vântul. Am întrebat-o pe mama, acasă, dacă l-a auzit, şi ea a început să plângă. A scăpat farfuria din mână şi gogoşile s-au răspândit pe covor ca nişte mingi galbene. M-am aplecat şi am luat una, pe celelalte le-am lăsat jos, mi se părea frumos să contemplu dezordinea din cameră. Pe urmă ne-am culcat şi am luat perna în braţe. N-o mai făcusem până atunci, eram obişnuit să dorm fără pernă. Mama nu m-a văzut. Ea plângea în celălalt pat, îi auzeam suspinele şi mă miram că eu nu plâng. Am strâns perna la piept şi i-am spus "noapte bună!", aşa cum făcuse tatăl meu când dormiserăm împreună în fân. M-am gândit că sunt tata şi perna era copilul meu, dar îi simţeam mâna pusă peste mine, ca şi cum mă ţinea încă în braţe, şi mi s-a făcut frică. Mă simţeam în siguranţă şi totuşi împietrit de frică. Mama se liniştise sau adormise, eu nu aveam curajul să mă mişc şi nici nu reuşeam să ţip. Nu aveam de ce să ţip, tatăl meu era lângă mine şi-mi era bine, dar... Abia în acel moment am început să plâng. Nu ştiu de ce, dintr-o dată lacrimile mi-au intrat în gură, sărate. Altele curgeau pe tâmplă spre ureche. Le-am şters cu mâna şi le-am gustat. Erau tot sărate. Aveam impresia că ar fi trebuit să fie dulci şi m-a şocat cât erau de sărate. Eu nu puteam fi omul care are lacrimi sărate şi lacrimi dulci? Îl auzisem odată pe tata vorbind de lacrimi dulci... ale mele erau doar sărate. Mi s-a părut nedrept să nu am lacrimi dulci.

- N-am mâncat niciodată aşa, cu o lumânare pe masă. E frumos.

- Se pierd zidurile...

- Da, parcă lumea se reduce la locul acesta: masa şi scaunele, noi, farfuriile.

- Ştiam c-o să spui asta, acelaşi sentiment l-am avut şi eu cândva. Am vrut să-ţi fac o surpriză.

- Daniel...

- Da.

- Tu eşti.

- Ce sunt?

- Eşti exact omul care trebuia să fiu eu.

- Şi?

- Te invidiez. Ştii exact ce vrei. Eu nu ştiu niciodată. Chiar dacă-mi exprim o dorinţă, o fac instinctual. Tu ţi-ai dorit vreodată să umbli gol prin ploaie?

- Nu m-am gândit... ar putea fi interesant.

- Dar nu este, văd pe chipul tău.

- Şi ce importanţă are?

- Are exact importanţa pentru care doreşti să atingi sânul unei femei. Ai atins sânul unei femei?

- Poate...

- Ai atins sau nu?

- Da.

- Minţi. Eu am iubit o femeie. O mai iubesc. Cu ea am învăţat să fac dragoste. Prima dată i-am pus mâna pe burtă. A respirat adânc când i-am atins cu palma rece pielea. M-a rugat să nu-i fac nimic rău. Ce-i puteam face? Uitasem orice dorinţă, sângele-mi vuia în urechi şi tremuram. Ea a crezut că mi-e frig şi m-a luat în braţe. Sărutul meu a picat, stingher, pe colţul gurii. Am găsit apoi destul curaj să-i ridic din nou bluza. Avea pântecul cald. I-am simţit strânsoarea mâinii pe antebraţul meu. Închis-ese ochii. Am mişcat palma până am atins sânul şi m-am oprit, speriat. Era acolo altceva. Era un altfel de piept. Ştiam cum arată o femeie, cel puţin din auzite, învăţasem la şcoală, dar atingerea acelei excrescenţe m-a zguduit. Pieptul meu era plat, palma luneca fără piedică de la gât spre şold, dar la ea, la femeia aceea... Cred că am strâns prea tare, ea a gemut şi mi-a spus c-o doare. Nu ştiam ce să fac. Nu-mi doream decât să

plece, să fiu cât mai departe de ea. N-o mai doream. Mă-ngrozea ideea că-i voi simţi sânii pe pieptul meu. Ea s-a ridicat, m-a sărutat, fugar, pe obraz şi a ieşit. Am stat mult timp pe pat privind tavanul. Nu puteam să fac nimic. Într-un târziu mi-am dat jos tricoul şi m-am culcat. Mi-am pus mâinile pe piept.

- Îţi place?

- Grătarul? E într-adevăr condimentat.

- Cartofii sunt pregătiţi în baie de ulei. E prima dată când încerc. Mai pune-ţi. Eu mănânc puţin, deja m-am săturat. În schimb mai beau un pahar. Noroc!

- Noroc!

Băură şi puseră paharele pe masă în acelaşi timp.

- Credeam că n-o să vii.

- De ce?

- Nu ştiu, în general întâlnirile mele nu au loc. Pe urmă... mi-a fost teamă să nu se-ntâmple ceva.

- Ce?

- Nu ştiu... am crezut o clipă că vei găsi altceva mai bun de făcut decât să vii la mine.

- Nu crezi că exagerezi?

Nu răspunse. Privea în farfurie, fărâmând între degete o bucată de pâine.

- De ce are atât de multă importanţă seara aceasta?

- Pentru că o petrecem împreună şi pentru că va fi ziua ta...

- Doar atât? Nu mai e ceva?

- Ce să mai fie?

- Ai ceva să-mi spui? S-a întâmplat ceva ce-ar trebui să ştiu? Pari misterios.

- Nu s-a întâmplat nimic. Tocmai de aceea eşti aici, pentru că nu s-a întâmplat nimic, nu ţi-am spus?

- Da, dar...

- Mă bucur că ai venit, Daniel...

- Bine, Andru, am venit. Sunt aici, în faţa ta, la o masă. Eşti mulţumit?

- Da.

- Lipseşte ceva? Lipseşte cineva?

- Da.
- Cine?
Îl privi în ochi, apoi, foarte încet, spuse zâmbind:
- Vinul.
- Ce?
- S-au golit paharele.
Daniel începu să râdă.
- Eşti grozav, dom'le.
- Ştiam.

- Într-o noapte am avut un vis ciudat. Nu ştiu de ce l-am reţinut, în general visele se uită. Acesta îl am viu în memorie şi retrăiesc aceleaşi stări ori de câte ori mi-l amintesc. N-am căutat să-l explic şi nici nu-mi dau seama ce l-a declanşat. Odată am vrut să-mi aduc aminte ce-am făcut în ziua aceea, dar mi-a fost imposibil. Toate întâmplările cotidiene se şterseseră parcă spălate cu un burete. Nu reuşeam să revăd decât visul. Peste ani am crezut c-o să se repete, dar nu, nu s-a repetat. Poate nici nu era nevoie, pentru că-l retrăiam din când în când într-o stare de reverie.

Totul începea într-o cameră plină de draperii roşii. Intram în această cameră cu sfială, gata oricând să fiu gonit, dat afară. Ştiam că trebuie să văd ceva, nu ştiam ce, habar n-aveam ce era camera aceea, a cui era, dar înaintam cu paşi furişaţi, dând la o parte cu mâna fiecare draperie roşie şi aşteptându-mă să descopăr ceva extraordinar, un om sau un obiect ciudat, ceva care să-mi răsplătească emoţia. După un timp, am auzit un foşnet, apoi un geamăt. Mi-am ţinut respiraţia, dar am înaintat.

În lumina slabă a unei veioze l-am văzut pe tatăl meu aplecat peste o femeie. Un strop de sudoare strălucea pe vârful nasului. Era aplecat până aproape să-i atingă cu fruntea sânii goi. Amândoi erau îmbrăcaţi, dar sânii ieşeau drept în sus, şi le vedeam sfârcurile închise la culoare. Nu se mişca nimic, totul părea împietrit.

Tatăl meu avea mâna în burta femeii. Poziţia în care mă aflam nu-mi permitea să văd bine, dar am ştiut că mâna lui era acolo, în interior, şi nu înţelegeam. Tata nu era medic, îi era frică şi de-o injecţie, cum putea el să umble cu mâna în burta femeii? Ce făcea acolo?

N-am avut timp să mă gândesc prea mult pentru că tata a început să se mişte încet, apoi din ce în ce mai repede şi, brusc, a scos mâna din burta

femeii, a scos mâna şi-n acelaşi timp ea a suspinat adânc. Am crezut că murise. Am închis ochii, dar i-am redeschis imediat. Eram curios. Mă aşteptam să-l văd pe tata plin de sânge, dar mâna lui era curată, incredibil de albă, şi, printre degete, curgea un lichid alb.

Femeia a mişcat încet mâna dreaptă. Tata s-a dus după o draperie, ţinând mâna murdară lăsată în jos şi s-a întors cu un ac cu aţă. A spus ceva. A început s-o coase. Nu puteam să văd dacă-i cosea burta sau o haină cu care era îmbrăcată. Mă uimea faptul că folosea mâna stângă, cu mâna dreaptă nu făcea altceva decât să mângâie burta femeii, ca şi cum s-ar fi şters pe ea.

Mă gândeam c-ar fi cazul să plec, dar nu mai ştiam pe unde. M-am uitat în spate, n-am văzut decât draperii roşii. Tata putea termina din clipă în clipă... dintr-o dată s-a petrecut... tocmai mă ridicasem în picioare... tata s-a înţepat, aşa cred, şi parcă am auzit un muget... tata îşi ţinea mâna întinsă şi vedeam cum de desumflă... mâna tatălui meu se desumfla ca o păpuşă gonflabilă care se sparge...

Pe urmă mă aflam într-un pat cu aşternuturile foarte reci. Mi-era frig. Mi-am adunat picioarele şi-am vrut să le iau în braţe. Simţeam o apăsare pe piept. Am ştiut că este mâna tatălui meu. El dormea lângă mine şi-şi pusese mâna peste mine.

Nu înţelegeam cum poate să atârne atât de greu o mână care se desumflase. Apăsarea era cumplită, abia dacă puteam să respir. Trebuia să mă eliberez. Am atins cu degetele antebraţul şi m-am mirat cât era de tare. Am pipăit bicepsul şi m-am speriat. Toţi muşchii erau încordaţi. Am încercat să mă mişc. Nu puteam . Mâna mă ţintuise de pat şi apăsarea mi se întindea pe pântec. M-a apucat disperarea. Inevitabil, mă vedeam asfixiat de mâna propriului meu tată. Am vrut să ţip, să strig la el, dar din gură nu mi-a ieşit nici-un sunet. Am întins atunci mâna mea să dau de trupul lui, să-l mişc, dar n-am găsit nimic. Era numai mâna! Am început să mă zbat, îmi venea să plâng de cât de neputincios mă simţeam.

Când am scăpat, nu ştiu cum, dintr-o dată m-am simţit eliberat, am luat-o la fugă, dar înaintam foarte greu. Încercam să mă ajut cu mâinile şi doream cu tot corpul să alerg, dar nu reuşeam să înaintez decât foarte puţin şi-mi venea să urlu de ciudă.

La un moment dat m-am împiedicat şi-am căzut. Am întins mâna în faţă ca să-mi opresc căderea şi mâna mi s-a rupt c-un zgomot sec. N-am

simţit nici-o durere, dar ştiam că mâna mea e ruptă şi voiam să mă ridic. Nu puteam.

N-aveam în ce să mă mai sprijin şi-mi era teamă să-mi privesc mâna. Dacă se desumflase? Dacă păţisem ca şi tatăl meu?

Mâna mea nu avea nimic, numai forma i se schimbase, părea o bucată de lemn frântă în două. Am răsuflat uşurat.

În acel moment cineva m-a apucat şi m-a tras de mână să mă ridic. Am recunoscut mâna tatălui meu, era din nou puternică. Mâna mea mă durea îngrozitor şi-mi spuneam că nu voi mai reuşi s-o folosesc vreodată. M-am ridicat cu greutate, gemând, iar când mâna tatălui meu mi-a dat drumul am ţipat de durere şi m-am trezit.

Asta a fost. Un vis care-n cuvinte pare foarte lung. Ce poate să însemne?

- Nu ştiu dacă aş reuşi să găsesc o explicaţie. Nici nu cred că aş fi interesat.

- Da, poate că ai dreptate, Daniel. Ce rost are să cauţi ceva într-un vis de noapte?!

- S-a oprit muzica.

- Da. O să-ţi pun acum o piesă care mie îmi place foarte mult.

- Bineînţeles.

- Se numeşte “Requiem”.

- Nu-mi spune. Nu trebuie să mă influenţezi.

- Mai avem şi puţină lumânare... aş vrea să ascultăm în linişte. Să nu vorbim nimic. Eu o să mă culc pe covor. De-aici muzica se aude altfel. Vii şi tu?

- Da.

Se-ntinseră unul lângă celălalt.

- După asta o să te rog să deschizi sticla de vin. Acela va fi desertul...

- Sssst... ascultă “Dies irae”

Vocile corului umplură camera. Peste ochii lor începu să picure măreţia unui ritual. Mâinile fură cuprinse de-un fior şi degetele vibrară spasmodic. Camera nu mai exista. Covorul nu mai exista. Doar vitralii. Bănci lăcuite pe care se odihneau raze de soare. Răcoare şi tăcere. Demnitatea şi umilinţa celui mai vulnerabil nemuritor. Erau doi oameni faţă în faţă cu universul. Îi ghiceau prelungirea în fiecare din ei. Îl palpau şi le fremăta

sub degete. Ce puteau fi?

Unul dintre ei se ridică şi-ncepu să scrie. Celălalt continuă să viseze, adică să re-trăiască.

Muzica se continua, dar acum nu-i mai găsea. Îi ocolea. Îi evita. Le dezvelise ceva în adâncuri şi-i rătăcise, nu-i mai rămânea decât să meargă mai departe, până la sfârşit. Atunci se trezesc.

Unul dintre ei deschise ochii şi rămase acolo jos, pe covor. celălalt continuă să scrie. Se făcuse linişte. Lumânarea se stinsese.

- Zilele acestea m-am regăsit. Mi-am dat seama că lupt degeaba... sau că pierd timp preţios.

- Cum, Daniel?

- Căutându-mi femeia. Dorind cu tot dinadinsul să-mi aduc o femeie în pat.

- Dar ai nevoie.

- Am nevoie, dar nu neapărată nevoie, asta mi-am lămurit şi asta mă mulţumeşte. Îmi schimbă relaţia cu viaţa. Nu mai visez doar trupuri goale şi coapse-nflăcărate... Vor veni şi pentru mine odată. Le voi avea, mai devreme sau mai târziu. Ce rost are să-ncerc să grăbesc destinul?

- E bine.

- Da, e mult mai bine. Am timp mai mult să studiez. Am atâtea cărţi de citit...!

- A fost o ploaie.

- Da, Andru, a fost ca o ploaie întâmplată azi care-mi redă ploile de ieri. Iată ce-am scris!

- Ai scris versuri?

- Nu sunt chiar versuri... sunt nişte gânduri.

- Mă laşi să citesc?

- Citeşte-le.

Luă foaia şi aprinse veioza. Rândurile îi fugeau prin faţa ochilor. Nu reuşea să citească o literă. El vedea altceva. Vedea o bucată de marmură. Şi una de granit. Vedea un trunchi noduros de tei. Le vedea pe toate suprapunându-se, alăturându-se.

Nu ştia pe care s-o aleagă. Nu ştia cum să aleagă. Ce era mai bine?

Stătu aşa câteva clipe.

- E frumoasă.

- Ce?

- Poezia.
- Nu este o poezie.
- Ştiu, mi-ai spus, dar sunt aşezate ca nişte versuri.
- Într-un fel... Tu nici nu le-ai citit.
- Ba da. De unde ştii?
- Erai adâncit în gânduri.
- Iartă-mă.
- Nu-i nimic.

Apucă sticla şi umplu paharele, apoi o aşează între ele pe tavă. Le privi cu atenţie.

- Nu vom reuşi niciodată să definim frumuseţea.
- De ce, Daniel?
- Pentru că ia prea multe forme. Nu e statică. Nu poate fi limitată. Uite paharele acestea două. Aşa cum sunt acum, cu vin alb în ele, cu piciorul înalt şi suplu, într-o cameră luminată de lună, sunt o parte de frumuseţe.
- Sunt o compoziţie de natură moartă.
- Da, dacă vrei.
- Iar când aprinzi lumina se transformă în nişte banale forme de sticlă. Deci frumuseţea o dă întunericul?
- Frumuseţea o dă omul. S-ar putea să găseşti un amator pentru natura ta moartă în plină strălucire solară.
- Asta numai din cauză că prilejul frumosului este întâmplarea. Dar frumuseţea creată anume?

Nu-i răspunse. Apucă unul din pahare şi-l ridică în dreptul ochilor.

- Poate ar fi mai bine să-ţi povestesc ceva despre mine, despre gândurile mele.
- Crezi că sunt un bun ascultător?
- Eşti omul de lângă mine în această seară. S-ar putea să nu ştii să asculţi, dar, oricum, îmi vei face un bine.
- Spune, Daniel.
- Ce să-ţi spun?! Vreau să cunosc femeia...

- Trebuie să acceptăm că fiecare din noi are exact atâta suferinţă de dăruit încât să se facă pe sine să sufere. Uneori facem tot posibilul să ne controlăm această formă de altruism. Alteori oferim din răutate. Eu n-am vrut niciodată sa-ndurerez pe cineva. Nu sunt un om bun, cred că-i

omeneşte să fii corect. Dar ce-nseamnă asta pentru noi? Am întâlnit destui care sfâşiau în numele unei corectitudini. Asta m-a dezamăgit mai demult, dar continui să cred. Poate am vocaţie don quijottescă.

Un lucru îl ştiu sigur- sculpturile mele sunt izvorâte din suferinţă. Din suferinţa mea. Din sângele meu. N-am sacrificat pe nimeni pentru ele. M-am sacrificat pe mine. M-am cioplit pe mine în fiecare, puţin câte puţin, ca să le-nsufleţesc. Să nu fie doar tehnică.

De câteva luni sunt în dilemă. Nu ştiu ce material să aleg. Pentru prima oară am un plan bine pus la punct şi nu ştiu cum să încep. De unde să încep?! De fapt, nici planul nu pare să fie atât de bine elaborat. E o idee, o himeră. Vreau să fie o formă. E bine, o formă. Ce formă? Alungită sau înghesuită, geometrică sau aleatoare? Nu ştiu. Un singur lucru e sigur- vreau s-o sculptez. Vreau s-o smulg din mine. O vreau, Daniel. Să ajung la clipa-n care-o pot privi. S-o pot atinge. S-o pot lovi. Mă macină de luni întregi. Îmi suge puterea picătură cu picătură.

Prima dată am conceput-o ca două elipsoide puse unul peste celălalt într-unul din vârfuri. Ceva de un echilibru precar, ca şi existenţa noastră. Semăna prea mult cu Brâncuşi. Am mărit un elipsoid, cel de jos. S-a transformat într-o explozie. Atunci am ştiut că-i mai trebuie ceva. Am crezut că o gaură poate să deschidă fereastra.

N-am văzut nimic dincolo. Greşisem ţinta.

Am astupat gaura şi-am abandonat. Am lucrat altceva. Renunţasem şi la lemn. Foloseam aparatul de sudură. Bucăţile metalice mi se păreau obiective. Puteam gândi oricât, sub căldura flăcării metalul se-ndoia aşa cum doream eu. Nu eram obligat să ţin cont de fibră.

Libertatea aceasta mi-a făcut bine. Munceam cu spor. Începeam să mă apropii de un fel de suflet al metalului.

Într-o seară am agăţat o femeie. Am iubit-o aici, pe covor. Sărutându-i pubisul am avut o revelaţie. Am văzut sculptura. Am văzut ce-i lipsea.

Îi lipsea dualitatea. Îi lipsea contradicţia. Erau două forme, dar identice, numai de scări diferite. Ambele rotunde. Trebuia frântă curbura lor. Ca la femeie.

Totul e rotund, molatec, la femeie. Bărbatul vine şi sparge această monotonie. Bărbatul, cu sexul avântat, o despică în două. Sculptura mea asta trebuia să evoce. Explozia unicului. Ieşirea la suprafaţă a liniei frânte din relaţia bărbat-femeie.

Sculptura mea trebuie să fie bărbat şi femeie deodată, de-aceea i-am adăugat două forme de-o parte şi de alta. Sunt două paralelipipede curbate. Sunt unduirile feminităţii. În mijloc au rămas elipsoidele ca simbol al masculinului.

O să-ţi arăt un desen. Te va ajuta să-ţi faci o părere. Ce material crezi c-ar fi mai bine să folosesc?

- Ai rămas în urmă.
- Da?!
- Am băut un pahar în plus faţă de tine.
- Nu sunt obişnuit cu băutura, Andru.
- Nici eu, dar seara aceasta e altceva.
- Să nu spui că vrei să te-mbeţi.
- Nu cu alcool.
- Cu ce, atunci?
- Cu dragoste.

- Te-am minţit, Daniel. Tatăl meu trăieşte. S-a retras la ţară în casa părintească. Nu l-am văzut de la vârsta de şapte ani. Ne-a părăsit, pe mine şi pe mama, pentru o femeie mai tânără cu douăzeci de ani decât el. N-a venit niciodată să mă vadă. A uitat de existenţa noastră. În imaginaţia mea i-am născocit această poveste a morţii. A trebuit s-o fac ca să răspund la întrebările colegilor. În timp, am ajuns s-o cred şi eu. Era mai comod, mai simplu, şi-apoi mă punea într-o poziţie specială. Să nu crezi că mi-a făcut plăcere. Lacrimile ce apăreau în ochii femeilor mă revoltau. Nu ştiu de ce. Nu asta urmăream. Nu prăjitura cea mai mare. Nu doream să mă pun în situaţia unei victime. Îmi lipsea, Daniel. Tatăl meu îmi lipsea. Îl uram şi-l blestemam, dar seara, când mă puneam pe aşternutul rece, mi-ar fi plăcut să-i simt mâna pe frunte. Fusese un om reţinut. Nu-mi amintesc dacă m-a luat de 4-5 ori în braţe. Când a plecat, aproape că a fost o uşurare pentru mine. Abia mai târziu am început să regret, deşi, în acelaşi timp l-aş fi lovit. Aş fi vrut să am posibilitatea să-l fac să sufere, aşa cum ne făcuse el nouă, mamei şi mie. Nu mi s-a oferit ocazia, în schimb... mereu se-ntâmpla ceva care-mi dovedea că un bărbat lipseşte în casa noastră. Mama ieşea cu tot felul de bărbaţi care-mi aduceau ciocolată. Uneori mâncam toată ziua numai ciocolată. În unele nopţi dormeam singur, cu

luminile aprinse. Ca să treacă timpul până mă lua somnul am început să mă joc cu briceagul. Lemne găseam destule. Aşa am început să sculptez. Unii copii îmi cereau să le dau micile statuete. Nu m-am gândit că le puteam vinde. Un coleg mi-a oferit câteva pagini dintr-o revistă pe o lucrare mai mare. A fot primul meu contact cu sexualitatea. Mi s-a părut murdar. Ştiam că sexul se foloseşte doar la urinat. O săptămână am evitat să dau ochi cu mama. Refuzam să cred că şi ea face la fel cu bărbaţii aceia. Atunci m-am gândit că dacă ar fi tatăl meu acolo ea ar fi liniştită, o mamă normală, şi-am hotărât să fiu eu tata, dar... când am întrebat-o unde se duce m-a repezit. A doua oară mi-a tras o palmă. Pe urmă mi-a găsit paginile acelea sub pat. M-a bătut cu cureaua. Mă tot întreba- de câte ori ai făcut-o, derbedeule, de câte ori? Ce să fac? M-a lovit mai tare. Să nu te prind, fiule, să nu te prind cu mâinile în pantaloni! Fereşte-te dacă o faci! Ce să fac? Noaptea n-aveam curajul să las afară din pătură decât capul, orice altceva era în pericol. Umblau atâtea vrăjitoare. Cum să dorm cu mâinile peste pătură?! N-am înţeles ce voia de la mine. Am plâns ascuns în dulap. Dacă ar fi fost tata...

Andru era întins pe spate. Daniel, cu capul sprijinit în mâna dreaptă, îl privea.

- Crezi că sunt bolnav?
- De ce?
- Doresc atât de mult o femeie.
- E normal.
- Pentru tine. Uneori nu pot să fac nimic altceva, mă gândesc într-una doar la femei. Mi se pare prea mult.
- Să vrei dragostea unui om?
- Nu, să vrei să faci dragoste cu orice preţ.
- Acum exagerezi, Daniel.
- Da, ca să-nţelegi.
- Înţeleg. Important este să nu devină obsesie.
- Încă nu.
- Atunci e bine. Chiar dacă-ţi place sau nu, suntem animale.
- Ştiu, însă...
- E greu să accepţi.
- Poţi să te controlezi.

- Exact. Fă-o şi tu.
- O fac, Andru, de mult. Numai că, uneori...
- Îţi pare rău.
- Cred că mă irosesc. Am atâta iubire de dăruit şi nu găsesc cui.
- Dăruieşteţi-o chiar ţie. E-o cale ca să ajungi la împlinirea sinelui-împăcarea cu propriul eu. De ce să fii mereu certat cu tine însuţi? De ce să-ţi reproşezi continuu că nu eşti precum ceilalţi?
- Dar sunt...
- Eşti tu. Acel Daniel pe care-l cunosc de doi ani. Eşti unic, chiar nu vrei să pricepi?!

Andru se ridică.

- Mâinile acestea, picioarele acestea, pieptul acesta... fiecare e un unicat. O să găseşti femeia care-ţi va cere s-o laşi să le iubească.
- Da, se-ntâmplă să cred din când în când asta. Chiar şi astăzi o mai credeam, dar seara... ca acum... e nedrept să fiu singur.
- Eşti cu mine.
- Sunt cu tine. Iartă-mă. Şi mâine? Poimâine? Sâmbătă şi duminică?
- Poţi să fi tot cu mine. Poţi veni să locuieşti aici.
- Nu, mulţumesc, Andru. Nu.
- De ce? Nu mă deranjezi. Mai am un pat.
- Ar semăna cu o fugă.
- Şi eu te sfătuiam mai devreme să lupţi...

- De ce nu te-ai căsătorit?
- Nu ştiu, Daniel. Mi-e greu să stau cu o femeie.
- Ţie?!
- Mie. Mi-e greu. Am nevoie de singurătate.
- Nu te duci în atelier?
- Ba da, însă... sunt zile când şi acasă trebuie să fiu singur. Pur şi simplu mă deranjează prezenţa unui om lângă mine şi mai ales o femeie. Nu pot dărui afecţiune oricând.
- Nici nu trebuie.
- Ce spui? Femeile au într-una nevoie de dovezi de iubire. Eu uit. Când lucrez la o sculptură nu am timp pentru altceva. Lucrez. Ce-ar însemna să mi se reproşeze că nu am spus “noapte bună”?
- Eşti pretenţios, ori prea egoist.

- Egoist, da, ca orice artist. Îmi împart sufletul cu sculptura. Au fost femei care au rezistat destul lângă mine. Pentru ele nu am decât considerație. Nu aș putea să le urăsc. N-am urât nici-o femeie. Știu că nu ele sunt vinovate. Așa sunt. Avide de siguranță. Exact ceea ce eu nu pot să ofer.

- Ai încercat?

- Ce-nseamnă să încerci, Daniel?

- Să-ncerci. Să vrei să cedezi.

- Să vrei să faci compromisuri. Nu pot. Ar trebui să mă schimb, poate să renunț la munca mea. Ce mi-ar rămâne?! O familie?!

- Liniște.

- Liniște?! N-am nevoie de liniște. Aș muri.

- Iarăși exagerezi.

- Da, tot eu. Ce să fac? Ăsta sunt! Un exagerat.

- De ce te superi?

Își prinse capul cu mâinile.

- Iartă-mă, m-am aprins. Nu am destulă răbdare să păstrez o femeie lângă mine. Dacă ea stă, e bine. Dacă pleacă, e tot bine. N-am reușit să spun "rămâi" niciuneia. Pe unele le-am regretat. Acelea au dedicată câte o sculptură. E modul în care le-am mulțumit. Altele au fost doar trupuri de-o noapte, două.

- Și cea pe care o iubești?

- Aceea... prima mea femeie? O întâlnesc din când în când. Suntem prieteni foarte buni.

- Atât?

- Ea a-nțeles. Îmi oferă libertate și dragoste.

- Nimic.

- Ce-ai spus?

- Am spus că este o minciună. Femeia aceea te minte.

- Și?

- Te minte, Andru.

- Știu. Mă minte. Și? Este prima mea femeie! Putem discuta deschis. Nici nu vreau altceva. Nu-i mai doresc trupul. E-aproape la fel ca și cu băiatul care mi-a pozat...

- Cine?

- A fost cândva un model, un băiat pe care l-am plătit să stea gol pe piedestal. Am încercat să-l reprezint într-o bucată de marmură. Știi, ca

David. Lucrarea nu a fost tocmai reuşită, dar nici el, nici eu n-am regretat pentru că, de fapt, în tot acest timp noi am comunicat. M-am simţit foarte bine cu el alături. Nici el nu a fost dezamăgit. Două săptămâni am locuit împreună. Era vară şi a dormit în atelier. Spunea că-şi păzeşte statuia. Un copil. Bea într-una suc de portocale şi ronţăia biscuiţi. Trupul lui merita să fie reprezentat. Ceva la graniţa dintre bărbat şi copil. Îmi pare rău că nu am cum să ţi-o arăt. Am vândut-o pe un preţ destul de bun.

- Şi băiatul?

- A plecat. A fugit. Nu ştiu. Într-o dimineaţă nu l-am mai găsit. Atelierul era plin de cutii goale de suc şi de biscuiţi. Lipită de oglindă era o hârtie pe care scria "Să uiţi că m-am născut contemporanul tău". Nu l-am mai văzut.

- Poate l-ai supărat.

- Poate. Mă obişnuisem atât de mult cu el încât nu mă mai controlam. Era o umbră a mea. L-am şi visat. Mă aflam într-o încăpere plină de paturi de fier. Pe uşă a intrat o femeie în vârstă, cam 45-50 de ani, cu câteva cearşafuri pe mâna stângă şi a început să adune tot ce era pe paturi. Eu eram culcat şi acoperit cu un cearşaf imaculat, alb. A venit spre patul meu. S-a aruncat peste mine şi-a început să mă sărute pe ochi, pe frunte, mă muşca de ureche. Eu încercam să scap. Şoptea într-una "te vreau! te vreau!". M-am întors într-o parte şi l-am văzut, era el, băiatul acela, şi eu am întins mâna, el mi-a prins-o şi l-am tras spre mine. "Nu vreau, nu te vreau pe tine.", îi spuneam femeii şi-l apropiam pe băiat, până când a ajuns lângă mine. Trupul lui lângă al meu, femeia continua să-mi muşte urechea, eu l-am luat în braţe. Era gol, aşa cum stătea pe piedestal, şi nu făcea nici-o mişcare, se lăsa îmbrăţişat. Îi simţeam formele trupului, pectoralii, şi când am ajuns cu mâna pe pântec, m-am trezit.

- I-ai povestit?

- Nu, asta s-a întâmplat după ce a dispărut.

- L-ai dorit?

- Nu, cum te gândeşti la asta? I-am atins de foarte multe ori corpul. Voiam să-l receptez cu toate simţurile. Poate de-aceea l-am îmbrăţişat în vis.

- Poate...

Daniel privi paharul gol.

- Vinul s-a terminat.
- Da.
- Aş vrea să mai ascult o dată “Requiemul”.
Andru se ridică şi scoase discul din pungă.
- Ce-nseamnă să ai douăzeci de ani?
- Mult. În primul rând să ţi se ofere şansa de-a-ţi măsura puterile.
- Tu ce-ai făcut?
- Eu? Nimic. Am început o facultate.
- E o realizare.
- Minoră.
- De ce? Nu oricine poate s-o facă.
- Mulţumesc.
- N-ai de ce. O să urmeze altceva.
- Da, altceva, nu ce-mi doresc.
- De unde ştii?
- Bănuiesc. Nu ţi-am spus că sunt consolat?!
- Eşti încăpăţînat.
- Sau nu ştiu ce vreau.
- Fie şi-aşa.

- Uneori mă-ntreb cum reuşesc să sculptez cu mâinile astea atât de fragile. Poate şi pentru că fac lucrări mici. Tu ai mâinile mari.
- Prea mari.
- Nu. Unei femei i-ar plăcea să se piardă în palma ta.
- Arată-mi-o şi mie.
- Pe cine?
- Femeia aceea.
Andru îi luă mâna, râzând.
- Ai aceeaşi formă a degetelor cu băiatul pe care l-am sculptat. Doar încheietura e altfel. A ta e mai bărbătească.
Îi ridică mâneca.
- Antebraţul tău e mai prelung, iar bicepşii... sunt mai puţin evidenţiaţi. Întinde mâna ca şi cum ai vrea să mângâi ceva!
Daniel îl privi cu capul plecat într-o parte.
- Hai, întinde mâna! Perfect. E expresivă. Strânge pumnul ca şi cum ai lovi.

- E un joc?
- Hai, Daniel!
- Andru...
- Nu gândi. Strânge pumnul!

Daniel îl amenință, lovindu-i ușor bărbia cu pumnul.

- Deci știi să lovești.
- Da. Lovesc foarte bine când sunt supărat.
- Voi încerca să nu te supăr. Ai niște mișcări interesante. Nu te-am văzut niciodată dansând.
- Dacă nu m-ai invitat.
- Glumești. Eu habar n-am să dansez. Și-apoi nu-mi place decât muzica clasică. Hai să-ți vedem picioarele.
- Poftim.
- Nu mă interesează talpa. Ridică puțin piciorul, vreau să-ți ridic pantalonii. Gemenii tăi sunt ca ai unui atlet. Genunchiul... te-ai lovit.
- Da, mi-am spart rotula pe la zece ani. A fost cumplit.
- Nu erai prea cuminte.
- Nu mă-nvinovăți pe mine pentru o țeavă neîngropată.
- Iartă-mă. Capul...
- Ce-i cu el?
- Nasul e cam mare.
- Mulțumesc.
- Fruntea... ai sprâncenele extrem de bogate. Nu te-ai gândit să ți le pensezi?
- Nu.
- Gura e...
- N-am toți dinții.
- ... mică. Obrajii... am observat că te bărbierești tot timpul.
- Da, nu-mi sufăr părul de pe față.
- E drama bărbatului. Știai că pieile roșii se depilau?
- Cred că era cumplit.
- Dar scăpai de-o grijă. Umerii...

Degetele lui Andru se plimbau pricepute pe fața lui Daniel. Atingerea lor, abia simțită, îi dădea impresia unei descărcări electrice. Închise ochii. Vocile corului își găseau ecou în el. Cuvintele spuse de Andru începuseră să-și piardă înțelesul. Nu-i era somn, nici nu știa cât se făcuse ceasul.

Seara, sau noaptea, era minunată.

Andru ştiuse să-i ofere exact ce-i trebuia. Un vin dulceag, obscuritate şi muzică. De-ajuns. Poate c-ar fi trebuit să plece, dar îi părea rău să rupă vraja. Să se-ntâmple altfel sfârşitul. El refuza să se gândească la plecare. Refuza să se gândească la altceva decât la camera aceasta.

Nu-şi dădu seama că mâna lui Andru se strecurase sub flanel. N-o simţi pipăindu-i forma umărului drept şi linia claviculei.

Nu văzu că Andru închisese ochii şi respira mai des.

Nu simţi palma plimbându-se de-a lungul şoldului, nici trecând în grabă peste piept. Doar când cureaua îşi slăbi strânsoarea...

-... consideră că eu nu te-am adus aici, iar tu n-ai venit de bună voie. Pur şi simplu consideră-te pierdut într-un univers pe care l-ai căutat continuu şi care, dintr-o dată, ţi s-a oferit. S-ar putea să fii gol. S-ar putea să vreau să te dezgolesc de hainele care-ţi ascund trupul. Universul acesta te cere dezgolit. Nu-i sigur... Încă nu ştiu ce vreau şi nici ce vrei tu nu ştiu. Nu ştiu dacă vrei să mă ajuţi. Nu ştiu dacă poţi fi în stare să mă ajuţi. Ştiu doar ce nu vrei. Ştiu dorinţe pe care le ai, dar nu cred că poţi să accepţi dorinţele mele. Nu ştii dorinţele mele. Tu nu ştii să stai gol. Tu nu ştii să renunţi la ipocrizia veştmintelor... Ţi-e greu. Nu te acuz... şi nu vreau să mă acuzi nici tu pe mine... vreau să te învăţ...

- Ce vrei să mă-nveţi, Andru?

Brusc, în cameră se făcu linişte. Discul se oprise. Andru încremenise cu palma pe şoldul lui Daniel. Vocea aceasta n-o cunoscuse.

- Ce să mă-nveţi, Andru? Spune!

Andru nu se clinti. Ceva era în neregulă.

- Vrei să ştii?

- Bănuiesc, dar aştept să o spui chiar tu.

- De ce eşti supărat?

- Spune, prietene, spune care ţi-e învăţătura. Ce ai de gând să-l înveţi pe un băiat de douăzeci de ani?

- Nu înţeleg. Ce te-a apucat, aşa, dintr-o dată?

- Ce m-a apucat!? Ce-i mascarada asta, Andru? Tot ce-ai făcut a fost pentru asta, Andru?

- Pentru ce, Daniel?

- Pentru asta. De ce mă mângâi?

- Daniel...

Îşi ridică la repezeală mâna, apoi, după un moment, se prăbuşi pe spate.

- Doamne...

- Asta i-ai făcut şi lui...

- Cui?

- Băiatului.

Se ridică şi se aşeză pe un fotoliu cu capul prins în mâini. Totul se prăbuşise.

Andru îşi acoperise ochii. Plângea.

- De ce, Andru?

- Despre asta nu ţi-am vorbit niciodată. Tatăl meu a murit când aveam şapte ani...

martie 1995

Lipsă

Mergea fără grabă, încercând să se uite cât mai puţin în dreapta şi-n stânga. Pereţii albi, cimentul pe care cineva lăsase urme de bocanci noroioşi, chiar şi uşile, fiecare cu o serie de numere pe ea, toate păreau să emane acelaşi miros de dezinfectant.

Prin ferestrele aburite, pe ici, pe colo, se vedeau vârfurile unor brazi acoperiţi de zăpadă. Ninsese toată noaptea cu fulgi mari, îi văzuse continuu în gările prin care trecuse, surprins că-l bucură. Nu era prima ninsoare, luna ianuarie adusese destulă zăpadă, dar de data aceasta o primise într-un fel aparte. Poate că era îndrăgostit. Poate că, în sfârşit, îşi găsise o oază de linişte în camera pe care o închiriase la mansardă. O căutase ani de zile, şi cu două săptămâni în urmă se mutase în ea. De-atunci parcă iarna începuse să pară altfel, iar ninsoarea din noaptea trecută îl bucurase. Privise ca-n copilărie luminile gărilor. Deschisese geamul şi lăsase fulgii să intre în compartiment, să-i cadă pe faţă. Drumul până la spital îl făcuse pe jos, afundându-şi picioarele pe-acolo pe unde zăpada era neatinsă.

Se duse la un geam, puse geanta jos şi scoase dintr-un buzunar o bucată de hârtie. O desfăcu şi citi încă o dată mesajul- "Dan a avut un accident". Nici o semnătură. Nici un detaliu. Nu era o chemare. Cineva îi comunicase ceva folosind tonul unei ştiri oarecare, deşi ştiuse că pentru el reprezenta foarte mult. Cine? Nimeni nu-i ştia noua adresă, iar plicul îl găsise sub uşă.

Scoase o ţigară, dar n-o aprinse. Se aşeză pe calorifer ţinând în mână bricheta şi hârtia mototolită. De ce venise? Îşi luase câteva lucruri, walkman-ul şi zece casete, şi fugise la gară. Cât adevăr putea fi în scrisoarea aceea? Şi totuşi ajunsese aici. Verificase. Dan era în spital, în urma unui accident. Ce fel de accident?

O asistentă într-un halat scrobit se apropie de el.

- Fiţi amabil, aici nu se fumează. Numai afară, în curte.

- Iertaţi-mă... de fapt, nici nu o aprinsesem, spuse în timp ce punea ţigara într-un buzunar al scurtei. Obişnuinţa e de vină.

Îşi ridică geanta pe umăr, aruncă ghemul de hârtie într-un colţ şi porni spre salonul 64. Acolo era Dan. Nu-l văzuse de doi ani, dar simţise nevoia să-i fie aproape după accident. Ce fel de accident? Nimeni nu-i spusese. Doar asistentul de la ghişeu îl privise lung în ochi şi-i spusese numărul salonului unde-l putea găsi pe Dan G.

- Sunteţi rudă? îl întrebase în timp ce-i trecea datele în registru.

- Nu, suntem... am fost foarte buni prieteni.

Asistentul ridicase capul şi zâmbise. Aici toţi zâmbeau. Făcea probabil parte din meseria lor, aşa ca şi minciuna spusă pentru o cauză nobilă- să dea senzaţia de încredere. Sperau să-i creadă cineva?

- În mod sigur o să-i facă plăcere reîntâlnirea cu dumneavoastră. Să nu întârziaţi, la ora 18 are loc vizita medicilor.

Îi mulţumise şi se grăbise să se-ndepărteze.

În faţa uşii se opri. Dincolo, într-unul din paturi, se afla Dan. Nu ştia că el o să vină... va fi o surpriză plăcută?

Îşi aranjă cureaua de la geantă pe umăr, respiră adânc şi bătu la uşă.

Salonul era gol şi mirosea a dezinfectant. Geamurile aveau fâşii lungi de tifon prinse cu leucoplast. Strânse puternic din pleoape şi ieşi, tuşind. Imaginea îi păruse coşmarescă.

Se uită încă o dată la numărul de pe uşă. Aici ar fi trebuit să-l găsească pe Dan.

Lăsă geanta jos, la picioare. Mirosul înţepător era mai slab. Privea paturile fără aşternuturi, numai cu saltelele colorate diferit şi nu-i venea să creadă. Doar nu-şi bătuseră joc de el!

Închise ochii şi se sprijini de perete. Păstra în minte imaginea paturilor albe, de fier, şi mirosul acela care parcă nu făcea decât să-ncerce să gonească orice urmă. Asta e viaţa?! O undă de parfum ce se alungă cu dezinfectant!?

- Dumneavoastră?

- Eu...?

Femeia în halat albastru, cu o mătură în mâna dreaptă, îl privea interogativ.

- Ce căutaţi aici?

- Aici...?
- Da, aici. N-aţi văzut afişul?
- Nu, n-am văzut... am vrut să... ştiţi, îmi caut un prieten care...
- E gol salonul aceasta de alaltăieri. A murit cineva...
- Unde?
- Aici, în salon.
- A murit?!

Femeia încuie uşa cu foarte mare atenţie, potrivi afişul atârnat de clanţă şi dădu să plece. O apucă de mână.

- Ce mai vreţi? V-am spus că nu-i nimeni.
- Iertaţi-mă... prietenul meu a avut un accident şi doream să-l văd... sunt venit de departe.
- Cum îl cheamă?
- Nu ne-am văzut de doi...
- Cum îl cheamă, dom'le?
- Pe prietenul meu? Dan G. E un băiat brunet, cu ochii albaştri, aşa, mai slăbuţ.
- Şi poartă mereu nişte drăcii d'alea roşii pe urechi?
- Căşti?!
- Aşa, cică ascultă muzică.
- Da, cred că da. Nu l-am văzut de doi ani.
- Este un băiat Dan... a stat chiar în salonul acesta.
- Atunci el e.
- Mda, ne-a rugat să-i spunem Dan-unu, dar n-a vrut să ne explice de ce.
- Exact. Vă spun eu.
- De ce?
- Pentru că... eu sunt Dan... doi. Am fost foarte apropiaţi şi... pe amândoi ne cheamă Dan, iar ceilalţi ne-au numerotat: el a fost unu şi eu doi.
- Bănuiam eu, prostii. Hai să te duc la el. L-au mutat într-o rezervă, e un caz special.
- E grav?
- Nu, nu-i grav deloc, spuse femeia râzând, chiar deloc, o să vezi. Vino!
- Atunci de ce râdeţi? o-ntrebă, însă ea nu-i răspunse. Pornise pe culoar ţinând mătura pe umăr.

Merse după ea fără să vorbească, uşurat de spaima prin care trecuse.

- Aici este, domnule.

- Mulţumesc.

- Da' o ţigară n-ai?

Scoase pachetul şi o servi.

- Să trăieşti, spuse femeia punând şi o a doua ţigară la urechea stângă, apoi plecă.

O urmări cu privirea până dispăru după un colţ, ţinând pachetul de ţigări în mână.

Se uită în stânga şi-n dreapta şi se duse la un geam. Îl deschise cu grijă şi-şi aprinse o ţigară. Fumul îi pătrunse în plămâni, ameţindu-l.

De ce nu intră? Gândul că-l pierduse pe Dan îl speriase, acum era bucuros că se-nşelase şi, totuşi, nu îndrăznea să intre. Trecuse atâta timp... nu ştia cum se schimbase, dacă se schimbase. Apoi mai era şi accidentul. Cât de mult suferise? Femeia de serviciu îi spusese că nu-i grav, chiar râsese, dar putea avea încredere în ea?

Mâna stângă, sprijinită pe pervazul geamului, îi îngheţase. Aruncă restul de ţigară. Ningea. Încetase vreo clipă?! Îşi frecă palmele un timp, apoi traversă culoarul. Dan era acolo, singur.

Împinse uşa cu putere şi intră, dar se opri brusc. Dintr-o dată geanta deveni foarte grea. O lăsă să cadă pe ciment.

Pe un scaun cu rotile, Dan stătea cu ochii închişi şi căştile roşii pe urechi. Nu-l auzise venind, iar el nu ştia ce să facă. Imaginea îl şocase. Un Dan invalid era de neconceput. Ochii începură să-l usture.

Atunci remarcă liniştea. Apăsătoare. Ţipând cu mii de glasuri. Îşi plecă privirea, simţind nevoia să fie singur. Să fugă. Nu mai exista nimic. Se prăbuşiseră toate speranţele. Ce aşteptase să găsească? Un final la o poveste? I se oferise ceva pe măsură.

Ieşi din rezervă cu spatele şi capul în pământ, fără să se mai gândească la ceva, fără să mai jinduiască la ceva. Părea înfrânt, deşi nu ştia de ce. Venise sub imboldul primei porniri, şi-n faţa unei situaţii neobişnuite se simţea vinovat. Cât e vina lui pentru ceea ce s-a întâmplat?

Aprinse o altă ţigară fără să mai deschidă geamul. De-acum, într-un fel, se lămuriseră destule, dar nu se simţea uşurat. Urma să fugă iarăşi. Însă avea o datorie- să-l salute. Să-i spună că nu l-a uitat... că a venit să-i aducă...

Se lăsă pe vine, apoi se aşeză pe ciment, cu spatele rezemat de calo-

rifer, ţinându-şi genunchii îmbrăţişaţi. Se simţea singur. Albul zidurilor prelungea frigul de afară pe coridoarele spitalului, transformând liniştea în ţurţuri. Îi simţea reci, îi vedea atârnând de fiecare ieşitură a peretelui. Şi fiecare îi înţepa mâinile. I le-nsângerau.

Căută în buzunar, dar nu găsi nici-o casetă. Lăsase geanta în rezerva lui Dan. Avea şi un flanel mai gros. I se făcuse frig.

Se ridică. Trebuia să intre acolo. Venise până aici.

Dan îşi pusese căştile în jurul gâtului şi privea tavanul. Nu păru surprins văzându-l. Întinse mâna ca şi cum s-ar fi despărţit ieri şi-i spuse cu o voce moale, aproape fără inflexiuni:

- Mi-ai lipsit.

Nu reuşi decât să ridice din umeri. Dan îi păstrase mâna într-o îmbrăţişare fierbinte. Îşi trase degetele foarte încet, înghiţind în sec. Ar fi vrut să vorbească, dar nu ştia ce. Cum? Se priveau în ochi, iar el îşi muşca buza de jos.

- Afară ninge? îl întrebă Dan.

- Da, ninge... de două zile, fără oprire... noaptea, ziua...

- Îmi pare rău că încă nu am văzut zăpada. Pe-aici nu ninge. Afară... nu pot să ajung. Ninge?

- Da, ninge.

Îi făcu semn să se aşeze.

- Îmi cer scuze, aici nu am decât patul acela în care noaptea eu dorm. Şi, uneori, ziua. Dar asta nu te poate împiedica să stai în el. Eu sunt în cărucior...

- Nu mă deranjează.

- Sau poate vrei să stai tu în cărucior? Voi chema asistenta să...

- Nu, nu, mulţumesc, nu trebuie să chemi pe nimeni, stau foarte bine...

- Mie îmi place în cărucior, e ca şi cum toată lumea aleargă pe lângă mine.

- Îţi place?!

- Da, da. O să ascult muzică. Să stingi lumina când te culci.

Închise ochii şi-şi aranjă căştile pe urechi. Abia acum observă că, de fapt, nu aveau fir. Erau un simplu obiect de decor. Să creeze impresie. Cui? Pentru ce? Ce ascundea?

Dan mai trase de ele un timp ca şi cum îl deranjau, apoi, cu un oftat, se linişti. În cameră, totul era încremenit.

Pe noptieră, într-un borcan de iaurt, era o garoafă roşie, iar alături, dintr-o pungă, ieşea un capăt de sfoară. Pe un stativ special, lângă pat, atârnau două sticle goale. Dan era îmbrăcat într-un halat de molton maron, cu monograma spitalului pe buzunarul de la piept. În picioare avea papuci de plajă negri şi ciorapi albaştri. Nu avea nici-un pansament.

Din când în când, degetele de la mâna stângă se strângeau pe o bară a căruciorului.

Nu înţelegea. Ce se-ntâmplase? Stăteau faţă-n faţă, privindu-se, mirosindu-se, şi totuşi erau străini. Dan păruse să-l recunoască, însă pe urmă...

Dintr-un buzunar scoase o casetă. O puse în walkman şi se apropie de Dan.

- Uite, asta o să-ţi placă.

Îi trase căştile roşii de pe urechi şi le puse pe-ale lui. Muzica începuse. O auzea şi el. Dan nu se mişcase. Parcă era o statuie. Nici ochii nu-i deschisese.

- Am venit la tine ca să-mi îndeplinesc o dorinţă- aceea de-a te strânge încă o dată în braţe.

Îi vorbea pentru că nu-l aude. Şi chiar dacă l-ar fi auzit, l-ar fi înţeles?

Scoase pulovărul din geantă şi-l îmbrăcă. Se aşează pe pat privindu-l pe Dan. Nu se schimbase prea mult, doar cele două riduri de deasupra gurii parcă se mai adânciseră, iar sub nara stângă îi apăruse o cicatrice. Mâinile degajau aceeaşi impresie de forţă, iar picioarele...

Poate să strige?

- Pot să strig, Dane?

- Depinde. Trebuie să strigi tare, atât de tare încât să dărâmi ceva, altfel nu are nici-un rost strigătul tău. Ar fi doar o lamentaţie...

Asta se întâmplase în ziua în care el, Dan-doi, fusese arestat.

Nu strigase. Îl durea neputinţa.

Ca şi-acum. Închise ochii şi strânse din dinţi până avu impresia că-i trece unul prin celălalt. Pumnii, încleştaţi, îl dureau. Totul durea- stomacul, capul, degetul mare de la picior. Iar neputinţa era aceeaşi.

Căută înfrigurat în scurtă până găsi pachetul de ţigări, dar renunţă când îl avu în mână. N-avea voie să fumeze aici, iar afară... pe hol nu poate să iasă. Îl aruncă.

Se ridică şi se apropie de Dan. Întinse mâna şi opri degetele la câţiva milimetrii de umărul lui. L-ar fi strâns. Să-şi demonstreze că-i real. Să-l

audă ţipând. Să nu-l mai ignore. Să-i arate că există, că a venit. Este în faţa lui şi vrea să vorbească, iar el tace, ascultând muzică psihedelică. Ce caută aici?

Se-ntoarse brusc cu spatele şi plecă spre uşă. Prezenţa lui nu mai avea nici-un rost. Venise, văzuse. De-acum trebuia să se gândească în ce fel va ajunge acasă. Ridică geanta pe umăr. Muzica nu se mai auzea, dar Dan stătea încă nemişcat.

Din prag întoarse capul şi murmură un salut. Adio, pe curând, la revedere, nu ştiu ce spune, toate aveau aceeaşi valoare.

Îl văzu pe Dan cu capul lăsat într-o parte, cu ochii închişi şi mâinile împreunate. Parcă dormea. Cămaşa albă, fără guler, îi lăsa afară fire din părul de pe piept. Şi degetele prea lungi, albe, aproape transparente... Un trup care odată era...

Strânse pleoapele, oftând.

- Sunt aici, dar nu ştiu pentru ce.

Ţinea uşa cu piciorul. Cu mâna stângă îşi trase fesul de pe cap.

- Am crezut că... mi-era dor de tine. Uneori nu mă gândeam decât la tine. Mă rugam să apari lângă mine, apoi mă juram că n-o s-o mai fac.

Dan nu-i răspunse. Poate nici nu-l auzise.

- Am regretat, destul cât să-mi doresc să te revăd. Iar tu... tu... de ce eşti aici?

Intră din nou în cameră şi se aşeză pe pat. Se lăsă să cadă pe spate şi rămase cu privirea fixată în tavan. Nu mai ştia ce-ar putea să spună. Tăcerea lui Dan îl deruta. Îi devenise dintr-o dată foarte greu să-şi adune ideile. Erau atât de multe şi nu-şi mai dădea seama care le e ierarhia. Ce este mai important? O explicaţie sau o spaimă? Un regret? O dorinţă?

Teama de ridicol îl inhiba. Se vedea c-un ochi din afară într-o scenă absurdă între un bărbat şi un nebun.

De ce nebun? De unde-i venise gândul acesta? Era Dan nebun?! Avusese un şoc, dar în mod sigur îşi va reveni. Poate chiar infirmitatea îi provocase reacţia psihică. Îşi va reveni.

- Mi-ai lipsit.

Îl furaseră gândurile. Dan se apropiase şi-l privea. Ţinea mâna dreaptă pe pat. Nu-l auzise mânuind căruciorul.

- Şi tu mie, Dane, îi spuse, ridicându-se.

- Eu sunt Dan-unu.

- Ştiu, iar eu sunt Dan-doi.

- Şi tu ai un frate geamăn? Pe fratele meu l-a chemat ca pe mine. Aşa au vrut părinţii noştri. Uite, asta e mâna mea!

- Şi-aceasta-i a mea. Seamănă?

- Nu, le-a trecut vremea. S-au cunoscut vreodată?

- Demult... odată... nu-ţi aminteşti?

- Poate. I-ai spus asistentei să te treacă în registrul de medicamente?

- Nu, eu nu iau medicamente.

- Nu iei... nu eşti bolnav?

- Nu.

- Nici eu nu sunt bolnav, da, nu sunt bolnav, dar îmi dau o grămadă de pastile. Îmi fac şi injecţii. Tu nu faci injecţii?

- Nu, nici injecţii.

- Atunci ce cauţi aici?

- Am venit la tine.

- La mine. De ce tocmai la mine?

- Pentru că tu... la dracu', aşa nu se poate!

Sări în picioare. Dan se speriase, închisese ochii şi-şi trăsese capul între umeri. Stătea ca un copil ce-şi imaginează că-i ascuns. Tăcea.

- Iartă-mă.

Îi puse mâna pe picior. Dan deschise ochii şi se relaxă. Îl întrebă cu voce moale:

- Tu mi-ai pus muzica aceea frumoasă?

- Da, eu.

- Mai poţi s-o mai pui o dată?

- Bineînţeles.

Se aplecă şi întoarse caseta. Apăsă butonul de pornire.

- Muzica aceasta am auzit-o şi altădată. Era o vreme când visam să am o familie... aveam o familie: un copil blond şi o nevastă albastră. Neapărat să fie albastră. Îi aveam atunci.

- Şi?

- Petreceam unele nopţi pe scările din casa noastră. Eu în capătul scărilor, iar ea pe ultima treaptă de jos. Lăsam să curgă câte un pahar de vin de sus şi ea îl lingea până ajungea la mine. N-am fost niciodată dezbrăcat. Îi plăcea să-mi descheie cămaşa.

Vorbind, îşi dusese căruciorul aproape de perete. Se aplecase şi pusese

palma pe zid.

- E la fel de aspru. La mine acasă se-ntâmpla să alunec pe scară şi voiam să mă sprijin de zid, dar el mă zgâria. Ca şi-acesta. De ce nu vii să vezi?

- Nu, lasă...

- Vino, vino să te convingi, trebuie să ştii totul despre astea... Eu n-am ştiut şi-am pătimit, dar dacă aş lua-o de la-nceput... nu mă mai las înşelat.

Scoase căştile repezit şi le aruncă, împreună cu walkman-ul. Capacul se sparse şi caseta sări pe ciment.

- Ce faci? N-o să mai ai la ce asculta muzică.

- Nici nu-mi mai trebuie. Voi pleca.

- Şi eu?

Îl privi, încruntându-se.

- Erau ale tale?

- Da, dar...

- Îmi pare rău. Îmi făceau somn. Nu vreau să dorm. Îmi place să stau cu tine. Tu nu te grăbeşti.

- Nu, nu mă grăbesc, avem destul timp pentru noi.

- Avem? Aşa crezi tu? Când se va termina arcul ceasului nu vom mai avea ore.

- Timpul e altceva, nu este legat de...

- Ce? Timpul e trecerea limbilor pe cadran.

- Nu, asta e o măsurare...

- Ne dăm întâlnirile după ceas? Trăim după timpul acela. E deci timpul nostru.

- Dane...

- Nu mă poţi convinge. Într-o zi am oprit ceasul şi timpul a stat în loc. Am pierdut nişte ore. Mi le-a furat nemişcarea ceasului. Nu le-am trăit. Dintr-o dată am sărit de la şapte la douăsprezece. Unde-s orele acelea?

- Nu sunt pierdute.

- Ba da, mi le mai dă cineva înapoi? Ceasul nu merge niciodată invers.

- O, doamne... aşa e, ai dreptate.

Oftă. Dan avea întodeauna dreptate.

Adună caseta şi walkman-ul şi le puse în geantă. Dan se-ntorsese cu spatele la zid.

- Afară ninge?

- Da, ninge... într-una...

- Încă n-am văzut ninsoarea anul acesta.

- Dacă vrei... te pot duce afară, pe hol. Cred că avem voie, nu?

- Da, sigur, când sunt însoţit, dar nu şi-a făcut nimeni timp pentru mine. Tu... mă duci afară?

- Da.

Deschise uşa. Dan deja se apropiase. Se duse în spatele lui şi-l împinse afară, pe hol.

- În sfârşit. Ies.

Îşi propti roţile căruciorului într-un calorifer şi rămase nemişcat.

- Mi-ai lipsit.

Abia îl auzi. Nu ştia ce să facă. Se rezemase de perete şi-l privea. Îl recunoştea. Îl re-vedea pe acel Dan-unu pe care îl cunoscuse în lungile lor nopţi de iarnă. Îl simţea iarăşi vulnerabil. Tangibil. Nu mai avea privirea rătăcită ce-l speriase când vorbiseră în salon. Părea din nou dispus să comunice.

- Tu eşti Dan... doi.

Tresări. Vorbise atât de calm. Nu fusese o exclamaţie, nici o mirare. Pur şi simplu constatase. Îl recunoscuse.

- Da, sunt Dan-doi.

- Mi-ai lipsit... foarte mult.

- Ştiu.

- De ce ai plecat?

- Pentru că... trebuia.

- Trebuia... să vorbeşti cu mine.

- Ştiu... acum.

- Să nu mai pleci.

- Nu.

- Să stai cu mine. O să rămâi cu mine?

Nu răspunse. Nu putea să răspundă. Ce să-i spună? Nu-şi mai dorea să revină, îşi făurise o altă viaţă în care nu ştia nimeni ce fel de om este. Cunoscuse o femeie. Dacă ar rămâne, ar însemna s-o ia de la început, şi închisoarea...

- Te-nţeleg. Nu mi-ai vorbit niciodată despre perioada aceea.

- Despre închisoare? Nu m-a convins. Acolo am învăţat doar că oamenii sunt ignoranţi. Nu m-au reeducat, cu toată bătaia care am mâncat-o.

- De-aceea ai fugit?

- Nu.

- Ai vrut să te smulgi. Ai reuşit?

- Nu ştiu. Mi s-a părut că aştepţi să mă spijin pe tine, ori eu... trebuia să mă împac cu mine însumi. Şi asta n-o puteam face lângă tine.

- M-am simţit vinovat.

- Tu? De ce?

- Erai... acolo...

- Şi?

- Afară îţi simţeam lipsa... toţi, nu numai eu... dar nu puteam veni. Când s-a terminat am crezut că-i timpul să-mi achit datoriile.

- Te-ai înşelat. Mi-era de-ajuns faptul că ştiam unde să te găsesc. Prin telefon puteam discuta. De multe ori mi se părea cea mai simplă metodă de-a mă uşura. Nu mai aveam alte nevoi.

- Îmi pare rău, n-am înţeles...

- Şi poate c-a fost mai bine. Mi-ai fi cerut explicaţii. Trăiam- asta era cel mai important. Trăiam şi eram liber. Trecutul îl uitasem când miliţianul m-a condus până la poarta închisorii.

- Vrei să spui că a fost atât de uşor?

- Nu, n-a fost uşor, nu-i simplu să uiţi purtarea celorlalţi. Fuseseră nopţi în care... nu... oamenii sunt animale. Îmi pare rău, dar trebuie s-o spun. Am trăit-o.

- Şi nu m-ai acuzat?

- Vezi? Nu era nici pe departe o problemă de viaţa şi moarte! De ce să te acuz?! N-ai fi avut cum să mă aperi, numai dacă veneai cu mine... era imposibil. M-am descurcat, o dată ce am ieşit...

- Da, aşa este.

- Şi a trecut destul timp ca să încep să uit. Nu mai visez noaptea... dorm liniştit.

- Dar ai fugit...

- Am fugit...? Nu ştiu dacă-i chiar aşa. Şi nu cred că-i momentul să discutăm. Poate ar fi mai bine să mergem afară. Zăpada a acoperit tot.

- Trebuie să fie ca-ntr-o poveste, spuse Dan zâmbind. Te pricepi să-ntorci o discuţie.

- Dacă vreau... când te-ai tăvălit ultima oară prin zăpadă?

- Cu tine? Niciodată.

- Îţi pare rău?

- Acum... cred că da. N-am fost atât de apropiaţi pe cât ar fi trebuit. Am comunicat prea puţin. Şi totuşi...

- Da?... adică nu... ştiu ce vrei să spui.

- O banalitate.

- Viaţa e făcută din banalităţi. Nu putem trăi doar cu filosofie originală. Însă în momentul acesta vreau să tăcem. Să mergem afară. Dar tu...

- Ce-i cu mine?

- Eşti dezbrăcat. Să-ţi mai aduc ceva. Ai un palton?

- Nu. Nu-ţi face griji, mă sprijin de tine. Şi nici n-o să stăm prea mult pentru că voi obosi repede. Stau închis de mult.

- Bine, ia haina mea.

Îl ajută să se-mbrace, apoi puse mâna pe un mâner al căruciorului.

- Stai, ce faci? strigă Dan.

- Te duc afară.

- Tu?! Pot să merg şi singur, strigă, de-a dreptul supărat. Merg singur! mai spuse o dată şi se ridică din scaun.

- Dan... tu nu eşti...

- Ce să fiu? Mi-au amorţit picioarele. De ce mă priveşti aşa?

Amuţise. Îşi dădea seama că se întâmplase ceva, însă nu ştia ce. Visa? Era martor la un miracol?

Dan stătea în picioare, pe propriile picioare, şi-i zâmbea.

- Eşti surprins?

Nu zise nimic. Parcă el însuşi începea să se supere.

- Hai, mergem?

- Da, mergem.

Porni spre uşă, dar în prag se întoarse.

- De ce te-ai oprit?

Ridică foarte încet capul, până privirile li se întâlniră.

-Dane...

- Ce-i?

- Vreau să ştiu.

- Ce să ştii? Mai e ceva de ştiut?

- Cum ai ajuns în spital?

Dan nu-i răspunse. Începu să râdă dându-şi capul pe spate. Părea că-i spusese o glumă bună, dar sunau fals hohotele lui.

Trecu pe lângă el, dar îl prinse de mână. Dan se întoarse spre el ridicând sprânceana dreaptă.

- Dan.

- Da.

- Te-am întrebat ceva.

- Te-am auzit, dar nu cred că sunt obligat să-ţi răspund... încă... e prea frumos afară ca să putrezim în duhoarea asta de clor!

- Dar...

- Va veni şi timpul când îţi voi explica. Asta aştepţi, nu?

Se smulse şi plecă pe coridor. Nu-l urmă, rămase acolo, în prag, cu mâinile adâncite în buzunare şi capul sprijinit de zid. Se simţea batjocorit, călcat în picioare. Dan se jucase tot timpul, iar el... de ce venise?

O mână îl prinse de umăr şi-l trase cu putere. Deschise ochii.

- Nu vii?

- Ba da.

Dan se ţinea de braţul lui drept şi mergea şovăielnic. După un timp începu să respire mai des. Obosise. Strânsoarea devenise mai puternică.

În spital se aprinseseră luminile.

- La ce te gândeşti?

- Cum?! La nimic.

- Uite ce-i, spuse Dan oprindu-se, nu-ţi cer decât puţină răbdare. Poate am greşit... n-am făcut-o intenţionat. Nu vreau să crezi că a fost răzbunare.

- Nu... adică... nu ştiu.

- Mă bucur că eşti cu mine.

Ieşiră în parcul spitalului zgribulindu-se sub valul de frig ce-i năpădi. Încă mai ningea. Brazii abia se mai vedeau de sub stratul gros de zăpadă ce le-acoperea crengile. Nu se mai cunoşteau aleile, băncile. Liniştea domina peisajul. Dan se aplecă şi-şi afundă mâna în zăpadă, apoi închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate.

- Am crezut că n-o să mai apuc o zi ca asta. Iată pentru ce m-am grăbit să ies... din momentul în care am avut acel accident... nu ştii... n-ai de unde să ştii... tu ai venit pentru că te-a anunţat cineva şi nu ţi-au spus nimic...

Se opri. Vocea părea că-ncepe să-i tremure. Luă o mână de zăpadă şi-şi frecă faţa, respirând adânc. Abia după ce se ridică şi-şi strânse cordonul

halatului continuă:

- Tu eşti Dan-doi, eu am fost Dan-unu... până-n acea zi în care...

- Ce s-a-ntâmplat?

- Tu plecaseşi... chiar vrei să asculţi o poveste banală despre un om care-a început să se simtă singur?!

- Tu? De ce nu?!

- Nu... lasă...

Coborî scara, afundându-şi picioarele în stratul de zăpadă. După câţiva paşi se-ntoarse şi strigă:

- Dan-doi, vino! E grozav, spuse mai încet şi-şi dădu drumu' să cadă pe spate. Zăpada îl acoperi şi-ntr-o secundă nu se mai vedea. De jos, din locul în care căzuse, i se auzea vocea strigându-l într-una pe Dan-doi.

- Vino... e grozav... hai! N-am văzut atâta zăpadă din anii de liceu.

Nu se grăbi, parcă înadins, să guste fiecare atingere, fiecare mişcare. Călca încet, amuzat de cât de adânc îi pătrundea piciorul în zăpadă. Fulgii mari îi înfiorau pleoapele. O clipă uită unde este, ce face. Îl uită pe Dan. Uită pentru ce venise. Albul din jur îl hipnotizase. Nu exista altceva. Nu-l putea împărţi cu nimic. Podoaba grea a copacilor părea să-i cuprindă şi sufletul, şi totuşi era uşoară, nu-l apăsa.

Apariţia lui Dan îl trezi din visare. I se vedea doar capul ieşind din zăpadă.

- Ştii, de fapt, ce s-a întâmplat?

- Nu.

- O să-ţi spun, ajută-mă să mă ridic.

Îi întinse mâna. Dan îl privea de jos.

- Mâna aceasta... înseamnă mult.

Îl prinse cu putere şi-l trase. Dan-doi se dezechilibră şi căzu peste el, apoi totul se transformă într-un vârtej de trupuri şi zăpadă. Se rostogoleau unul peste celălalt, îşi frecau obrajii cu zăpadă... în câteva minute se tăvăliră prin tot parcul. Dan-unu se ridica din când în când şi scutura crengile brazilor. Într-un târziu, Dan-doi reuşi să se ridice. Celălalt era încă jos. Râdea, aruncând zăpadă în sus cu ambele mâini. Părul îi atârna în şuviţe de gheaţă. Nu-l văzuse de mult astfel.

În acest moment îşi dădu seama că ţinea la el, că acesta fusese motivul pentru care venise aici- îl iubea. Nu cu patimă, nu cu înfocare. Îl iubea aşa cum şi-ar fi dorit să fie iubit- fără pretenţii, fără emfază. N-ar fi putut

să i-o spună, dar ar fi făcut orice ca să i-o demonstreze. Era o trăire care nu arde, doar încălzeşte. Şi până acum îi fusese teamă s-o recunoască. Toate sentimentele îl speriaseră, pentru că totdeauna se considerase altfel decât ceilalţi. Şi era altfel, dar nu ştia dacă-i bine sau rău. În clipa aceasta era bucuros- bătaia cu zăpadă îi alungase oboseala şi supărarea. Îl privea cu alţi ochi pe Dan cum se scutura de zăpadă.

- Ce-i cu tine? îl întrebă Dan, fără să-i aştepte răspunsul.

Îl prinse de după umeri şi-l duse spre uşa spitalului. Pe scări îl sili să se oprească. Păstră mâna dreaptă pe umărul lui, iar cu stânga îl apucă de bărbie şi-l întoarse cu faţa spre el. Câteva clipe se priviră ochi în ochi, apoi îi mulţumi.

- N-am crezut c-o să vii... eu ţi-am trimis biletul, printr-un nou prieten. Nu-l cunoşti. Am avut accidentul acela stupid: am alunecat în baie şi-am căzut pe spate. M-am lovit foarte rău la cap şi-am zăcut destul de mult în inconştienţă, apoi... nu ştiu, a fost o pornire de moment, o străfulgerare... am crezut că astfel rezolv problemele... tu-mi vorbiseşi atât de multe despre psihanaliză, Freud, Jung... am început să joc un rol care, cu timpul, a prins. Toţi spuneau că este din cauza loviturii. O perioadă de timp n-am vorbit, pe urmă am ales scaunul cu rotile. Tăcerea era îngrozitoare- ajunsesem să vorbesc de unul singur în baie. Iar cuvintele mă ajutau să-mi compun rolul.

- Ce rol?

- Nu-nţelegi?! M-am transformat într-un nebun, într-un schizofrenic... am descoperit libertatea nebuniei... libertate... libertatea de-a spune orice, de-a gândi orice, de a striga orice. Mi-ai văzut căştile?! Cu ele ascultam muzica îngerilor. Ştiu, nu e deloc original, dar n-am găsit altceva. Imaginaţia mea e, uneori, săracă.

- Pricep... adică, încerc să-nţeleg. Te-ai prefăcut, de ce?

Ajunseseră la uşa rezervei. Dan nu-i răspunse, deschise uşa şi vru să intre. Îl opri.

- Nu ai o explicaţie?!

- Da... nu... nu ştiu... întotdeauna când te uiţi pe geam, deşi ştii că acel pe care-l aştepţi nu vine, dar te uiţi pe geam, ai vreo explicaţie? Este ceea ce vrei să faci atunci, în momentul acela. Este nevoia de speranţă, chiar dacă nu mai este niciuna. O cerşeşti încă o dată pe ultima. Îi ceri să se repete. Nu-i de ajuns?

- Ba da. Te-ai prefăcut tot timpul?

- Nu ştiu. Se-ntâmpla uneori să nu mai găsesc graniţa, să simt că mi-am pierdut discernământul. Nu mai ştiam care-i realitatea şi care-i imaginarul. Cred că m-am implicat prea mult. Sau era exact ceea ce-mi lipsea- o evadare. Îţi dai seama- n-am stat niciodată să mă judec, am acţionat şi gata.

Îl privea cu atenţie. Vorbele lui începuseră să ajungă mai încet decât ar fi trebuit. Toată scena se derula c-o viteză micşorată, aşa încât vedea fiecare mişcare în toate fazele ei- contracţia, relaxarea; iar cuvintele veneau mai târziu, după ce gura se-nchidea. Nu-şi conştientiza starea, o trăia ca şi cum aceasta i-ar fi fost existenţa dintotdeauna. Încerca să înţeleagă exact spusele lui Dan, să le prindă întocmai sensul dorit. Ştia că la despărţire o să le reconstituie, o să refacă de zeci de ori discuţia, până când va căpăta valoare de mit, prelucrată şi adăugită aşa încât să-i redea starea de moment.

Dan se aşezase pe pat, iar el rămăsese în pragul uşii. Încă nu-şi revenise, înregistra mecanic tot ceea ce se petrecea cu el, cumva mirat că stă pe loc, că nu se poate mişca. Picioarele nu-l mai ascultau, de fapt, nici nu-şi dădeau seama dacă vrea să plece de-a colo, din uşă sau îi convenea poziţia. Dan îl întrebă ceva; de-această dată nu-i auzi cuvintele, abia când le repetă scutură din cap:

- Nu, mă gândeam la tot timpul care-a trecut fără ca noi să-l putem simţi.

- De când ai plecat?!

- Nu, nu acela în mod special, sau, şi acela... timpul în care noi parcă nu existăm. Am senzaţia că ne refuză, ne dă la o parte.

- Vrei să spui că sunt momente în care te crezi prizonierul timpului?!

- Poate, dar nu prizonier, ci altceva, un abandonat, un înecat care vede aerul ieşind în bule spre suprafaţă dar nu are cum să-l respire.

Dan lăsase capul în piept, şi palmele le sprijinea de marginea patului. Se ridică şi se apropie de scaun. Puse mâna dreaptă pe spătar.

- Tu... cred că ai nevoie de ăsta. E momentul să-ţi oferi o pauză.

Trase scaunul şi îl puse în faţă, apoi îl invită să se aşeze. Gestul lui, voit teatral, îl smulse din starea în care intrase. Se lăsă purtat de mână şi se aşeză. Dan îi întinse şi căştile.

- Încearcă-le! O să fii mulţumit...

Le luă cu foarte mare grijă şi le puse pe urechi. Se făcu linişte. Dan se dădu în spatele lui şi-l împinse până la perete.

- Nu-ţi trebuie un scenariu, tot ceea ce ai de făcut este să te laşi condus de fiecare pornire momentană. Dacă ai nevoie...

Îl refuză mişcând degetul arătător de la mâna dreaptă.

- Aş vrea să mă laşi singur... puţin.

- Bine, fu de acord Dan, apoi ieşi luând pachetul de ţigări. O să aştept pe hol.

După ce se-nchise uşa, îşi aranjă picioarele pe suporturile metalice şi prinse strâns mânerele căruciorului. Ce-avea de gând să facă?

Cu peretele în faţă... să fii nebun... să vrei să fii nebun... dar ce poate să-nsemne această nebunie? de unde vine această nebunie? I se părea absurd... şi totuşi, nu-i o cale? Să-ţi doreşti o lume în care regulile să fie altele decât cele înconjurătoare. Şi de ce? Să nu fii în stare să respecţi decât regulile tale?!

- N-am visat, domnule, întreaga dumneavoastră înfăţişare îmi aminteşte de bunul meu prieten, Witold. Nu-l cunoaşteţi pe Witold?! E paradoxal, mai ales că el este una şi aceeaşi persoană cu pescarul care v-a adus săptămâna trecută un peşte de zece kilograme. Nu v-a plăcut? Îmi pare rău dar el a vrut să vă facă un serviciu, şi-apoi toate încercările...

Se opri şi-şi trase căştile de pe urechi. Nu putea să se rupă din locul acela. era acolo! Într-un spital, într-o rezervă... afară nu mai ninsese de luna trecută... Suferise un accident, avea picioarele paralizate, iar soţia lui, Elvira, nu venise să-l vadă. Poate nici nu-l mai dorea. Poate n-o să mai vină niciodată.

- Şi ce i-am făcut? nimic! toată convieţuirea noastră a fost un lung lanţ de-nşelăciuni: eu o înşelam pe ea şi ea mă înşela pe mine şi amândoi îi înşelam pe ceilalţi; pentru că atunci când făceam dragoste nu foloseam anticoncepţionale... Domnule doctor, voi mai putea înota? Eu eram bun înotător, mai ales la stilul fluture... doar când am avut cincisprezece ani am ştiut ce-i dragostea. Da, de ce vă miraţi? Bărbatul care mi-a oferit pentru prima dată o mângâiere a fost întâiul meu prieten. Tata mă bătea într-una şi-mi striga că sunt incompetent, da, ăsta era termenul, îl învăţase cândva, la o şedinţă cu nişte oameni mai şcoliţi. Şi dacă-ţi strâng mâna nu te vei depărta de mine? Nu, uite... o să-ţi aranjez eu patul în seara aceasta, fără să-ţi cer ceva în schimb. Îmi face plăcere să ating locul unde

vei dormi.

Închisese ochii şi nu-şi lăsa mintea să se oprească la un subiect. Sărea dintr-una în alta, fără analiză, fără control, iar cuvintele veneau tot mai uşor, parcă se năşteau unul din altul, unul prin altul, se-ngrămădeau uneori, prea multe, ca să poată ieşi deodată; şi atunci se îneca, şi tuşea, iar apoi redevenea continuu. La un moment dat nu mai văzu nimic, chiar întunericul de sub pleoape se pierdu, şi se formă un vârtej, tot mai adânc, în care începu să se piardă. Şi nu-i părea rău, nici nu-i trecea prin cap ideea de a se smulge. era chiar bine. Deja nu mai ştia unde se află mâna stângă şi unde mâna dreaptă, capul se legăna în faţă şi-n spate, iar pereţii se uniseră într-unul singur, cel din faţă, adică din dreapta sus... când deschisese ochii? Parcă era undeva o floare extrem de roşie... cuvintele nu mai aveau sens, le-nşira de-acum, le bolborosea ca să nu le pună zăgaz... de la un timp nici nu mai ştia dacă le vorbeşte sau le aude în cap... de cât timp există pe lume? şi cine putea spune cine e? ce e? abia dacă găsea un loc pe care să se aşeze, totdeauna când era invitat undeva ajungea prea târziu, sau prea devreme ca să-şi aleagă locul. Dintotdeauna- sau cel mult de când şi-a dat seama că şi el este un om al acestei societăţi. Până atunci nu se gândise la asta, dar miliţianul...

Din când în când simţea o lovitură în frunte şi nu descoperea de unde vine. Cine-l loveşte? Bustul i se mişca în faţă şi-n spate ca un pendul şi la fiecare aplecare atingea peretele cu capul.

Reîncepu să vorbească, adică să continue, pentru că nu se oprise o clipă, dar cuvintele ieşeau toate cu greutate, neclare, ca un mormăit continuu. Dintr-o mişcare comandată parcă de altcineva puse mâna stângă pe zidul din faţa sa.

- O speranţă... că totul va căpăta exact acel sens pe care l-am dorit mereu. Când m-am născut? Când am ţipat prima oară sau când am devenit conştient de fiinţa mea? Mi-au spus că e o deviere de comportament, ceva ce ţine de voinţa mea. Nu sunt... n-am fost hotărât în adolescenţă şi, din laşitate, mi-am ales un alt obiect... sau genele mele au ceva murdar în ele... da, o să vă povestesc... părinţii mei n-au făcut niciodată dragoste, eu nu i-am văzut şi tocmai de aceea cred că nu-mi putea fi frică de împreunare... nu, nici tatăl meu nu mi-a lipsit... da, timiditatea... nu-i vina mea... eu... n-am vrut... să nu mă loveşti! nu! nu! ce-am făcut?! n-am ridicat privirea... nu... uite, ţin mâinile la piept... e bine?... nu da! doare...

doare, domnule plutonier... n-am vrut să fiu aşa... domnule plutonier, o să fac curăţenie în closet...

Îşi prinsese capul între mâini şi se ghemuise pe scaun, apoi alunecase jos. Lacrimile îi înecau vocea. Plângea şi se zbătea pe ciment, strângând cu degetele albite roţile căruciorului.

- Spun, domnule plutonier, spun... aşa cum vreţi dumneavoastră... n-o să mai fac niciodată... n-o să mai fac niciodată... spun, domnule plutonier... de-o sută de ori... doar femei... numai femei... de-o mie de ori... da' să nu daţi! să nu mă loviţi... n-o să mai fac... n-o să mai fac...

Se zbătea tot mai tare, scaunul lovea în pat, iar vorbele i se transformaseră în ţipete.

Dan năvăli în cameră şi-l găsi întins pe jos, cu mâinile întinse lateral şi ochii larg deschişi. Se aplecă asupra lui şi îi puse palma pe piept.

Când îi simţi mâna închise ochii şi-şi adună picioarele, întorcându-se într-o parte.

- Nu, nu mă loviţi...

- Dane, sunt eu. Dane! Sunt eu, Dan-unu.

Îl apucă de umăr şi-l trase.

- Ce s-a întâmplat? Dane!

Nu-i răspunse, suspina într-una, cu braţele încolăcite în jurul genunchilor. Îi trecu mâna prin păr şi oftă. Noi n-avem voie să fim tandri. Aşa-i scrisese într-una din scrisorile trimise din închisoare. Să nu ne mângâiem trupurile decât în beznă, ascunşi şi păziţi de şapte lacăte ce nu se vor descuia niciodată.

Îi sprijini capul pe genunchi şi-i şterse lacrimile. Îl strigă încet, de mai multe ori. Sub efectul vocii se liniştea vizibil. După un timp respiraţia i se regularizează, trăsăturile i se destinseră. Adormise. Cămaşa îi ieşise din pantaloni, iar la mâna dreaptă degetul mare sângera. Scoase o batistă şi-l legă, apoi îi ţinu mâna într-a lui.

- Ce s-a-ntâmplat? întrebă Dan dintr-o dată, deschizând ochii şi-ncercând să se ridice.

- Nu, stai liniştit. Sau dacă poţi, aş vrea să te duc în pat, aici, jos, e foarte frig.

- Bine... mă simt îngheţat... mi-e rece...

Îl sprijini de sub braţ până la pat şi-l ajută să se-ntindă. Îi desfăcu ghetele şi-l acoperi cu pătura. Tremura.

- O să te-ncălzeşti imediat.

- Nu vii lângă mine?

Abia dacă-l auzise. Întrebarea îl puse în încurcătură. Se întinse pe pat, peste pătură.

- Te-am supărat? îl întrebă Dan.

- Nu, ar fi culmea.

- Atunci...

- Nu înţeleg.

- Ce?

- De ce nu vii lângă mine? Ţi-e teamă?

- Nu, dar...

- Dar?

- Nu suntem singuri, oricând poate veni...

- Nu, Dane, nu, începu să râdă, nu te chem pentru asta, pur şi simplu mi-e frig şi poate aşa mă încălzesc mai repede.

Dan se strecură sub pătură după ce puse scaunul în dreptul uşii. Îl simţea rece. Îi prinse mâinile şi i le puse sub halat, dar nu dădu drumu' la strânsoare.

- Poate ar fi mai bine să pun şi scurta ta peste tine.

- Nu, stai, nu te mişca, începe să-mi fie mai bine.

- Atunci poate reuşeşti să-mi explici ce s-a-ntâmplat.

- Nimic, am lăsat spaimele să-şi arate colţii... credeam că le-am alungat. M-am speriat, mi s-a părut că sunt încă acolo, la închisoare.

- Îmi pare rău.

- De ce? Tu n-ai nici-o vină.

Stăteau faţa-n faţă, sub pătură, şi degetele lui se încălziseră. Dan se gândi că ei doi n-au mai stat aşa niciodată. Şi nici n-or să mai stea. Curând va pleca. Se smulse.

- Gata, ia-ţi mâna, acum nu mai este frig, spuse, ridicându-se. Am fost prieteni... mai mult chiar... am avut destule greşeli de-ndreptat fiecare. Şi mai avem.

- Am făcut o prostie?

Se ridicase într-un cot şi se uita la Dan cu capul lăsat pe un umăr.

- Nu...

Dădu pătura la o parte şi se trase pe marginea patului. Îşi luă ghetele în timp ce-şi cerea scuze.

- Acum cel mai bun lucru ar fi să plec.

- Să pleci?!

- Da. Te-am văzut... eşti sănătos... eu... nu ţi-am spus... n-am apucat.

- Ce să-mi spui?

Dan se aşează lângă el. Nu-i era uşor, deşi ştia că nu-i nimic rău în ceea ce va spune. Nu-l jignea. Nu-l acuza. Dan poate să înţeleagă.

- Sunt aproape... cred c-o să mă căsătoresc. Să nu te superi.

- Nu, de ce să mă supăr?

- Mi-ai cerut să rămân cu tine. Nu pot. Ar însemna să renunţ la tot ce-am împlinit în aceşti ani.

- Nu te pot obliga.

- Nu... ştiu... am început să mă simt şi eu singur... şi bătrân. Să nu mă ironizezi... probabil sunt laş.

- Doar obişnuit, unul obişnuit.

Surâse. Fusese pe punctul de-a-i răspunde printr-o cumplită banalitate. "Viaţa m-a făcut aşa". Renunţă. Se ridică din pat şi-n timp ce-şi lega şireturile spuse:

- La urma urmei venirea mea aici s-a dovedit salvatoare- te-am însănătoşit.

- Într-un fel. Îţi mulţumesc, dar nu te pot lăsa să fugi în acelaşi mod ca acum doi ani.

- Nu, nu mai fug. Rămân până dimineaţă, cred că sunt încă multe de spus.

- Da... multe.

- Dar, mai întâi, ieşim să fumăm o ţigară. Simt nevoia.

Îl prinse pe Dan de braţ şi-l trase afară, în hol. Prin geamuri se vedea lucind stratul de zăpadă de pe crengile brazilor.

ianuarie 1997

Cuprins

Un om, aşa cum nu este 4
Cădere 33
În cenuşă 40
Cameră 44
Peron, şi-apoi tren... 49
Drum spre... 58
Doi 66
“Ne mogu bez tebe...” 76
Povestire cu două pahare 85
Lipsă 104